

எழுத்தில்லா

ஓசைகள்

இன்பா அலோசியஸ்

எழுத்தில்லா ஒசைகள்

இன்பா அலோசியஸ்

== அருண் பதிப்பகம் ==

எண். 107/8, கௌடியா மடம் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

Email : arun_pathippagam@yahoo.in

செல்: 9003145749

.....ஆர் குறிப்பு.....

♦ நூல் தலைப்பு	எழுத்தில்லா ஓசைகள்
♦ ஆசிரியர்	இன்பா அலோசியஸ்
♦ மொழி	தமிழ்
♦ முதற் பதிப்பு	ஜனவரி, 2019
♦ உரிமை	ஆசிரியருக்கு
♦ தாளின் தன்மை	11.6 K.g. வெள்ளைத் தாள்
♦ நூலின் அளவு	1 x 8 கிரவுன்
♦ அச்சு எழுத்து	11 புள்ளிகள்
♦ மொத்தப் பக்கங்கள்	284
♦ பைண்டிங்	சாதா அட்டை

விலை: ரூ. 180.00

வெளியிடுவோர்

அருண் பதிப்பகம்

எண். 107/8, கௌடியா மடம் சாலை,
இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014.

கணினி அச்சு

மாதா பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 69.

செல் : 8939427929

அச்சிட்டோர்:

பத்மாவதி ஆப்செட், சென்னை - 2.

போன்: 28450105

முன்னுரை

ஹாய் தோழிகளே,

‘எழுத்தில்லா ஓசைகள்’ இந்த தலைப்பை இந்தக் கதைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கையில் அதிகம் யோசித்தேன்.

எழுத்துக்களே இல்லை என்றால் ஓசைகள் எங்கிருந்து பிறக்கும்? சில நேரம் மௌனங்கள் கூட ஆழ்ந்த அர்த்தம் கொள்ளுமே.

வாழ்க்கையில் சில கண்ணாமூச்சிகள் மிகவும் சுவாரசியமானவை. அதேபோல் தேடல்களும் நம்மை உயிர்ப்புடன் வைத்திருக்கும். அதேபோல் தான் இந்தக் கதையின் நாயகன் ஆண்டனி ராபர்ட்டும், நாயகி சுருதியும் ஆடும் கண்ணாமூச்சி உங்களை எல்லாம் நிச்சயமாகக் கவரும் என நம்புகிறேன்.

கண்ணாமூச்சி என்றாலே கண்ணைக் கட்டி விளையாடும் விளையாட்டு ஆயிற்றே. இங்கே நாயகிக்கு எதிர்பாராத விதத்தில் பார்வையே பறிபோனால்? விளையாட்டு இன்னும் சூடு பிடிக்காமல் போகுமா?

இவர்களது இந்தக் கண்ணாமூச்சி ஆட்டத்தை ரசிக்க உங்களை எல்லாம் ஆர்வமாய் அழைக்கிறேன்.

எனது கதையைத் தொடர்ந்து படித்து தங்களது கருத்துக்களை என்னுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் தோழிகளுக்கு என் நன்றிகள்.

எனக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என் வாழ்க்கை துணைவருக்கும், எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும் என் நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

இந்த கதை புத்தகமாக வெளிவர உதவிய திரு. அருண் பதிப்பகம் அருண் அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றிகள்.

இந்த கதை, கதையில் வரும் கருத்துக்கள், நிகழ்வுகள் அனைத்தும் என் கற்பனையே. கதையை வெளியிடும் பதிப்பகத் தாருக்கு எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இல்லை என்பதை உங்களிடம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கதையைப் பற்றிய உங்களது விமர்சனம், கருத்துக்கள், நிறைகள் குறைகள் என் எதுவாக இருந்தாலும் என்னை மட்டுமே நேரடியாக தோட்பு கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எனது மின்னஞ்சல் முகவரி infastories@gmail.com

அன்புடன்

இன்பா அலோசியஸ்

ஆசிரியரின் பிற நூல்கள்		
1. காதல் பிரம்மா!	-	ரூ. 500.00
2. தண்ணீரில் தாகம்...! (பாகம்-1)	-	ரூ. 240.00
3. தண்ணீரில் தாகம்...! (பாகம்-2)	-	ரூ. 190.00
4. சொந்தமாய் வந்த சொர்க்கமே	-	ரூ. 300.00
5. ஆசை மேகம்	-	ரூ. 210.00
6. இதயக் கதவு!	-	ரூ. 240.00
7. நினைவலையில்...	-	ரூ. 250.00

எழுத்தில்லா ஒசைகள்

‘காட்ஸ் ஓன் கண்ட்ரி...’ என்னும் சிறப்புக்குரிய கேரளா. பச்சை பசேல் என கண்ணுக்கு விருந்தளிக்கும் கொள்ளை தேசம். கேரளத்துக்குள் நுழைந்த உடனேயே நம்மை வரவேற்பது சாலையின் இரு மருங்கிலும் இருக்கும் தென்னை மரங்களே. உள்ளே செல்லச் செல்ல,

நிலத்துக்கு பச்சை கம்பளம் விரித்தாற்போல் இருக்கும் தேயிலை தோட்டம் முதல், மிளகு, ஏலக்காய் என பணப்பயிர்களும் விளையும் நிலம். கோடையிலும்

கூட குளுமை சேர்க்கும் காலநிலை. அங்கே கொஞ்ச நாள் இருந்தாலே, அந்த இடத்தை விட்டுச் செல்ல மனம் வராது.

நம் கதையின் நாயகி ஸ்ருதி... எம்பிஏ பைனான்ஸ் படிக்கும் இளம் யுவதி. மலையாள தாய்க்கும், தமிழ்நாட்டு தந்தைக்கும் பிறந்த செல்வ மகள். புத்தன் தரவாட்டின் (கேரளாவில் இருக்கும் ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் ஒரு பாரம்பரிய பெயர் இருக்கும்) ஏக புதல்வி ரதி நாயரின் ஒரே மகள்.

கொள்ளை அழகை கடவுள் ஏன் ஒரே இடத்தில் கொட்டி வைத்திருக்கிறான் என பெண்களே பொறாமை கொள்ளும் பேரழகி.

மஞ்சள் தேகம்... அப்படிச் சொல்வதை விட தங்கத்தில் ஜொலிக்கும் தேகம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நீள் விழிகள்... மஸ்காராவின் துணையில் சும்மாவே வசீகரிக்கும். பார்ப்பவரை ஒரு நொடியேனும் உறைந்து போகச் செய்யும் கண்ணழகி.

அந்த கண்களைக் காணும் எவரையும், வசியம் செய்யும் தன்மை அவள் விழிகளுக்கு இருந்தது. அழகையும் மீறிய ஒரு கவர்ச்சி, கவர்ச்சியை மீறிய ஒரு வசீகரம்... அதுவே அவளது பிரதானமாக இருந்தது.

அதைவிட அவளது இதழ்கள்... இயற்கையாகவே பிங்க் வர்ணத்தில், எப்பொழுதும் சிறிது ஈரப்பசையோடு காட்சி தரும். அதுவும், அடிக்கடி அவளது நாவு வெளியே

வந்து, இதழ்களை மெல்லியதாக ஈரம் செய்ய, அதை நேரில் பார்க்கும் எவரும் பித்தாகிப் போவர்.

ஸ்ருதியின் தாய், ரதி கல்லூரிக்குச் செல்கையில், அங்கே தொழில் விஷயமாக வந்த சேகரின் கண்ணில் அவள் பட,

அந்த நொடியே ரதியின்மேல் காதல் கொண்டு, அவளையே பிடிவாதமாக திருமணமும் செய்து கொண் டார்.

பதினான்கு வருட தாம்பத்யம், பதிமூன்று வயது ஸ்ருதியையும், இளமை குன்றாத தன் மனைவியை யும் விட்டு, ஒரு இரவின் விடியலுக்குள் காற்றோடு கலந்துவிட்டது அவரது சுவாசம்.

அதன் பிறகு, சென்னையை விட்டு, தன் சொந்த நாட்டுக்கே வந்துவிட்டார் ரதி.

கணவனது தொழில் சாம்ராஜ்யத்தை சென்னையில் ஆள மனமற்று, அனைத்தையும் விற்று, தன் சொந்த நாட்டில், ஏலக்காய் தோட்டமும், மிளகு, தேயிலை தோட்டம் என வாங்கிப் போட்டு, அதை பராமரித்து, தன் மகளையும் போற்றி பாதுகாத்தாள்.

ரதி தங்கள் பேச்சை கேட்காமல், பிடிவாதமாக ஒரு தமிழனான சேகரை திருமணம் செய்து கொண்டதிலேயே சற்று அதிருப்தி அடைந்த ரதியின் பெற்றவர்கள், சேகர் இறந்த பிறகு, பெரிதாக ஒட்டி உறவாடா விட்டாலும், ஏன் என்றால், ஏன் என்பதுபோல் பேசிக் கொள்வர்.

தன் தந்தை அச்சுதன் நாயர் தன்னிடம் பெரிதாக பேசாதது வருத்தத்தை அளிக்க, தானும் அவர்களோடு அந்த நிலையிலேயே நின்று கொண்டார் ரதி. சொந்தம், பந்தம் என அனைத்தும் பெயரளவில் என்று ஆன பிறகு, ஸ்ருதிதான் அவரது உயிர் மூச்சு.

ஸ்ருதியை தன் உயிருக்கு மேலாக நேசித்தவர், அவளுக்கு செல்லம் அளவுக்கு அதிகமாகவே கொடுத்தார் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவள் கேட்பது அனைத்தும் நொடியில் அவள் கையில் இருக்கும். கிடைக்கவில்லையா, அவளது பிடிவாதமும், அடமும் அதை சாதித்துக் கொடுக்கும். அவள் வளர வளர, அவளது பிடிவாதமும் சேர்ந்தே வளர்ந்தது என்றே சொல்லலாம்.

ஸ்ருதி... அல்ட்ரா மாடன் தேவதை... பணம் இருக்கும் இடத்தில் அழகும் சேர்ந்தால், கூடவே திறமையும் வாய்த்தால்... சிறு கர்வமும், ஆணவமும் அவள் உடன் பிறப்பு என்றே ஆனது.

இப்படி ஒரு குணத்துக்கு நடுவில், உதவும் குணமும் வாய்த்ததுதான் விந்தை. செய்யும் உதவியை சொல்லிக் காட்டக் கூடாது என்பது நியதி. ஆனால், அந்த விஷயத்தைக் காற்றோடு விட்டு, 'நான்தான் செய்தேன்' என கொஞ்சமாக தம்பட்டம் அடித்துக் கொள்வாள்.

அது அவளது மற்றொரு வீக்னஸ் என்று கூட சொல்லலாம். அதை ரதி எவ்வளவோ சொல்லியும், ஸ்ருதி

அதை மாற்றிக் கொள்ளவே இல்லை. அதில் மனதுக்கு கொஞ்சம் வருத்தமாக இருந்தாலும், அதை மகளிடம் அவர் காட்டிக் கொண்டதில்லை.

கல்லூரிக்கு கிளம்பி, தேவதையென வந்த மகளை வரவேற்றார் ரதி.

“மோளே, இன்னைக்கும் வம்சாவை வரச் சொன்னியா என்ன?” சிறு கண்டிப்பும், மெல்லிய கோபமுமாக வினவிய தாயை கொஞ்சலாக ஏறிட்டாள் ஸ்ருதி.

(இவர்கள் அனைவரும் மலையாளத்தில் பேசுவது வாசகர்களின் நலன் கருதி தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது)

“எஸ் மாம்... இன்னைக்கு கொஞ்சம் ரைட்டிங் வேலை இருக்கு, அதான் வரச் சொன்னேன்” அசால்ட்பாக சொன்ன மகளை, ‘என்ன செய்வது’ என்பதுபோல் பார்த்தார்.

“அவளும் உன்னோட படிக்கிறவ தானே, அவளுக்கும் அந்த வேலை இருக்குமே” வம்சாவின் மேல் அவருக்கு இரக்கம் சுரந்தது.

“அவ வேகமா எழுதுவாம்மா. அதைவிட அவளோட ஹேண்ட் ரைட்டிங் ரொம்ப அழகா இருக்கும். எனக்கு ரெக்கார்ட்டுக்கு எக்ஸ்ட்ரா மார்க் வேணுமா வேண்டாமா?” தாயிடமே திருப்பிக் கேட்க, இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதாம்?

“அவளை உள்ளே வந்து உட்காரவாவது சொல்ல லாமே... எவ்வளவு நேரம்தான் வெளியே நிப்பா?”

வாசலில் நிற்கும் வம்சாவிடம் அவரது பார்வை பாய்ந்து மீண்டது.

“ம்ச், நான் கூப்பிட்டாலும் வர மாட்டா, விடுங்க” ஒரு அசட்டையான தோள் குலுக்கல் அவளிடம்.

‘இதை நான் நம்பணுமா?’ அவளிடம் பார்வையால் கேட்க, “என் அம்மாவுக்கு செல்லம் நானா இல்லை அவளா?” கேட்டவள், தாயின் அருகே அமர்ந்து, அவரை இறுக அணைத்துக் கொள்ள, ரதி அப்படியே உருகிப் போனார்.

“அம்முகுட்டி...” வளர்ந்த மகளை செல்லம் கொஞ்ச, தாய் மற்றதை மறந்துவிட்டார் என்பதை உணர்ந்தவளது இதழ்களில் ஒரு வெற்றிப் புன்னகை.

அவளது அந்த பிடிவாத குணத்தை, அவளுக்கு சொல்லி புரிய வைக்க ஒரு நிமிடம் கூட ஆகாது. ஆனால், சொல்லித் திருத்தும் அளவுக்கு அவள் பெரிய தவறு செய்யவில்லை என்பது அவரது எண்ணம். எனவே அதை அப்படியே விட்டுவிட்டார்.

ரதியின் மொத்த பலவீனமும் ஸ்ருதிதான்.

அப்படி இருக்கையில், மகள் இப்படி கட்டிக்கொண்டு செல்லம் கொஞ்சினால், அவரால் கோபம் கொள்ள முடியுமா என்ன?

“ஓகே மாம்... ஈவினிங் லேட்டா தான் வருவேன்... என்னைத் தேடாதீங்க” உரைத்தவள், தாய் எதிர் கேள்வி கேட்கும் முன்பே தன் காருக்கு விரைந்திருந்தாள்.

செல்லும் மகளை ஆதாரமாக பார்த்தவர், வம்சாவைப் பார்த்து மெல்லியதாக புன்னகைக்க, அவரைப் பார்த்து பதிலுக்கு புன்னகைத்தவள், வெளியே வந்த ஸ்ருதியின் பார்வை தன் பக்கம் திரும்பவே, “குட் மார்னிங் மேம்...” உரைத்தவள், ஸ்ருதியின் கைப்பை, புத்தகங்களை வேகமாக வந்து வாங்கி காருக்குள் வைத்தாள்.

‘நீ ஏன் இதையெல்லாம் செய்கிறாய்? விடு அவளே வைத்துக் கொள்வாள்’ வம்சாவிடம் சொல்ல நுனிநாக்கு வரைக்கும் வார்த்தைகள் துடித்தாலும், மகளுக்கு, வம்சாவின் முன்னால் சிறு தலைக்குனிவு வருவதைக் கூட விரும்பாதவராக பேசாமல் நின்றார்.

வம்சாவின் வாழ்த்துக்கு மெல்லியதாக தலை அசைத்தவள், “நீ பின்னாடியே வா...” உரைத்தவள், தன் காருக்குள் ஏறி, அதை கிளப்பியவாறே, தாயைப் பார்த்து கை அசைத்துவிட்டு வேகமாக அதை ஓட்டிச் சென்றாள்.

அவள் செல்லவே, அங்கே இருந்த தன் ஸ்கூட்டியை நோக்கி வம்சா செல்ல, வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியே வந்த ரதி, “வம்சா, அவ வரச் சொன்னா நேரா காலேஜுக்கு போக வேண்டியது தானே. எதுக்கு வீணா இங்கே வரைக்கும் அலையிற?” மகளின் கார் கண்ணை

விட்டு மறைந்துவிட்டதை உறுதி செய்த பிறகே அவளிடம் பேசினார்.

“எனக்கு எந்த அலைச்சலும் இல்லம்மா... ஸ்கூட்டி அவங்க வாங்கி கொடுத்தது, அதுக்கு பெட்ரோல் அவங்க போடுறாங்க. என்னையும் அவங்கதான் படிக்க வைக்கிறாங்க... அப்படி இருக்கும்போது, அவங்க சொன்னதை செய்வதில் எனக்கென்ன கஷ்டம்?” அவரிடமே திருப்பிக் கேட்க, படி இறங்கியவர், அவள் கன்னத்தை மென்மையாக வருடினார்.

“ரெண்டுபேருக்கும் எதில் ஒற்றுமை இருக்கோ இல்லையோ, இப்படி என்னையே எதிர் கேள்வி கேப்பதில் இருக்கு” ரதியின் பார்வையில், வம்சாவின்மேல் இருக்கும் பாசம் தெரிந்தது.

“எல்லாம் செய்யிறா... கூடவே இந்த பிடிவாதம்... அவளை எப்படி மாத்தன்னு தெரியலை. நீ கொஞ்சம்...” தன் மகள் வயது உடையவள், அவளை ரொம்பவும் சுயநலமாக மகள் பயன்படுத்துகிறாளோ என்ற எண்ணம் அவருக்கு.

அவர் கையைப் பிடித்து தடுத்தவள், “நேத்து என்னைப் பத்தி வீட்ல பேசினீங்களா?” அவள் திடுமென கேட்க, சற்று யோசித்தவர்,

“அட ஆமா... வம்சாவை பார்த்து ரொம்ப நாள் ஆச்சேன்னு சொல்லிட்டு இருந்தேன்.” அவர் சொல்ல, ‘புரிந்ததா...?’ என்பதுபோல் அவரைப் பார்த்து புருவம்

உயர்த்தியவள், தன் தோழியைப் பற்றி எண்ணி மனதுக்குள் சிலிர்த்துக் கொண்டாள். ஸ்ருதிக்கு வம்சா எப்படியோ, ஆனால், வம்சாவை பொறுத்த வரைக்கும், ஸ்ருதி அவளது எஜமானி மட்டும் இல்லை, மனதளவில் உடன்பிறப்பும் கூட.

வம்சா வேறு யாரும் இல்லை... அவர்கள் வீட்டில் வேலை செய்த ராகவியின் பேத்தி தான். அதாவது மகளது மகள். அவரது மகள் ஆற்றில் குளிக்கப் போனவள், ஆற்றோடு போய்விட, மருமகன் வம்சாவை இவரிடம் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டு மறுமணம் செய்து கொண்டான்.

அன்றுமுதல் பேத்தியை தன் வறுமையிலும் தன்மையாகவே பார்த்துக் கொண்டார் ராகவி. அவரது மறைவுக்குப் பிறகு, அவரது வேலையை தனதாக வம்சா எடுத்துக் கொள்ள, அதைப் பார்த்த ஸ்ருதி முதல் முறையாக அவளை கவனித்தாள்.

கல்லூரியில் படித்தாலும், அவளது பாட்டி இறந்த பிறகு கல்லூரிக்குச் செல்லாமல், முழு நீள பாவாடை சட்டையில் தன் வீட்டில் வேலை செய்யும் அவளைப் பார்த்து முதல் முறையாக இரக்கம் கொண்டாள். அது ஏன் என இன்று வரைக்கும் ஸ்ருதிக்கே தெரியாத மர்மம் தான்.

ரதியே அவளை கவனிக்காத பொழுது, வம்சாவை தானே படிக்க வைப்பதாகச் சொன்னவள், அவளுக்கு ஒரு

பக்கம் நன்மை செய்தாலும், கல்லூரியில் ஸ்ருதியின் பாதி வேலைகளைப் பார்ப்பது வம்சாவின் வேலை ஆனது.

தன் படிப்பு இனிமேல் கானல் நீர்தான் என எண்ணியிருந்த நேரத்தில், அதை அப்படி ஆகாமல், தன் படிப்புக்கு வழி காட்டிய ஸ்ருதியின்மேல் கண்மூடித் தனமான பாசமும், மரியாதையும் கொண்டாள் வம்சா.

“இனிமேல் நீ வேலைக்கு வரக் கூடாது... இங்கே எவ்வளவு சம்பளமோ அதை நான் கொடுத்து விடுவேன். நான் சொல்வதை மட்டும் நீ செய்யணும்.” இதுதான் ஸ்ருதி அவளிடம் இட்ட கட்டளை. அதை அன்றுமுதல் இன்று வரை அச்சரம் பிசகாமல் கடைப்பிடித்தாள் வம்சா.

ஸ்ருதி கல்லூரியில் அடியெடுத்து வைத்தது முதலே, அவர்கள் தொழிலில் பங்கு கொண்டு தன் வேலையை சிறப்பாக செய்ததால், அவளுக்கு பேனக் அக்கவுண்ட் ஆரம்பித்து, அவளுக்கான வருமானம் அவளது அக்கவுண்டுக்கு சென்று கொண்டிருந்தது.

எனவேதான்... அதை வைத்து வம்சாவை வளமாகவே வைத்துக் கொண்டாள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“காலையில் சாப்ட்டியா? அங்கே தனியா இருக்க வேண்டாம்... நம்ம கெஸ்ட் ஹவுஸ் சும்மாதான் இருக்கு, இங்கேயே வான்னு எத்தனை வருஷமா சொல்லிட்டு இருக்கேன்... அதை கேக்கவே மாட்டேங்கறியே” மெல்லியதாக சலித்துக் கொண்டார்.

“அம்மா... இங்கேயே வந்துட்டா நான் சும்மா இருக்க மாட்டேன், இங்கே வந்து வீட்டில் வேலை செய்வேன் என்பதால் தான், ஸ்ருதி பிடிவாதமா என்னை இங்கே வர வேண்டாம்னு சொல்றா. அதைப் புரிஞ்சுக்காமல், நீங்க இப்படி சொன்னால் எப்படி?

“சரி, அவ காலேஜ் போய் சேர முன்னாடி நான் அங்கே இருக்கணும், இல்லன்னா அதுக்கு வேற தீட்டு விழும். நான் உங்ககிட்டே கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டு வரட்டும்னுதான், ‘நீ முன்னாடி போ’ன்னு சொல்லாமல், ‘பின்னாடி வா’ன்னு சொல்லிட்டு போறா... நான் அதை மதிக்கணும்” உரைத்தவள் விரைந்தாள்.

ஸ்ருதி என்ன செய்தாலும், அதில் இருக்கும் நன்மையை மட்டும் பார்க்கும் வம்சாவை எண்ணி வியந்தவராக தன் வேலையைப் பார்க்கச் சென்றார் ரதி.

“**ராபர்ட்...**” தன் அறை வாயிலில் நண்பன் மூர்த்தியின் குரல் கேட்கவே, அடுத்த நொடி தன் லேப்பாப் பேகை கையில் எடுத்துக் கொண்டவன், “கம்மிங்” குரல் கொடுத்தவாறு, அறைக் கதவை திறந்து வெளியேறினான் ஆண்டனி ராபர்ட்.

தொழில் வட்டத்தில் ஆண்டனி தான் பிரதானம். வீட்டுக்குள் ராபர்ட் என்பதால், மூர்த்தியும் அவனை அவ்வாறே அழைக்கிறான். பள்ளி, கல்லூரி என அனைத்திலும் அவன் ஆண்டனி தான்.

“டேய்... நேத்தைக்கே சொன்னேனா இல்லையா... இன்னைக்கு முக்கியமான மீட்டிங் இருக்கு, தயவு செய்து உன் பெர்சனல் ஈமுக்குள்ளே புகுந்துக்காதன்னு அவ்வளவு சொல்லியும், கேக்காமல்...”

அவன் பொரிந்து கொண்டிருக்க, அதைக் கண்டு கொள்ளாமல், அவனைத் தாண்டி படிகளில் இறங்கி விட்டான் ராபர்ட்.

மூர்த்தி, ராபர்ட்டின் கல்லூரித் தோழன். அவனது பிஏ, டிரைவர், அலுவலகத்தில் ஆலின்ஆல், என அவனுக்கும், ராபர்ட்டுக்குமான உறவு, ஒரு நண்பனுக்கும் ஒரு படி மேலே என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ராபர்ட்டின் கண்ணசைவில், குரல் மாறுபாட்டில் என வேலை செய்யும் சிறந்த உழைப்பாளியும் கூட.

சொல்லப்போனால் மூர்த்தியின் தந்தை வேலன், ராபர்ட்டின் தந்தை அவர்கள் நிறுவனத்தின் லீகல் அட்வைசர்.

அந்த உரிமையில்தான் அவன் அவர்கள் வீட்டுக்குள் சுதந்திரமாக நடமாடுகிறான்.

இல்லையென்றால் செபஸ்டியனின் குணத்துக்கு அவர்கள் வீட்டுக்குள் கூட அவன் நுழைந்திருக்க முடியாது.

“நான் இங்கே புலம்பிட்டு இருக்கேன்... நீ கண்டுக் காமல் போனா என்னடா அர்த்தம்?” பின்னால் கத்திக் கொண்டே வந்தான்.

“இருக்குற அவசரம் புரியாமல், நின்னு புலம்பிட்டு இருந்தால் என்னடா அர்த்தம்?” அவனிடம் திருப்பி சாட, ஸ்தம்பித்து நின்றுவிடான்.

“டேய்...”

அதிர்வாக அழைக்க, அதை காற்றில் விட்டுவிட்டு, சாப்பாட்டு மேஜைக்கு அருகில் நிற்குகொண்டிருந்த தாய் ஜாஸ்மினை ஓடி வந்து கட்டிக் கொண்டு, அவர் கன்னத்தில் இதழ் ஒற்றினான்.

“குட் மார்னிங் மாம்... இன்னைக்கு என்ன சமையல்?”

கேட்டவன் சாப்பாட்டு மேசையைப் பார்க்க, அந்த அவசர நேரத்திலும் உணவருந்த வந்த மகனை எரிச்சலாகப் பார்த்தார் செபஸ்டியன்.

ஜாஸ்மினோ, கணவரைக் கண்டு கொள்ளாமல், “உனக்குப் பிடித்த பூரியும், குருமாவும் செய்திருக்கேன்... உக்காந்து சாப்பிடு. மூர்த்தி, நீயும் வாப்பா. இப்போ போனால் எப்போ என்னத்த சாப்பிடுவீங்களோ தெரியாது. உக்காந்து சாப்பிடு ராபர்ட்...” தாய் சொல்ல, இருக்கையில் அமரப் போனான்.

“இன்னைக்கு மீட்டிங் இருக்கு... அது உன் புள்ளைக்கு ஞாபகம் இருக்கா இல்லையா?” தந்தை செபஸ்டியனின் குரல் முதுகின் பின்னால் கேட்கவே, சட்டென தாயை விட்டு விலகி நின்றவன், இருக்கையில் இருந்தும் பட்டென எழுந்து கொண்டான்.

“நான் கிளம்பறேம்மா...” கோபமாக தாயிடம் உரைத்தவன், தந்தையைத் திரும்பிக் கூட பார்க்காமல் அங்கிருந்து அகன்றான்.

“ராபர்ட்... சாப்ட்டு போ...” தாயின் குரல் செவியில் விழுந்தாலும், அதற்கு எந்த பதிலையும் அவன் கொடுக்கவில்லை.

‘அவருக்காகத்தானே... அவரோட பிடிவாதத்துக் காகத்தானே என் ஆசையை எல்லாம் புதைச்சுட்டு இப்படி மெஷின் மாதிரி ஓடிட்டு இருக்கேன்... அதை கொஞ்சம் கூட புரிஞ்சுக்காமல்...’ தந்தையை எண்ணி மனம் அப்படியே தீயாய் எரிந்தது.

“சாப்பிட உக்காந்த பிள்ளையை ஒரு வாய் சாப்பிடக் கூட விடாமல் இப்படி பேசிட்டிங்களே. உங்களுக்கே இது நல்லா இருக்கா?” சிறு கோபமாக கணவன் பக்கம் திரும்பினார்.

“இந்த ஒரு வேளை சாப்பிடாமல் போனால் எதுவும் ஆயிடாது. ஆனால், அந்த மீட்டிங் போகவில்லை என்றால் எத்தனை கோடி நஷ்டம் வரும் தெரியுமா?” பணக்கணக்கு மட்டுமே அவருக்குத் தெரியும்.

இப்படிப் பேசிய கணவனை இயலாமையாக ஒரு பார்வை பார்த்தார். ‘இப்படி ஓடி ஓடி சம்பாதிப்பது எதுக்காக? நிம்மதியாக சாப்பிடத்தானே, அதுக்கு கூட முடியாமல் என் மகன் போறான்...’ வாய்வரை வந்த வார்த்தைகளை அப்படியே விழுங்கிக் கொண்டார்.

தான் என்ன சொன்னாலும், அவரிடம் தன் பேச்சுக்கு எந்தவிதமான மதிப்பும் இருக்கப் போவதில்லை என்பது அவருக்குத் தெரியும். எனவே அமைதியாகச் செல்ல, “எனக்கு சாப்பாடு போடு” அவரைத் தடுத்தார்.

‘என் பிள்ளை பசியாய் கிடக்கான், இவர்...’ மனதுக்குள் பொருமியவர், பேசாமல் சாப்பாட்டை எடுத்து வைத்தார்.

காருக்குள் ஏறிய ராபர்ட், கார்கதவை அறைந்து சாத்த, டிரைவர் இருக்கையில் ஏறிய மூர்த்தி, “எடா... வெஷக்குந்து... எந்தெங்கிலும் கழிச்சுட்டு...(டேய், ரொம்ப பசிக்குது, ஏதாவது சாப்பட்டுட்டு..)” அவன் இழுக்க, ராபர்ட் பார்த்த பார்வையில் வாயை கப்பென இறுக மூடிக் கொண்டவன்,

“எனக்கு பசிக்கவே இல்லடா... பசி சுத்தமா போச்சு...” புலம்பியவாறே காரைக் கிளப்பினான். ‘எனக்கு மட்டும் ஏன் இப்படியெல்லாம் நடக்குது’ மூர்த்திக்கு சாப்பாட்டு மேஜைமேல் இருந்த பூரியும் குருமாவும் கண் முன்னால் எழுந்து நர்த்தனம் ஆட, மனதுக்குள் புலம்பினான்.

ராபர்ட் தன் மணிக்கட்டை திருப்பிப் பார்க்க, மீட்டிங்குக்கு இன்னும் சரியாக பத்து நிமிடங்களே இருந்தது. தன் கோபத்தை கட்டுக்குள் கொண்டுவர ஆழமாக மூச்செடுத்தவன், இருக்கையின் பின்னால் சாய்ந்து கொண்டான்.

மனம் முழுவதும் ஒரு மாதிரி எரிச்சல், அருவருப்பு, பிடிக்காத இடத்தில் இருப்பது போன்ற ஒவ்வாமை நிரம்பி வழிய, போட்டிருக்கும் உடைகள் அனைத்தையும் கிழித்து எறிந்துவிட்டு எங்காவது ஓடிப்போய் விடுவோமா என்ற வெறி கிளர்ந்து எழுந்தது.

ரிவர்வியூ வழியாக நண்பனைப் பார்த்த மூர்த்திக்கு, அவன்மேல் இரக்கம் சுரந்தது.

‘சில நேரம் பணக்காரனா இருப்பது கூட சாபமோ?’ தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டான்.

கேரளத்தில் அறுபது சதவீதத்துக்கும் மேலான மக்கள் பயன்படுத்தும் நெட்வொர்க்கான செல்-டெல் நிறுவனத்தின் அதிபதி.

ராபர்ட்டின் தந்தை இருந்தபொழுது முப்பது சதவீத மக்கள் மட்டுமே அவர்களது நெட்வொர்க்கை பயன்படுத்தி இருக்க, ராபர்ட் பொறுப்பேற்ற மூன்றே வருடங்களில் அதை இரட்டிப்பு ஆக்கினான்.

ஆனால் அதற்கு அவன் கொடுத்த விலை மிகவும் அதிகம் என்றே மூர்த்திக்கு தோன்றியது. தனக்குள் எழுந்த பெருமூச்சை அப்படியே தனக்குள் புதைத்துக் கொண்டான்.

அவன்மேல், தான் இரக்கம் கொள்கிறோம் என சின்ன சந்தேகம் அவனுக்கு வந்தாலும் போதும், அடுத்த நிமிடம் தயவே இல்லாமல் அவனை வேலையை விட்டு

அனுப்பி விடுவான் எனத் தெரிந்ததால், முகத்தை சாலையின் பக்கமே வைத்துக் கொண்டான்.

கார் அந்த ஐந்து மாடி கட்டிடத்தின் கார் பார்க்கிங்குக்குள் நுழைய,

அவ்வளவு நேரமாக பின்னிருக்கையில் தளர்வாக அமர்ந்திருந்தவன், நிமிர்ந்து எழுந்து, தன் கழுத்து டையை சரி செய்து கொண்டான்.

காரை நிறுத்திய அடுத்த நொடி பின் கதவைத் திறந்தவன் நிமிர்வாய் இறங்க, 'இவ்வளவு நேரம் தளர்வாய் இருந்தவனா இவன்?' என எண்ணிக் கொண்டான்.

தன் மனதின் குழப்பங்களை கொஞ்சம் கூட வெளியே காட்டிக் கொள்ளாததால் தானே, இவ்வளவு குறுகிய காலத்தில் இவ்வளவு பெரிய உயரங்களை எட்டி இருக்கிறான், தன்போக்கில் எண்ணிய மூர்த்தி அவன் பின்னால் ஓடினான்.

“மூர்த்தி, நான் ரும்ல இருக்கிறேன். எல்லாரும் ரெடின்னா என்னை வந்து கூப்பிடு” அங்கே இருந்த அவனுக்கான தனிப்பட்ட லிப்டில் ஏறி தன் அறைக்கு முன்பாக வெளியேறியவன், தன் அறைக்குள் நுழைந்து இருக்கையில் அமர்ந்து, தன் மடிக்கணினியை இயக்கி அதில் பார்வையை செலுத்தினான்.

அந்த நேரம் அங்கே இருந்தது ஒரு தேர்ந்த பிசினஸ்மேன் மட்டுமே. அடுத்த பத்தாவது நிமிடம் மூர்த்தி

அவனை வந்து அழைக்க, தன் மடிக்கணினியை கையில் எடுத்துக் கொண்டவன், மீட்டிங் ஹால் நோக்கி நடந்தான்.

ஒரு லோக்கல் நிறுவனத்தை தன் நிறுவனத்தோடு இணைக்கும் மீட்டிங் தான் அது. முதலில் இவர்களது நிறுவனத்துக்கு போட்டியாக இருந்த நிறுவனம்தான், என்றைக்கு ராபர்ட் செல்-டெல்லின் பொறுப்பில் ஏறினானோ அன்று முதல் அவர்களுக்கு சரிவு மட்டுமே.

இதற்கு மேல் மார்க்கெட்டில் தாக்குப்பிடிக்க முடியாது என்பதால், இவர்கள் நிறுவனத்துக்கு தங்கள் சேவையை இணைக்கவே வந்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்த அரைமணி நேரம், அவர்களது செல்-டெல் நெட்ஹாக்கில் புதிதாக சேர்த்திருக்கும் ஆஃபர்கள், இரவு நேர டாக்கிங் டைமை சீரோ ஆக்கிய ஆஃபர் என அனைத்தயும் ஒவ்வொன்றாக விளக்க, அதில் இருக்கும் சாதகம் பாதகம் என அனைத்தையும் உரைத்தவன், அதை அடுத்த மாதம் முதல் சோதனை ஓட்டம் துவங்குவதாக உரைக்க, நிச்சயம் அனைவரும் வியந்தார்கள்.

ஏற்கனவே அவன் சோதனை முயற்சி என ஆரம்பித்த விஷயங்கள் அனைத்துமே சக்சஸ் ரேட்டில் செல்ல, இதுவும் நிச்சயம் வெற்றிபெறும் என அனைவருமே வாழ்த்தினார்கள்.

அவர்களுக்காக இதழ்களை இழுத்து புன்னகைத்தவன், அடுத்து தனக்காக காத்திருக்கும்

அலுவலுக்கு விரைய, அவனுக்கான உணவோடு காத்திருந்தான் மூர்த்தி.

‘உன்னை நான் கேட்டேனா?’ கோபமாக நண்பனை முறைத்தாலும், அவனுக்காகவாவது உண்ண அமர்ந்தான். இப்பொழுது தான் உண்ணவில்லை என்றால், மூர்த்தியும் உணவு அருந்த மாட்டான் என்பது அவனுக்குத் தெரியும் எனவே உணவை உண்டான்.

தொடர்ந்த மணி நேரங்களில் வேலையில் மட்டுமே முழு மூச்சாக ஈடுபட்டான். அவனையே அசையாமல் பார்த்திருந்தான் மூர்த்தி. ‘பிடிக்காத வேலையைக் கூட இவ்வளவு ஈடுபாட்டுடன் செய்கிறான். இவ்வளவு லாபகரமாக நடத்துகிறான். அப்படியென்றால், பிடித்த துறையில் எவ்வளவு சாதிப்பான்?’

‘ஆனால், அப்படி அவனுக்கு பிடித்த துறைக்குள் சாதிக்கும் வாய்ப்புகள் பெருமளவில் இருந்தபொழுதும், அதில் கால் ஊன்ற முடியாத அவனது நிலை, மனதுக்குள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டான்.

வேலை அதன் போக்கில் நடக்க, அவ்வப்பொழுது ராபர்ட்டின் பார்வை கடிகாரத்தில் பதிந்து மீள, ‘ஏன் இப்படி கடிகாரத்தையே முறைச்சுப் பாக்கறான்?’ தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான்.

ராபர்ட்டின் ஷெடியூல்களை ஆராய, அன்றைக்கு வேறு எந்த மீட்டிங்கும் இருப்பதுபோல் தெரியவில்லை. சில நொடிகள் மூளையைக் கசக்கியவன், நண்பனின்

முகத்தில் தெரிந்த மெல்லிய பரபரப்பையும், ஆர்வத்தையும் அப்பொழுதுதான் கவனித்தான்.

‘என்ன இது...? வழக்கத்துக்கு மாறா மூஞ்சியே பல்ப் போட்ட மாதிரி எரியுது? அப்படின்னா...?’ யோசித்தவனுக்கு, சட்டென மூளைக்குள் மின்னல் அடித்தது.

‘ஹையோ... இன்னைக்கு அங்கே போகணும்னு பிளான் பண்ணான் போலையே... இவன் என்னை கொல்லாமல் அடங்க மாட்டான்’ மனதுக்குள் அலறிக் கொண்டிருந்தான் மூர்த்தி.

‘இவன் அப்பனுக்குத் தெரிந்தால் என்னை உசரோட சமாதி கட்டிட்டுத்தான் மறு வேலை பாப்பார். பெத்த புள்ளையை கண்டிக்க முடியலன்னா போதும், கூட சிவனேன்னு இருக்க எனக்கு டின்னு கட்ட வேண்டியது.

‘இன்னைக்கு மறந்தாமாதிரி கூட இவன் வீட்டுப் பக்கம் போயிரவே கூடாது. அப்படிப் போனோம்... நானெல்லாம் ஏன் உசரோட இருக்கேன்னு என்னையவே நினைக்க வச்சுடுவார்...’ தனக்குள் அறிவுறுத்திக் கொண்டான்.

நேரம் சரியாக நான்கைத் தொட, “மூர்த்தி, வா போகலாம்...” உரைத்தவன், மூர்த்தியின் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்த கீயை தானே கைவிட்டு எடுத்தவன், சிறுவன்போல் துள்ளிக் குதித்து செல்ல, ‘செத்தேன்...’ என்ற அலறலோடு அவன் பின்னால் ஓடினான் மூர்த்தி.

ஸ்ருதியின் கார் கல்லூரிக்குள்
நுழையும் முன்பே அவளுக்காக காத்திருந்
தாள் வம்சா. ஸ்ருதி காருக்குள் இருந்து
இறங்கவே, அவளது பொருட்களை அள்ளிக்
கொண்டவள், ஸ்ருதியின் வகுப்பறையை நோக்கிச்
செல்ல, “வம்சா, கேண்டின் போகணும்...”

அவளது குரல் தடுத்தது.

ஸ்ருதி எம்பிஏ இறுதி வருடம் என்பதால், இறுதி
அசைன்மென்ட் பிராக்டிகல், பரீட்சை மட்டுமே பாக்கி
என்பதால், வகுப்புகள் அனைத்தும் பெரும்பான்மை
யாக முடிந்து விட்டது.

ஸ்ருதி கேண்டின் செல்ல, அவளுக்காக காத்திருந்
தனர் அவளது தோழிகள் பட்டாளம். “ஹாய் கைஸ்...”
அவர்களுக்கு கை அசைத்தவாறே, அவர்களுக்கு எதிரில்
சென்று அமர்ந்தாள்.

“ஹாய் ஸ்ருதி... யூ ஆர் லுக்கிங் சோ ப்ரெட்டி...”
அவர்கள் உரைக்க, “தேங்க்ஸ்” உரைத்தாள்.

ஸ்ருதியின் பார்வை வம்சாவை ஏறிட, அவளுக்குத்
தேவையான தோசை, டியை வாங்க கவுண்டர் நோக்கி
நடந்தாள். “வம்சா, எனக்கும் ஒரு சாயா” சங்கீதா குரல்
கொடுக்கவே, வம்சா பதில் சொல்லும் முன்பே,

“சங்கீ... உனக்கு என்ன வேணுமோ நீ போய்
வாங்கிக்கோ” பட்டென உரைத்திருந்தாள் ஸ்ருதி.

சங்கீதா எதையோ சொல்லப் போக, அவளது காலில் உதைத்து, கண்ணைக் காட்டினாள் ஷீலா. சங்கீதாவும் புரிந்து கொண்டவளாக, தன் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து சென்று தனக்குத் தேவையானதை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“ஷீலா, நீ ப்ராஜெக்ட் முடிச்சுட்டியா? ரெக்கார்ட் எங்கே? கொண்டு வந்தியா? நான் காப்பி பண்ணிட்டு கொடுக்கறேன்.”

ஸ்ருதி கேட்க, தன் பேசில் இருந்து ரெக்கார்டை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

வம்சா, ஸ்ருதிக்கு தேவையான உணவை கொண்டுவந்து அவள் முன்னால் வைக்க, அவள் முன்னால் அந்த ரெக்கார்டை நீட்டியவள், “நீ இதை முடிச்சுடு” அவள் கையில் திணிக்க, மறு பேச்சு பேசாமல் அதை பெற்றுக் கொண்டாள்.

“நான் கிளாஸ் போய் எழுதறேன்” வம்சா சொல்ல, சிறு தலையசைப்பில் அதை கேட்டுக் கொண்டாள்.

சங்கீதா முறைப்பாக வம்சாவை ஏறிட அவளை கொஞ்சம் கூட சட்டை செய்யவே இல்லை வம்சா. ஸ்ருதி, வம்சா, ஷீலா, சங்கீதா என அனைவரும் ஒரே வகுப்புதான். வகுப்பின் முதல் இரண்டு இடத்தை எப்பொழுதும் ஸ்ருதியும், வம்சாவும் பிடித்துக் கொள்ள, ஷீலா இடைநிலை என்றால், சங்கீதா கடைநிலை என்றே சொல்லலாம்.

யாருமற்ற அனாதைப் பெண், ஸ்ருதியின் தயவில் படிப்பவள், தங்களை விட நன்றாகப் படிப்பதில் எப்பொழுதும் அவர்களுக்குப் பொறாமை உண்டு. அதைவிட, ஸ்ருதி காலால் சொல்லும் வேலைகளை கூட தலையால் செய்து முடிப்பவள், அவர்களை பைசாவுக்கு கூட மதிக்கவில்லை என்ற கோபம் அவர்களுக்கு.

இதையெல்லாம் விட, ஸ்ருதி அவளுக்காக ஒவ்வொன்றையும் முழுமையாகச் செய்யும் விதம்... அந்த இடத்தில் தாங்கள் இல்லையே என்ற பொறாமை, தங்களுக்கு கீழாக இருந்தாலும், அவளிடம் வேலை வாங்க முடியாத இயலாமை என அனைத்தும் சில நேரங்களில் இப்படியான கோபங்களாக வெளியேறும்.

“ஸ்ருதி, இதென்ன லாஜிக்ன்னு எனக்கு புரியவே இல்லை. எனக்கு ஒரு டீ வாங்கிக் கொடுக்க விட மாட்டேங்குற, ஆனா இருக்குற வேலை மொத்தத்தையும் அவளை வாங்குற” சற்று பொறாமையாகவும், கடுப்பாகவும் வினவ, அவளை கோபமாக முறைத்தாள்.

“அவளை நான் என்ன வேலை வேண்ணாலும் வாங்குவேன். ஆனா நீங்க வாங்க கூடாது அவ்வளவு தான்.” அந்தப் பேச்சை கத்தரித்தாற்போல் முடிக்க, அதற்குமேல் அவளிடம் எதிர் கேள்வி கேட்க யாரும் துணியவில்லை.

சங்கீதாவுக்கும் சரி, ஷீலாவுக்கும் சரி... அவர்களுக்கு என்ன தேவையோ அனைத்தையும் கூட

அவர்கள் கேட்காமலே செய்வாள். ஊர் சுற்றுவது, ஹோட்டல் போவது, உடை வாங்கி கொடுப்பது, சினிமாவுக்கு அழைத்துச் செல்வது என அனைத்தும் ஸ்ருதியின் செலவுதான்.

அவர்களது கை செலவுக்கு கூட பணம் கொடுப்பாள்.

அப்படி இருக்கையில், அவளுக்கு எதிராக ஒன்றை செய்யவோ, கேட்கவோ அவர்கள் துணிவார்களா என்ன?

பேச்சோடு பேச்சாக தன் உணவை முடித்தவள், “நான் ப்ரொஃபசரை போய் பார்த்துட்டு வர்றேன். நீங்களும் வர்றீங்களா?” அவர்களிடம் கேட்க,

“அவர் கிட்டே எங்களுக்கு எதையும் கேக்க வேண்டாம். நீயே போயிட்டு வா. நாங்க இங்கேயே வெயிட் பண்ணோம்” அவர்கள் சொல்லிவிட, அவள் மட்டும் எழுந்து சென்றாள்.

அவள் அவரைப் பார்த்துவிட்டு வரவே, தோழிகளோடு வகுப்பறைக்குச் சென்றவள், தன் அரட்டையைத் தொடர்ந்தாள். இன்னும் ஒரு மாதத்துக்குப் பிறகு இப்படியான வாய்ப்புகள் தங்களுக்கு கிடைக்காது என்பதால் அதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினாள்.

மதிய உணவையும் அவர்களுக்காக அவளே வாங்கிக் கொடுக்க, அனைத்தையும் உண்டு முடித்தவர்கள், “ஸ்ருதி, லாலேட்டன் மூவி ஒண்ணு இன்னைக்கு

ரிலீஸ் ஆகுது. நாம போகலாமா?” ஆசை மிளிரக் கேட்டாள் ஷீலா.

“ம்ச, இல்லை. இன்னைக்கு நம்ம சங்கமம் மஹால்ல ஆர்ட்ஸ் கேலரி இருக்கு, அங்கே போகலாம் செமையா இருக்கும்.” அவள் சொல்ல, அதிருப்தியாக முகம் திருப்பினார்கள்.

“எங்களுக்கு அதில் எல்லாம் இன்ட்ரெஸ்ட் இல்லை ஸ்ருதி... மூவி போகலாமே” சங்கீதாவும் ஒத்து ஊதினாள்.

“நோ வே... ஆர்ட்ஸ் கேலரி இன்னைக்கு ஒரு நாள் மட்டும்தான் இருக்கும். நீங்க வேண்ணா போங்க. மணி வேணுமா?” கேட்டவள், தன் பர்சில் இருந்து ஒரு ஐநூறு ரூபாய் தாளை எடுத்துக் கொடுக்கவே, மறுக்காமல் வாங்கிக் கொண்டார்கள்.

அந்தப் பணத்தை வாங்கிக் கொள்ள அவர்களும் தயங்கவில்லை, கொடுக்க அவளும் மறுக்கவில்லை. ஸ்ருதியைப் பொறுத்த வரைக்கும், அவர்கள் அவளது தோழிகள். அவர்களுக்குச் செய்வதில் கணக்குப் பார்க்கவே மாட்டாள்.

ஆனால், அவர்களைப் பொறுத்த வரைக்கும், ஸ்ருதி ஒரு பொன் முட்டையிடும் வாத்து. அவளிடமிருந்து தங்களுக்குத் தேவையான அனைத்தையும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உறிஞ்சிக் கொள்ள விரும்பினார்கள் அவ்வளவே.

“மூவிக்கு டைம் ஆகுது, நாங்க கிளம்பறோம் ஸ்ருதி.”

அவளிடம் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார்கள்.

நேரம் நான்கைத் தொடவே, வகுப்பில் அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த வம்சாவை நெருங்கியவள், “இன்னும் எழுதி முடிக்கலையா?” அவளிடம் கேட்க,

“இன்னும் ரெண்டே பக்கம் தான், இப்போ முடிச்சிடுவேன்” காலைமுதல் தொடர்ந்து விடாமல் எழுதும் துன்பம் எதுவும் முகத்தில் தெரியாமல், இயல்பாகவே பதில் கொடுத்தாள்.

“ஆர்ட் கேலரி போறேன் வர்றியா?” அவள் கேட்டு முடிக்கையில், ரெக்கார்டை மூடியவள், அடுத்த நொடி இருக்கையில் இருந்து எழுந்து விட்டாள்.

“நான் மீதியை அங்கே வந்து எழுதித் தர்றேன்” ஸ்ருதி அவளை கேள்வியாக ஏறிட, அவளுக்கு பதில் கொடுத்தவள், அதற்குமேல் அங்கே நிற்கவில்லை.

இதுதான் வம்சா. ‘ஷீலாவிடம் இருந்து எழுத வேண்டிய ரெக்கார்டை வாங்கி, வீட்டுக்கே கொடுத்து அனுப்பி இருக்கலாமே’ என எந்தக் கேள்வியும் கேட்க வில்லை. ‘இங்கேயே வைத்து எழுத வேண்டுமா?’ என கோபம் காட்டவில்லை.

‘எழுதி முடிக்கப் போகிறேன்... முடித்துவிட்டு வருகிறேன்’ என எந்தக் கோரிக்கையும் வைக்கவில்லை.

‘நான் செய்ய வேண்டுமா? செய்கிறேன். இருக்க வேண்டுமா இருக்கிறேன். உன்னுடன் வர வேண்டுமா வருகிறேன்.’ அவ்வளவுதான்.

அப்படி ஒரு அர்ப்பணிப்பு. ‘ஒரு வேளை நடிக்கிறாளோ?’ சில நேரங்களில் ஸ்ருதியே நினைத்திருக்கிறாள். ஆனால், விடாமல் ஐந்து வருடம் ஒருத்தியால் நடிக்க முடியுமா என்ன? குறைந்த பட்சம் முகத்திலாவது தன் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்துவாளே, இது எதுவும் சிடையாது.

வம்சாவுக்கும், ஸ்ருதிக்கும் இடையில் இருப்பது எப்படிப்பட்ட உறவு எனக் கேட்டால் யாருக்கும், ஏன் அவர்களுக்கே விடை தெரியாது.

இருவரும் அவரவர் வண்டியில் ஆர்ட் கேலரியை அடைய, வெளியே இருந்த புல்வெளிக்கு நடுவில் போட்டிருந்த இருக்கையில் சென்று அமர்ந்து கொண்டாள் வம்சா. அவள் வருகிறாளா, இல்லையா என்பதைப் பற்றி யெல்லாம் கவலைப்படாமல், கேலரிக்குள் நுழைந்தாள் ஸ்ருதி.

அதே நேரம், கேலரிக்குள் அடியெடுத்து வைத்தான் ராபர்ட். நொடியில் அவன் பார்வையில் விழுந்தது, முழு வெள்ளை நிற சுடிதார்தான். அதுவும், இருவரும் நேருக்கு நேராக மோதவிருந்த இறுதி நொடியில் இருவரும் சுதாரிக்க, அந்த மோதல் அழகாக தவிர்க்கப்பட்டது.

அவன் அனுமதி இன்றியே பார்வை அவள் முகத்துக்கு நகர, அவனை பெரிதும் வசீகரித்தது அந்த இதழ்கள். “சாரி...” உரைத்தவள், தன் நாவால் இதழ்களை மெல்லியதாக ஈரம் செய்ய, தன் இதழ்கள் மெல்லமாய் பிழக்க அப்படியே நின்றுவிட்டான்.

அவனை ஒரு நொடி ஏறிட்டவள், அடுத்த நொடி விலகிச் சென்றிருக்க, அதையெல்லாம் அவன் புலன்கள் உணரவே இல்லை.

இமைக்க கூட மறந்து, வாசலிலேயே அப்படியே நின்றுவிட்டான் ராபர்ட். அதைப் பார்த்த சிலர், வாசலில் இடைஞ்சலாக நின்ற அவனை முறைத்ததையோ, வாய்க்குள் முனகியதையோ, தள்ளி நிற்கச் சொல்லி சொன்னதையோ அவன் கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

பொதுவாகவே அவனுக்கு வர்ணங்களை விட, கறுப்பு, வெள்ளை நிறங்கள் அவ்வளவு பிடிக்கும். எனவேதான் அந்த வெள்ளை அம்பர்லா சுடிதாரை நொடியில் கவனித்தான். அந்த சுடிதாருக்கு சொந்தக் காரியை பார்க்க விரும்பியே கண்களை அவள் முகத்துக்குத் திருப்பினான்.

ஆனால், அந்த கறுப்பு திராட்சை கண்கள் அவனை அப்படியே கட்டிப் போட்டுவிட்டது எனச் சொன்னால் மிகையில்லை. அந்த நீள் விழியும், அவள் விழிகளை வரைகையில் பிரம்மன் முழு போதையில் இருந்திருப்பானோ? அதனால்தான் அந்தப் பார்வையே அவனை போதையேற்றுகிறதா?

‘பேசும் விழிகள்...’ மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டான். அதற்கு போட்டியாக அந்த பிங்க் அதரங்கள்... ‘ஹப்பா...’ பிரம்மன் அவளைப் படைக்க நிச்சயம் மெனக்கெட்டிருப்பான் என எண்ணிக் கொண்டான். அதில் அப்படியே மூழ்கிப் போனான்.

அந்த நொடி, அவன் கண்களுக்குள் நுழைந்தவள், அவன் மனதுக்குள் சிம்மாசனம் போட்டு அமர்ந்துவிட்டாள் என்றே சொல்லலாம். இவனுக்கு அவள் என பிரம்மன் போட்ட முடிச்சு, இத்தனை வருடங்களில் எத்தனையோ பெண்களை வெகு சாதாரணமாக கடந்து சென்றவனை, ஒரு நொடியில் ஸ்ருதி வசீகரித்தாள் என்றால், அது ஆண்டவன் கட்டளை இல்லாமல் வேறென்ன?

அவனுக்கு முன்னாலேயே கேலரிக்குள் சென்றிருந்த மூர்த்தி, ராபர்ட் இன்னும் உள்ளே வரக் காணாமே என அவனைத் தேடி வர, வாசலில் சிலையாக நின்றிருந்த அவனைப் பார்த்து புருவம் நெரித்தான்.

‘இவன் என்ன இப்படி நிக்கறான்?’ எண்ணியவன் வேகமாக அவன் அருகே வந்தான்.

“ராபர்ட்... ராபர்ட்...”

அவனை உலுக்க, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவன், தன் எதிரில், அந்த தேவதைக்குப் பதிலாக நின்றிருந்த மூர்த்தியைப் பார்த்து கடுப்பானான்.

“நீ எங்கடா இங்கே வந்த?” அவனிடம் கேட்க,

“நான் எங்கடா வந்தேன்? நீதானே இழுத்துட்டு வந்த?” கடுப்பாக,

“த்து... தூரப்போ, அவளை எங்கடா?” பார்வையை சுழற்றினான்.

“எவடா? கொஞ்சம் மெதுவா பேசுடா. எவன் காதிலையாவது விழுந்தது, வந்து டின்னு கட்டிடப் போறாங்க. இது கேரளா, இதை அடிக்கடி நீ மறந்துடுற” அவன் காதில் முனக, நண்பனைக் கொலைவெறியில் முறைத்தான்.

“விலகுடா...” அவனைத் தள்ளிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தவனது பார்வை, அவள் எங்கே எனத் தேடியது.

ராபர்ட், தன் மனதைக் கொள்ளை கொண்டவள் எங்கே எனத் தேடி அலைய, அவன் பின்னால் போய்க் கொண்டிருந்தான் மூர்த்தி.

‘இங்கே வந்ததுக்கே இவன் அப்பாகிட்டே என்ன பாட்டு வாங்கணுமோன்னு நானே பயந்துட்டு இருக்கேன். இதில் இவன் வேற ஒரு பெண்குட்டி பின்னால் போறானே...’ மனதுக்குள் புலம்பியவாறே அவனைப் பின் தொடர்ந்தான்.

இதுபோல் ஆர்ட் கேலரிக்குள் நுழைந்தால், அங்கே இருக்கும் ஸ்கெட்ச், பெயிண்டிங் தவிர எதையும் பார்க்க மறுக்கும் நண்பன், முதல் முறையாக ஒரு பெண்ணைத் தேடி அலைய, இது நல்லதுக்கா, இல்லை கெட்டதுக்கா எனத் தெரியாமல் திணறிப் போனான்.

தன்னை ஒருவன் தேடுவது தெரியாமல், ஒரு பென்சில் ஸ்கெட்ச் ஆர்ட்டுக்கு முன்னால், தன்னைத் தொலைத்து நின்றிருந்தாள் ஸ்ருதி.

ஸ்ருதியைக் கண்ட மறு நொடி, அவளுக்கு அருகில் போய் நின்றவன், சுவரில் மாட்டியிருந்த சித்திரத்தை விட, தன் அருகில் வெள்ளை மயிலாக நின்ற அவளைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தன்னை ஒருவன் விழுங்குவதுபோல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதை கொஞ்சம் கூட அவள் சட்டை செய்யவே இல்லை.

அவளுக்கு இது போன்ற பார்வைகள் பழக்கமே. கோயிலுக்குச் சென்றால், அங்கே இருக்கும் தெய்வத்தை வழிபடுபவர்கள் கூட ஒரு நொடி இவள் அழகில் கலைந்து பின்னரே மீள்வர். அப்படி இருக்கையில், இதையெல்லாம் அவள் பெரிதாக எடுப்பாளா என்ன?

“ஹாய்...” அருகில் கேட்ட குரலில் கலைந்தவள், சிறு வியப்பாய் அவனை ஏறிட்டாள்.

பொதுவாகவே அவளைப் பார்க்கும் எவரும், அவள் அழகில் மயங்குவார்களே தவிர, அவளிடம் வந்து ஒரு வார்த்தை பேசக் கூட யாருக்கும் தைரியம் இருப்பதில்லை. நேருக்கு நேராக அவள் ஏறிட்டாலே, வேகமாக பார்வையைத் திருப்பிக் கொள்வார்கள்.

அப்படி இருக்கையில், முதல் முறையாக தன்னிடம் தைரியமாக பேசிய அவனைக் கண்டு சற்று வியந்தாள். அதே நேரம் அவன் தன்னிடம்தான் பேசினானா என்பதை அறிய அவனை ஏறிட, மெல்லிய புன்னகையை உதட்டில் தாங்கி, முழு ஃபார்மல் உடையில் இருந்த அவனை கவனித்தாள்.

அவன் தன்னிடம்தான் பேசினான் என்பது புரிய, “ஓ ஹாய்...” வாய் பேசினாலும், பார்வை அவனை ஸ்கேன் செய்தது. சுருட்டை முடி, நிச்சயம் அவன் சீப்புக்கு அடங்கவே செய்யாது என்பது புரிந்தது. அடர்ந்த புருவம், நேர்மையான விழிகள், மேலுதட்டுக்கு மேல், அளவான செதுக்கிய மீசை.

சட்டென அவளை வசீகரித்தது அவன் தாடையில் இருந்த குழி. அவன் இதழை லேசாக புன்னகைக்கும் விதமாக வைத்தாலே, அந்த தாடையில் விழும் குழி வசீகரித்தது. அதில் தன் விரலை வைக்க சின்னதாக ஒரு ஆசை முளைவிட, அதை மனதுக்குள் அடக்கினாள்.

அடர் நீல வர்ண கோட் சூட்... ‘கோட்’டின் காலரில் இருந்த தங்கச் சிலுவை என அனைத்தையும் நொடியில் பார்வையிட்டவள், மீண்டுமாக தன் பார்வையை சுவற்றின் பக்கம் திருப்பினாள்.

“ரொம்ப அழகு...” அவன் சொல்ல, ‘அவன் யாரைச் சொல்கிறான்?’ என்பதுபோல் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவன் பார்வை நிச்சயம் அவளைத்தான் சொன்னது எனத் தெரிந்தாலும், புரியாதவள்போல் அவனைப் பார்க்க,

“ஹாங்...” சின்னதாக இதழ் பிரித்து, அவள் கேள்வியாக பார்க்க,

“அந்த பென்சில் ட்ராயிங்கை சொன்னேன்...” வேகமாக சமாளித்தான்.

“ம்ஹும்?” கேள்வியாய் முனகியவள், “ஆமா... ஒரு ட்ராப் கூட வர்ணம் சேர்க்காமல், பென்சிலில் அவர் காட்டும் வித்தை... என்னை விட்டால் நாள் முழுக்க இப்படியே நின்னுட்டு பார்த்துட்டே இருப்பேன்.”

அவள் சிலாகித்து உரைக்க, அவன் புருவங்கள் இரண்டும் மேலேறியது.

“இந்த பாராட்டுக்கு சொந்தக்காரர் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள எங்கேயும் முகம் காட்டியதாக தெரிய வில்லையே...” இப்பொழுது அவனும் அந்தப் படத்தை பார்த்தான்.

ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்கு தாய்ப்பால் கொடுக்கும் படம்... அவ்வளவு தத்ருபமாக, தாயின் பூரிப்பும், குழந்தையின் திருப்தியும், சந்தோஷமும் அப்படியே முகத்தில் வழிந்தோட, ஒரு சதவீதம் கூட அதில் விரசத்தை காண முடியவில்லை.

“அவர் முகம் காட்டவில்லை என்றால் என்ன? அவரது திறமை பேசுகிறதே அது போதாதா? அதைவிட, இந்த வித்யாகர்வம் கூட நல்லாத்தான் இருக்கு...” ஒரு மனம் திறந்த பாராட்டு. அதைவிட, அவனைக் காண

வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அதில் ஒளிந்து இருப்பதை அவன் உணர்ந்து கொண்டான்.

“இதை வரைபவரின் பேர் தெரியுமா?” அவன் கேட்க,

“அவரோட பேர், முகம், முகவரி... எதுவுமே தெரிய அவர் விரும்பியது இல்லையே. ஆனா, அவர் கையில் இருக்கும் இந்த வித்தை, அப்படியே எல்லோரையும் கட்டிப் போடும் செய்கை, பசி தூக்கம் இல்லாமல் நாள் முழுக்க அதிலேயே இருப்பேன்” இத்தனை நாள் இதையெல்லாம் பகிர்ந்துகொள்ள அவளுக்கு தோழிகள் யாரும் இருந்திருக்க மாட்டார்கள் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது.

“அவரைப் பார்த்தால்? அதாவது பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால்?” இப்பொழுது அவளைப் பார்த்து திரும்பினான்.

“நோ வே... கூகிள் ஆண்டவர் கை விரித்து விட்டார். இந்தக் கேரளத்தில் இருக்கும் ஒரு ஆளுக்கு கூட அவர் யார்? எங்கே இருக்கிறார்? என்ன செய்கிறார்?” இப்படி எதுவும் தெரியாது. அவ்வளவு ஏன், இந்த கேலரியை ஆர்கனைஸ் செய்த ஆட்களைக் கேளுங்க, அவங்களுக்கு கூட தெரியாது.

“முந்தின தினம் நைட் வண்டியில் வந்து இறங்கும், அவங்க ஆட்களே வந்து டிஸ்ப்ளே பண்ணிட்டு போயிடுவாங்க.”

“இங்கே இருக்கும் படத்தை வாங்க வேண்டும் என்றால், இங்கே இருக்கும் மேனேஜர் கிட்டே ஆடர் கொடுத்துட்டு போகலாம். இந்த எக்சிபிஷன் முடிந்த பிறகு, அவரோட கையெழுத்தைச் சேர்த்து, இந்தப் படத்தை அவங்களே அனுப்பி வைப்பாங்க.”

“அவரை நேரில் பார்க்கணும், அவரோட முகவரி வேணும், அவரது அலைபேசி எண் வேணும்னு எல்லாம் கேட்டால் எதுவும் கிடைக்காது. அவ்வளவு ஏன்... இங்கே இந்த பெயிண்டிங்கை வாங்க நாம கொடுக்கும் செக், பணம் கூட, இங்கே இருக்கும் ஓல்ட் ஏஜ் ஹோம்ஸ்கு தான் போகுது, அது தெரியுமா?” அவனிடம் கேட்க, இப்பொழுது வியப்பது அவன் முறை ஆயிற்று.

ஒரு கலைஞனைத் தேடி அலுத்த, சலித்த, கிடைக்காத ஏமாற்றமும், வலியும் அவனிடம் வழிய, ஒரு நொடி உறைந்தான் என்றே சொல்லலாம்.

“அதையெல்லாம் விடுங்க... ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரைப் பார்க்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தால்?” அவன் அதிலேயே நின்றான்.

கொஞ்சம் கூட தயங்காமல், “இப்படி வரையும் அவரது அந்தக் கைக்கு ஒரு முத்தம் கொடுக்கணும்... எப்படி இப்படி வரையறீங்கன்னு கேக்கணும். என்னை ஒரே ஒரு பென்சில் ஸ்கெட்ச் பண்ணித் தருவீங்களன்னு கேக்கணும்” அவன் சொல்லிக்கொண்டே போக, அவன் முகத்தில் புன்னகை விரிந்தது.

அவன் சிரிப்பதை பார்த்தவள், “ஏன் சிரிக்கறீங்க?” புரியாமல் கேட்டாள். அவளது பார்வையோ, அவனது தாடையில் இருந்த குழியிலேயே நிலைக்க, இத்தனை வருடத்தில், முதல் முறையாக அந்தக் குழிக்காக பெருமைப்பட்டான்.

“இல்ல... அப்போ இதெல்லாம், உங்களோட பென்சில் ஸ்கெட்ச் கேக்கத்தான் அதானே...” அவன் சொல்ல, அவனை முறைத்தாலும், அவள் இதழ்களிலும் கீற்றாக ஒரு புன்னகை.

“அவ்வளவு பெரிய கலைஞரை சந்திக்கும்பொழுது இதைக் கூட கேக்கலன்னா எப்படி? அதுவும் அந்த நிமிஷம், அப்படியே என்னை வரைந்து தரணும்.” அவள் அடுத்த படத்துக்கு நகர்ந்தாள்.

“அதென்ன அவருக்கு வைக்கும் டெஸ்ட்டா?” அவளை விட்டு விலகும் ஐடியாவே அவனுக்கு இல்லை.

“அப்படி சொல்ல முடியாது... அவர் எப்படி வரைவார் என்பதை தெரிஞ்சுக்க ஆசைப்படறேன்” தோளைக் குலுக்கியவள், அடுத்த படத்தில் மூழ்கினாள்.

ஒவ்வொரு படத்தையும் பார்க்கையில் அவள் பார்வையில் வந்துபோகும் பாவங்களைப் படித்தவனாக, அவளைப் பார்த்தும் பாராமல் நகர்ந்து கொண்டிருந்தான். அவனுக்கு அப்பொழுதே, அந்த நொடியே, அவள் தன் மனதுக்குள் வந்துவிட்டாள் என்பதைச் சொல்லிவிடும் வேகம்.

“ஐ’ம்...” அவன் துவங்க, அவனைப் பற்றி அறிய சிறு ஆர்வம் இருந்தாலும், சட்டென அதை ஏற்க அவள் விரும்பவில்லை.

“சாரி... ஐ’ம் நாட் இன்ட்ரெஸ்ட்டெட்... ஜஸ்ட் இது ஒரு சந்திப்பு அவ்வளவுதான். ரயில் சிநேகம் மாதிரி...” அவனைப் பார்த்து புன்னகைக்க, அவள் தன்னை கத்திரிக்கும் விதம் அவனுக்குப் பெரும் வலியைக் கொடுத்தது.

“ஓகே... யூ கேரியான்...” அவளிடம் விடை பெற்றவன், அங்கிருந்து நகர்ந்தான். ஒரு நொடி செல்லும் அவனது முதுகை வெறித்தவள், படங்களில் மூழ்கினாள். அவனுக்கோ, மீதியிருக்கும் படங்களைப் பார்க்கும் ஆர்வம் சுத்தமாக வடிந்திருந்தது.

அவன் வரவே, “ராபர்ட், என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துட்ட, பாக்கல?” அவனிடம் கேட்க,

“மூர்த்தி, என்ன செய்வியோ தெரியாது. எனக்கு அவளோட போன் நம்பர், அட்ரஸ், பெயர், இப்படி புல் டீட்டெயில்ஸ் வேணும்...” தன் கோட்டைக் கழட்டியவன் அதைத் தோளில் போட்டவாறு அங்கிருந்து செல்ல, இப்பொழுது அவனைப் பின்தொடரவில்லை மூர்த்தி.

அவனுக்குத் தெரியும், ராபர்ட்டின் குரல் எதைச் சொல்கையில் எப்படி மாறும் என்றும், அதற்கு தான் எப்படி ரியாக்ட் செய்ய வேண்டும் என்பதும் தெரியும் என்பதால், அங்கேயே தோங்கினான்.

‘இன்னைக்கு எவன்கிட்டே சிக்கி சீரழிய போறேன்னு தெரியலை?’ மனதுக்குள் புலம்பியவன், ஸ்ருதியை கண் பார்வையில் வைத்தவாறே அங்கே சுற்றிக் கொண்டிருந் தான்.

அவனது பொறுமையை வெகுவாக சோதித்த பிறகே அவள் ஒவ்வொரு படமாக நகர, ‘இந்தக் கறுப்பு வெள்ளை கிறுக்கல்ல அப்படி என்ன கருமம் இருக் குன்னே தெரியலையே...?’

அவனும் சில படங்களை குறுகுறுவென பார்க் கிறான்தான். ஆனால் அவனுக்கு எதுவும் புரியக் காணோம்.

அவன் மனதுக்குள் புலம்பிக் கொண்டிருக்கை யிலேயே, அங்கே வந்த வம்சா, ஸ்ருதி எங்கே எனத் தேடி அவள் ‘அருகில் சென்றாள்.

சிலமணி நேரங்களாக தனிமையில் அமர்ந் திருப்பது அவளுக்கு போர் அடிக்கவே வந்திருந்தாள். ‘லேட் ஆகுதா?’ அவளைத் திரும்பிப் பார்க்க, “நீ பார் ஸ்ருதி, நானும் ஜஸ்ட் பார்க்க வந்தேன்...”

அவள் பதில் சொல்லவே, அவள் பெயரைக் கேட்ட மூர்த்தி, வேகமாக தன் அலைபேசியை இயக்கி, அவள் பெயரை ராபர்ட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

‘அவளது அலைபேசி எண்ணை எப்படி தெரிந்து கொள்வது?’ ஏதாவது சந்தர்ப்பம் வாய்க்குமா? கொக்குக்கு மீன் ஒன்றே மதி என்பதுபோல், காத்திருந்தான்.

அந்த சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு சீக்கிரமே கிடைத்தது. அந்த ஹாலில் ஓடியாடி விளையாடிக் கொண்டிருந்த குழந்தை ஒன்று அங்கே இருந்த பிளவர் வாஸ் மீது கீழே விழ, அந்த கண்ணாடி கிளாஸ் சிதறி, குழந்தையின் முகத்தில் தெறித்தது.

அந்தக் குழந்தை வீறிட்டு அழ, தன் கலை ஆர்வத்தில் இருந்து கலைந்த ஸ்ருதி, தன் கையில் இருந்த அலைபேசியை அனிச்சை செயலாக கீழே வைத்துவிட்டு குழந்தையைத் தூக்கவே, அங்கே கூடிய கூட்டத்தைப் பயன்படுத்தி, அலைபேசியை எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து நகர்ந்தான்.

‘நல்ல குடும்பத்தில் பொறந்த என்னை தீருட வச்சுட்டானே...’ புலம்பினாலும், அந்த அலைபேசியில் இருந்து தன் நண்பனின் அலைபேசிக்கு அழைத்த மூர்த்தி, இரண்டு ரிங் போகவே அதை கட் செய்தான்.

அதேபோல் தன் அலைபேசிக்கும் ஒரு மிஸ்ட் கால் செய்தவன், கால் ஹிஸ்டரியில் இருந்து அதை அழித்துவிட்டு, போனை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தான்.

அடிபட்ட குழந்தையை அதன் தாயிடம் ஒப்படைத்துக் கொண்டிருந்தாள் ஸ்ருதி.

வேகமாக அருகே வந்தவன், அலைபேசியை அப்பொழுதுதான் எடுத்தவன் போல் பாவனை செய்து, “உங்க போன்... கீழே இருந்தது.” அவன் சொல்ல, ஒரு நன்றி சொல்லி அதைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

அதன் பிறகு அவன் அங்கே இருக்கவில்லை. வேகமாக வெளியே வந்தவன், தன் அலைபேசியில் இருந்து ராபர்ட்டுக்கு அழைத்தான்.

“ராபர்ட், இப்போ ஒரு மிஸ்ட் கால் வந்திருக்குமே, அதுதான் அவ நம்பர்” அவன் சொல்ல,

“குட் ஜாப், இதுக்குதான்டா நான் உன்னை என் கூடவே வச்சிருக்கேன்” அவன் சிலாகித்தான்.

“எதுக்கு... இப்படி பலி கொடுக்கவா? உள்ள போட்டிருக்கும் ஜட்டி வரைக்கும் வேர்த்துடுச்சு. வைடா போனை” கத்திவிட்டு வைத்துவிட்டான். அந்த போனை எடுத்து வந்தது முதல், அதை அவளிடம் திருப்பிக் கொடுக்கும் வரைக்கும் அவன் கைகால் உதறியதை அவன் மட்டும்தானே அறிவான்.

வீட்டிலோ வாய் விட்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தான் ராபர்ட். நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு, மகனது சிரிப்பு சத்தம் ஜாஸ்மினை எட்ட, வேகமாக அறைக்குள் இருந்து வெளியே வந்தார்.

அவன் எதைப் பற்றியும் கவனிக்காமல் இன்னும் சிரிக்க, ஆசையாக சில நொடிகள் பார்த்திருந்தார்.

அவரது கண்கள் லேசாக கலங்கி விட்டது.

கடந்த நான்கு வருடங்களாக இயந்திரத்தனமாக இருந்த மகன், முதல் முறையாக உயிர்ப்பாக இருப்பது போல் தோன்றியது.

“ராபர்ட்...” ஆசையாக அழைத்தவர், அவனை நெருங்கி, அவன் முகத்தை வாஞ்சையாக வருடினார்.

தன் சிரிப்பை நிறுத்தியவன், தாயை அருகே அமர வைத்து, அவர் மடியில் படுத்துக் கொண்டான். மகனது இந்தச் செய்கையில், கன்னத்தில் கண்ணீர் வழிய லேசாக அழுகையில் குலுங்கிவிட்டார்.

“அம்மா... மச்... இப்போ எதுக்கு அழறீங்க?” அவர் கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரை துடைத்தவன், மெல்லியதாக கடிந்து கொண்டான்.

“என் பிள்ளையை இப்படிப் பாத்து எத்தனை வருஷம் ஆச்சு தெரியுமா?” அவர் ஏக்கமாக உரைக்க, அவன் முகம் அப்படியே இறுக்கத்துக்குப் போனது.

வேகமாக அவர் மடியில் இருந்து எழுந்து அமர்ந்தவன், சட்டென தன்னை மீட்டுக் கொண்டு, “அம்மா, இதைப் பாருங்க” அவர் கையில் ஒரு படத்தை கொடுக்க, அதில் பார்வையை செலுத்தியவரின் முகம் அப்படியே வியப்பில் விரிந்தது.

“யாருப்பா இது...?” அவர் மனம் இன்னதென உரைத்தாலும், அவன் வாயால் அதைக் கேட்க வேண்டி இருந்தது.

“இவ பேர் ஸ்ருதி. உங்க பையன் வாழ்க்கையில் ஒரு பொண்ணுக்கு இடம் இருக்குன்னா, அது இவதான். அப்படி இல்ல... என் கெரியரை நீங்க கையில் எடுத்த

மாதிரி, நாங்க பாக்குற பொண்ணைத்தான் நான் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு ஏதாவது டிமாண்ட் இருந்தால்...” அந்த நிமிடம் அவனது பார்வை திரும்பி, தன் தந்தை இருந்த அறையைப் பார்க்க, அவரும் அவனைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவரைப் பார்த்தவன், தாடை இறுக, அழுத்தமாக அவரை ஏறிட்டவனின் கண்கள் ரத்தமென சிவந்து போனது.

தாயின் பக்கம் திரும்பியவன், “உங்க பையனை நீங்க மறந்துடுங்கம்மா...” உரைத்தவன் விருட்டென அங்கிருந்து எழுந்து சென்றான். அவன் செல்லவே, தங்கள் அறையை அவர் திரும்பிப் பார்க்க, உள்ளறையில் இருந்து அனைத்தையும் கவனித்துக் கொண்டிருந்தார் செபஸ்டியன்.

ஜாஸ்மினின் முகத்தில் முதல் முறையாக ஏறிய உறுதியைப் பார்த்தவரின் கண்களில் சிறு யோசனை உதயமானது.

தன் அறைக்குள் நுழைந்த ராபர்ட்
டின் மனம் சந்தோஷத்தில் நிரம்பித் தழும்பி யது.

தனக்கானவளை கண்டுபிடித்துவிட்ட திருப்தி அதில் நிலவ, உடை கூட மாற்றாமல் அப்படியே படுத்துவிட்டான்.

அவன் தன் வாழ்க்கையின் முடிவுகளை தானே எடுக்க நினைப்பவன், ஆனால் விதி வசத்தால் கெரியரை தன் விருப்பப்படி அமைக்க முடியாமல் போகவே, திருமணமாவது தனக்குப் பிடித்தவளோடுதான் இருக்க வேண்டும் என எண்ணினான்.

எத்தனையோ பெண்களை அவன் வாழ்க்கையில் சந்தித்திருக்கிறான்.

முதல் முறையாக அவனை வசீகரித்தவள் ஸ்ருதி மட்டுமே. அந்த திராட்சை கண்களும், அந்த ஈர இதழ்களும் அவன் கண்முன் எழுந்து இம்சிக்க, முதல் முறையாக இளமையின் உணர்வுகளை உணர்ந்தான்.

அவன் தன் கனவில் மூழ்கியிருக்க, அவனைத் தேடி வந்தார் செபஸ்டியன்.

அதே நேரம் அவனது அறைக்குள் நுழைந்தவர், “ம்கும்” அவர் தொண்டையை கனைக்க, நிச்சயம் அந்த நேரம் அவரை அவன் அங்கே எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை அவனது முகம் காட்டிக் கொடுத்தது.

அவரைப் பார்த்தவன், விழிகளை மட்டும் அவர் பக்கம் திருப்பினானே தவிர, அவரிடம் ஒரு வார்த்தை கூட பேச விரும்பவில்லை. கடந்த மூன்று வருடங்களாக அவர்களது உறவுநிலை, ‘நலமா?’ என விசாரிக்கும் அளவுக்கு கூட இருக்கவில்லை.

தன் கனவை சிதைத்த அவர்மேல், அதுவும் தீட்டமிட்டு பழிவாங்கிய அவர்மேல் வெறுப்பு மட்டுமே மிச்சம் இருந்தது.

‘என்ன சொல்ல வந்தீங்களோ சொல்லுங்க’ மனதுக்குள் எண்ணியவன், அவரையே வெறித்தான். உள்ளே வந்தவரும் அவனிடம் எந்த வரவேற்பும் எதிர்பார்க்கவில்லை. உள்ளே நுழைந்தவர், கதவை சாற்றிவிட்டு, அங்கே இருந்த சோபாவில் வந்து அமர்ந்தார்.

“அம்மாகிட்டே என்னவோ சொல்லிட்டு இருந்த. என்ன இதெல்லாம்? அந்த கேலரியில் பிடிச்ச கிறுக்கா அது?” அவன் தாயிடம் காட்டிய புகைப்படத்தை கையோடு எடுத்து வந்திருந்தவர் அவன் முகத்துக்கு நேராக காட்டினார்.

“நான் சொன்னது உங்களுக்கும் கேட்டிருக்கும்னு எனக்குத் தெரியும்” வெறுப்பாகவே மொழிந்தான்.

“இவளை எத்தனை நாளா தெரியும்? எப்படித் தெரியும்? யாரோட பொண்ணு? அவ பேர் என்ன?” அவர் கேள்விகளை அடுக்க, பதில் கொடுக்க மனமற்று இமைகளை அழுத்தமாக மூடிக் கொண்டான்.

அவன் பதில் சொல்லாமல் போகவே, “இதற்கு நான் சம்மதிக்கவில்லை என்றால் என்ன செய்வ?” அவர் கோபமாக கேட்க, அவ்வளவு நேரமாக பொறுமையைக் கடை பிடித்தவன், கோபமாக எழுந்து அமர்ந்தான்.

“என்ன சொன்னீங்க? சம்மதமா? உங்க சம்மதத்தை இங்கே யார் கேட்டா?” வீடே அதிர கத்தினான்.

“உங்க அம்மா கழுத்தில் இருக்கும் தாலி நிலைக் கணும்னு உனக்கு ஆசை இருக்கா இல்லையா...?”

ராபர்ட் வீழும் ஒரே பிரம்மாஸ்திரம், அதைக் குறி பார்த்து வீச, எப்பொழுதும் அதில் கலங்குபவன், இன்று அதைத் தாங்கி நின்றான்.

அதே நேரம், ராபர்ட் கத்தியதால், வேகமாக அவன் அறைக்கு வந்த ஜாஸ்மின், கணவனையும் மகனையும் கெஞ்சலாக, பயமாக ஏறிட்டார். ஒரே வீட்டுக்குள் இருவரும் பங்காளிகளாக அடித்துக் கொண்டால் அவரும் என்ன தான் செய்வார்?

தொப்புள்கொடி உறவை விட, தாலிக்கொடி பந்தம் அவரை ஆட்டி வைக்க, “ராபர்ட், அப்பாகிட்டே இப்படித் தான் பேசுவாங்களா? அதுவும் அவரோட உடல்நிலை தெரிந்தும் நீ இப்படிப் பேசுவது எனக்கு ரொம்ப வருத்தமா இருக்கு.” அவர் கண்ணைக் கசக்க, அவனுக்கு உள்ளுக்குள் கசந்து வழிந்தது.

“ஏம்மா... உங்க புள்ளையோட எதிர்காலத்தை விட, கனவை விட, ஆசையை விட, லட்சியத்தை விட...”

மேலே கேட்க வந்தவன், முயன்று தன் வார்த்தைகளை கட்டி வைத்தான். ஒரு தாயிடம் கேட்கும் கேள்வியா அது? அப்படிச் கேட்டால் அவன் என்ன மகன்?

தாயின் இந்த சென்டிமெண்ட் தானே தந்தையை இப்படி ஆட்டி வைக்கச் சொல்லுகிறது. அவன் முடிவு செய்துவிட்டான், தன் ஆறடிக்கும் நிமிர்ந்தவன், “அம்மா... ஒரு பத்து நிமிஷம் வெளியே இருங்க” அவன் சொல்ல, கணவனைப் பார்த்தவர், அவர் தலை அசைக்கவே, அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

தாய் செல்லவே, கதவை இறுக்க மூடி தாழ் போட்டவன், “இன்னும் எத்தனை நாள் இப்படி எங்களை ஏமாற்றுவதாக உத்தேசம்?” தன் படுக்கையில் சென்று அமர்ந்தவன் நிதானமாக கேட்க, செபஸ்டியனின் புருவ மத்தியில் சில பல முடிச்சுக்கள்.

“உங்களோட ஹார்ட் அடாக்... ஹாஸ்பிடல் வாசம், உங்க ப்ரண்ட் தேவாரம் கொடுத்த டிரீட்மென்ட்... எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இத்தனை நாள், நான் அதை உங்ககிட்டே கேக்காமல் மறைத்து வைத்தேன் என்றால், அதுக்கு ஒரே காரணம்தான்... என் அம்மா.

“நீங்க அவங்ககிட்டே இப்படி ஒரு பொய் சொல்லி, என் எதிர்கால ஆசையை, கனவை, லட்சியத்தை அழிச் சுட்டிங்கன்னு தெரிந்தால், உடைஞ்சு போய்டுவாங்க. அதைவிட இப்படி ஒரு பொய்யைச் சொல்லிட்டிங்க என்று தெரிந்தாலே அவங்க மனசு என்ன பாடுபடும் என்ற ஒரே காரணத்துக்காகத்தான் நான் அமைதியா இருக்கேன்.

மற்றபடி, ‘ஹெயோ என் அப்பாவுக்கு இப்படி ஆயிடுச்சே’ என்ற கழிவிரக்கத்தால் இல்லை, புரிஞ்சதா?

இதுக்கு மேலேயும், உங்க இஷ்டப்படி என்னை ஆட்டி வைக்கணும்னு நீங்க நினைத்தால், எனக்குத் தெரிந்த உண்மை அனைத்தையும், அம்மாகிட்டே நான் காட்ட வேண்டி இருக்கும்.

“ஹாங், இன்னொரு விஷயம்... பிறகு எப்படி நான் நம்ம பிசினைஸ் பாத்துக்கறேன்னு நீங்க கேக்கலாம்... நான் போக மாட்டேன்னு சொன்னால், அது ஏன் என்ற காரணத்தை அம்மாவுக்கு சொல்ல வேண்டி இருக்குமே... என்ற ஒரே காரணத்துக்காகத்தான் சொல்லாமல் இருக்கேன்.

“அதே மாதிரி, உங்க மிரட்டலுக்கு பயந்துதான் நான் இப்படி இருக்கேன்னு நீங்க நினைத்தால்... ரியல்லி ஐ பிட்டி ஆன் யூ.” கால்மேல் கால் போட்டு, ஒரு அதிகாரத் தோரணையில், வெகு அழுத்தமாக, கூடவே நிதானமாக அவன் உரைக்க, ஒரு வார்த்தை பேச முடியாமல் மௌன மானார்.

தான் மறைத்து வைத்திருந்த ரகசியங்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு எப்படித் தெரியும்? என்ற அவரது எண்ணம் கண்களில் தெரிய, கொஞ்சம் கூட அசையாமல் அதைப் பார்த்திருந்தான்.

“பெத்த அப்பாகிட்டே உனக்கு இப்படிப் பேச எப்படிடா மனசு வருது?” செபஸ்டியன் டிராக்கை மாற்ற,

வலியாய் அவரைப் பார்த்து புன்னகைத்தவன், “பெத்த பிள்ளைகிட்டே எப்படிப்பா உங்களால் இப்படி

நடந்துக்க முடிஞ்சது?” அவனது ஆடம் ஆப்பிள் ஏறி இறங்கி அவன் வலியை எடுத்துக் காட்ட, செபஸ்டியனால் அதை தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

“நீ எனக்கு ஒரே புள்ளடா. எனக்கு இருக்கும் ஒரே வாரிசு. நீ என் தொழிலைப் பார்க்காமல் யார் பார்ப்பா?” தன் செயலுக்கு நியாயம் கற்பிக்க முயன்றார்.

“எங்கே என் கண்ணைப் பார்த்து சொல்லுங்க... அதுக்கு மட்டுமா செஞ்சீங்க?” அவன் அழுத்தமாக வினவ, அவர் எப்படி உண்மையைச் சொல்வாராம்?

அவரது நண்பர்களின் மகன்கள் எல்லாம், தந்தையின் தொழிலை கையில் எடுக்கையில், அதைப் பற்றிய நினைப்பு கொஞ்சம் கூட இல்லாமல் சுற்றித் திரிந்த அவனை வழிக்கு கொண்டுவிட, சுற்றித் திரிந்த அவன் சிறகை வெட்டி, அவன் கையில் கணினியை திணித்தவர் அவர்தானே.

‘என் மகன் என் தொழிலை கவனிக்கறான்’ ஜம்பமாக மற்றவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளவே அவ்வாறு செய்தார்.

தன் சாம்ராஜ்யத்தை எங்கே அவன் கட்டிக் காக்காமல் போய்விடுவானோ என்ற பயத்தில்தான் அதைச் செய்தார்.

“என் ஆசையை விட, உங்க கௌரவம், ஸ்டேட்டஸ் சிம்பல் அவ்வளவு பெருசா? ஒவ்வொரு நாள் காலை யிலும், இந்த கோட் சூட்டை போடறப்போ, அப்படியே

இதையெல்லாம் கிழிச்சு எறிஞ்சிட்டு எங்கேயாவது போய்டணும் போல இருக்கு தெரியுமா?

“என் வலி என்னன்னு உங்களுக்கு கொஞ்சமாவது புரியுதா?” அப்படியே தோய்ந்து போய் அவன் கேட்க, உள்ளுக்குள் ஆடிப் போனார். அவன் தனக்கு பிடிக்காமல்தான் இதைச் செய்கிறான் என அவருக்குத் தெரியும். ஆனால், இவ்வளவு பிடிக்காமல் அந்த வேலையைப் பார்க்கிறான் என அவர் கனவிலும் எண்ணி யிருக்கவில்லை.

முதல் முறையாக அவனுக்கு தான் நியாயம் செய்யவில்லையோ என்று தோன்றியது.

அவர் அமைதியாக இருக்கவே, “பதில் சொல்ல முடியலைல்ல. நான் உங்க பேச்சைக் கேட்ட வரைக்கும் போதும். உங்க ஆசைப்படி, உங்க தொழிலை நான் கவனிக்கறேன், அங்கே நான்தான் முடிவை எடுக்கறேன். அதேபோல், இனிமேல் என் சம்பந்தமான முடிவுகளை நான்தான் எடுப்பேன்.

“இல்ல... மறுபடியும் இந்த உயிர் பயத்தைக் காட்டி, என்னை மடக்கலாம்னு நினைச்சீங்க... உங்களுக்கான பதிலை அம்மா சொல்வாங்க” அவன் சொல்ல,

“என்னபா... மறைமுகமா மிரட்டுறியா?” அவர் கேட்க,

“ச்சே... ச்சே... டைரக்டாவே சொல்றேன் டேடி...” அவன் உச்சரித்த அந்த ‘டேடி’ என்ற அழைப்பு, நக்கலாக இருந்தாலும், அது அவருக்கு கொடுத்த இதம் அதிகம்.

அவரது மகன் அவரை அப்படி அழைத்து எத்தனை வருடங்கள் ஆகி விட்டது.

கண்கள் கூட லேசாக கலங்க, அதை மறைத்தவர், “அதெப்படிடா ஒரு பொண்ணைப் பார்த்த உடனே உன் மனைவின்னு முடிவு செய்த?” அவனிடம் கேட்க, தந்தையின் இந்தக் கேள்வியில் நிச்சயம் கோபமில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டவன், உள்ளுக்குள் வியந்தான்.

“அம்மாவை நீங்க ரெண்டே நிமிஷம்தான் பொண்ணு பார்த்ததா அம்மா சொன்னாங்க. அப்படிப் பார்த்தால், நான் அவளோட ரெண்டு மணி நேரம் இருந்திருக்கேன்.” அவர் எதிரில் அவன் வந்து அமர, இருவரின் பார்வையும் சந்தித்துக் கொண்டன.

“அப்போ முடிவு பண்ணிட்ட...?” இத்தனை வருடங்களில் தந்தையின் ஒவ்வொரு செய்கைக்கும் அர்த்தம் கண்டுபிடிக்கும் அவனுக்கு, இந்தக் கேள்விக்கான பொருளும் உடனே புரிந்தது.

அவன் முகத்திலோ அப்படி ஒரு பிரகாசம்... “டேட்...” அவன் நம்ப முடியாமல் அழைக்க,

அவன் ஆச்சரியத்தைக் கண்டு கொள்ளாமல், “இந்த அளவுக்கு பிடிக்காமல் நீ ஆபீஸ் போறன்னு எனக்குத் தெரியலை. எதையுமே புடிச்சு செய்யணும் ராபர்ட். இப்போ...” நிச்சயம் நிறைய தாமதித்து விட்டோம் என்பது அவருக்கே புரிந்தது.

“நோ டேடி... இனிமேல் எதையும் நாம மாற்ற முடியாது. மாற்றவும் வேண்டாம். என்னை கொஞ்சம் என் விருப்பப்படி இருக்க விடுங்க, எனக்கு அது போதும்.”

அவன் இறங்கிப் போக, அவருக்கு குற்ற உணர்வாகிப் போனது.

“அந்தப் பொண்ணு பேர் என்ன?” மீண்டுமாக அவர் அந்தக் கேள்வியை கேட்க, இரண்டு கேள்விக்கும் இடையே இருந்த வித்தியாசத்தை உணர்ந்துகொண்டான்.

“ஸ்ருதி...”

அவன் சொல்ல, ‘ம்...’ அமைதியாக அவனைப் பார்த்திருந்தார்.

“ஹிண்டு பொண்ணு... உங்க அம்மா ஒத்துப் பாளா...?” அவனிடம் கேட்க, புருவம் உயர்த்தினான்.

“அப்போ உங்களுக்கு சம்மதமா...?” அவன் குரலில் விரவியிருந்தது ஆச்சரியம் மட்டுமே. அதே நேரம் வாசல் கதவு தட்டப்பட, கதவை ஓடிப் போய் திறந்தவன், தாயை இறுக கட்டிக் கொண்டான்.

எதை எதிர்பார்த்தாலும், மகனிடம் இப்படி ஒரு சந்தோஷத்தை ஜாஸ்மின் எதிர்பார்க்கவில்லை. தந்தையும் மகனும் பெரிதாக ஏதோ சண்டை போடுகிறார்களோ என அவர் கவலையாக இருந்தால், இங்கே அவன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தால் அவருக்கு மயக்கம் வராதா என்ன?

“அம்மா, டேடி என் காதலுக்கு ஓகே சொல்லிப்
டாங்க?” அவன் சொல்ல, ஆச்சரியமாக தன் கணவனை
ஏறிட்டார்.

“அவன் ஆசைப்படுறான், நடத்திக் கொடுத்திரு
வோமே...”

உரைத்தவர், மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு
தங்கள் அறைக்குத் திரும்பினார்.

ராபர்ட்டின் இதயம் முன்னை விட அதிகம்
உற்சாகத்தில் மிதக்க, தன் பெர்சனல் அறைக்குள்
நுழைந்தவன், அடுத்த அரைமணி நேரம் இந்த
உலகையே மறந்தான்.

அதே நேரம் ஆர்ட் கேலரியில் இருந்து தாமதமாக
வீட்டுக்கு வந்த ஸ்ருதியிடம், ரதி ஒரு கவரைக் கொடுக்க,
“என்னம்மா இது?” தாயிடம் கேட்க,

“தெரியலை, உன்கிட்டே கொடுக்கச் சொல்லி
கொடுத்தாங்க” அவர் சொல்லவே, சோபாவில்
அமர்ந்தவள் கவரைப் பிரித்தாள்.

உள்ளே இருந்ததை வெளியே எடுத்துப் பார்க்க,
மூச்சு விடவும் மறந்தாள் ஸ்ருதி.

தாய் கொடுத்த கவரை வெளியே
பார்க்க, எந்தவிதமான முத்திரையோ,
போஸ்டல் சீலோ எதுவும் இருக்கவில்லை.

ஒரு காக்கி கவர், அவ்வளவு புதியதாக இருக்க, சற்று புருவம் நெரிய அதைப் பார்த்திருந்தாள்.

“என்னம்மா, இதில் எந்த சீலும் இல்லை, இதை எப்படி வாங்கினீங்க? யார் என்ன கொடுத்தாலும் வாங்கிடுவீங்களா?” சற்று கோபமாகவே கேட்டாள்.

“அதில் நம்ம வீட்டு அட்ரஸ் அவ்வளவு தெளிவா எழுதியிருக்கு. உன் ப்ரண்ட்ஸ் யாராவது கொடுத்து அனுப்பியிருக்கலாம்னு வாங்கி வைத்தேன். அதற்கு இந்த பாடா? முதல்ல அதை பிரித்து பார்” அவர் சொல்லவே, கவரின் கனத்தை சோதித்தவளுக்கு, புருவம் மேலேறியது என்றே சொல்லலாம்.

‘என்னடா இது...? உள்ளே பேப்பரா இருக்கு?’ எண்ணியவள், கவரின் வாயை கவனமாக கத்தரித்து பிரித்தவள், உள்ளே இருந்த காகிதத்தை வெளியே எடுக்க, ஒரு நொடி மூச்சு விடவும் மறந்தாள்.

“அம்மா...” அவள் போட்ட கூச்சலில், உள்ளே நைட் டின்னர் எடுத்து வைக்கச் சொல்லப் போயிருந்த ரதி, கிட்டத்தட்ட ஓடி ஹாலுக்கு வந்தார்.

“மோனே... எந்தா?” படபடப்பாகவே கேட்டார்.

அவளோ பதில் சொல்ல முடியாமல், பார்வை அந்த காகிதத்தில் நிலைகுத்தி, அதையே வெறிக்க, அவளுக்கு அருகே வந்தவர், தானும் அதில் பார்வையை செலுத்தினார்.

அவரது பார்வையிலும் அப்படி ஒரு ஆச்சரியம். “ஸ்ருதி, கேலரியில் ஆர்டிஸ்ட் யாராவது வந்தாங்களா என்ன? அவங்ககிட்டே உன் படத்தை வரைந்து கேட்டியா? அப்பா... அப்படியே அச்சு அசலா இருக்கு.” அவராலும் அந்தப் படத்தில் இருந்து பார்வையைத் திருப்ப முடியவில்லை.

“சரி, உள்ளே எடுத்து வச்சுட்டு வா சாப்பிடலாம். இதை ப்ரேம் போட கொடுக்கணும்” உரைத்தவாறே உள்ளே சென்று மறைந்தார்.

தாய் வந்து அவளிடம் பேசிவிட்டு உள்ளே சென்றது வரைக்கும் எதுவுமே ஸ்ருதியின் கண்ணில் விழுவோ கருத்தில் பதியவோ இல்லை.

அந்தப் பென்சில் டிராயிங்கில், உயிர்கொண்ட பிம்பமாக இருந்த தன் நிழல் உருவத்தையே இமைக்க மறந்து பார்த்திருந்தாள்.

அவளது இடை வரைக்குமான படம், அந்த வெள்ளை சுடிதார், அதில் இருந்த சின்ன பூக்கள், ஒரு பக்கமாக சுடிதார் துப்பட்டா சரிந்திருந்த அழகு, அவளது அந்த நீள் விழிகள், கண்மை, அவளது இதழ்களில் இருக்கும் மெல்லிய ஈரம் கூட அந்த வரைபடத்தில் கச்சிதமாக இருக்க, கண்ணாடியில், கருப்பு வெள்ளையில் தன் உருவத்தை பார்ப்பதுபோல் பார்த்திருந்தாள்.

‘இதெப்படி இங்கே? யார் வரைந்திருப்பா?’ எண்ணி யவள் அந்தப் புகைப்படத்தின் அடியில் வரைந்தவரின்

பெயர் இருக்கிறதா எனப் பார்க்க, அப்படி எதுவும் இருக்கவில்லை.

சொல்லப்போனால் அவளுக்கு அந்தப் பெயர் எல்லாம் தேவையே இருக்கவில்லை. இந்தப் படத்தை வரைந்தது, அவள் பித்துப் பிடித்து சுற்றும் அந்த ஓவியர் தான் என அவளுக்குத் தெரியும். பென்சில் ஓவியத்தை இந்தக் கேரளாவில் அவரை விட யார் இவ்வளவு தத்ரூபமாக வரைவதாம்?

‘ஆனால் ஏன்? எப்படி? எதற்காக? ஒரு வேளை வேறு யாரும் என்னிடம் விளையாடிப் பார்க்க நினைக்கிறார்களோ?’ கேள்விகள் சுழன்றாலும், தனக்குப் பிடித்த, தான் ஆராதிக்கும் அந்த ஓவியரின் கைவண்ணத்தில் தன் படம் கிடைத்ததில் அவ்வளவு சந்தோசம்.

புகைப்படத்தில் இருந்து பார்வையைத் திருப்ப முடியாமல் அவள் அவஸ்தைப்பட, அதை கீழே வைக்கப் போனவள் அப்பொழுதுதான் கவனித்தாள், அவளது முடி வரைந்திருந்த இடத்தில் எல்லாம், இசையின் சிம்பல்கள் இருக்க, சிம்பாலிக்காக அவளது பெயரை அது குறிப்பதுபோல் இருந்தது.

‘என் பெயர்... இதைப்படி...?’

மேலும் அவளுக்கு மூச்சடைக்கும் உணர்வு. அதைவிட, அந்த புகைப்படத்துக்குள் மேலும் சில ரகசியங்கள் அடங்கியிருக்கும் என மனம் சொல்லவே, லென்ஸ் எங்கே என அவளது கண்கள் தேடியது.

அவள் அதை எடுக்கப் போக, “ஸ்ருதி, சாப்ட்டுட்டு போ...” தாய் அழைக்கவே, தன் எண்ணத்தை கொஞ்சம் ஒற்றி வைத்துவிட்டு, சாப்பிடப் போனாள்.

தட்டில் இருந்த உணவை கண்ணை மூடி விழுங்கி யவள், அடுத்த நிமிடம் தன் அறைக்குள் இருந்தாள். தோளில் வழிந்த துப்பட்டாவை உருவி எறிந்தவள், படுக்கையில் அந்த பேப்பரை வைத்துவிட்டு, லென்சை எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள்.

படுக்கையில் குப்பற விழுந்தவள், லென்சின் வழியாக அந்தப் படத்தைப் பார்க்க, அடுத்த அதிர்ச்சி அவளுக்குக் காத்திருந்தது.

அந்தப் புகைப்படத்துக்குள் முழுக்க ஒளிந் திருந்தது அவளது சிறிய உருவங்கள். கூடவே, அவளது துப்பட்டாவின் நுனியில் இருந்த அந்த இனிஷியல், அதையே சில நொடிகள் பார்த்திருந்தாள்.

நாம் ஆராதிக்கும் ஒருவர், அவரை கனவில் கூட சந்திக்கும் வாய்ப்பே இல்லை எனத் தெரிந்த ஒருவர், அவரை சந்திக்க ஏங்கும் ஒருவர், அவரை சந்திக்கவே முடியாது எனத் தெரியும். ஆனால், அப்படிப்பட்ட ஒருவர், நம்மைத் தேடி வந்து பேசினால்?

அதுவும் நம்மை நன்கு அறிந்தவர்போல், நம் பெயரை அழைத்து பேசினால்? மயக்கம் போட்டு விழும் நிலைக்கே செல்வோமா இல்லையா? அப்படி ஒரு நிலையில் இருந்தாள்.

அதே நேரம், அவளது அலைபேசி கைப்பைக்குள் சிணுங்க, அதை எடுக்கும் எண்ணமே இருக்கவில்லை. ஆனாலும், இரவில் பத்து மணிக்குமேல் அழைக்கிறார்கள் என்றால், ஏதும் விஷயம் இல்லாமல் இருக்காது என்பதால், வேகமாக அதை எடுத்தாள்.

‘ப்ரைவேட் நம்பர்...’ இப்படி ஒளிர்ந்த அலைபேசியை சில நொடிகள் புரியாமல் வெறித்தாள். அலைபேசி ஒலித்து முடிக்கும் வரைக்குமே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவள், அது தன் இசையை நிறுத்தவே கீழே வைக்கப் போனாள்.

அது மீண்டுமாக இசைக்கவே, சிறு யோசனையோடு அதை எடுத்தாள். “ஹாய் மியூசிக்...” தன் காதுக்குள் விழுந்த அந்த அழைப்பும், குரலும் அவள் அடிமனது வரைக்கும் அசைத்தது என்றே சொல்லலாம்.

“ஹல்லோ... யார் நீங்க...? உங்களுக்கு என்ன வேணும்? ஏன் இப்படியெல்லாம் பண்றீங்க?”. சற்று கோபமாகவே வினவினாள்.

“நான் யார்... எனக்கு என்ன வேணும்? ஏன் இப்படி பண்றேன்? ரியல்லி, நீ கேட்ட முதல் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியலை என நினைக்கும்போது ரொம்ப வருத்தமா இருக்கு. அடுத்த ரண்டு கேள்விக்கும் பதில் சொல்றேன்.

“எனக்கு நீ வேணும்... நீ வேணும் என்பதால்தான் இப்படி பண்றேன்” உல்லாசமாக அவன் உரைக்க, தன்

காதில் இருந்து அலைபேசியை எடுத்து, முகத்துக்கு நேராகப் பார்த்தவள், இரவு பத்து மணிக்கு மேலே, ஒரு பெண்ணுக்கு அழைத்து, அதுவும் அவனது நம்பரை மறைத்து, அடையாளத்தை மறைத்து அவள் வேண்டும் என இவ்வளவு தைரியமாகச் சொல்லும் ‘இவன் யார்’ என சிந்தித்தது.

“ஹல்லோ, அர்த்த ராத்திரி போன் பண்ணி ஒரு பொண்ணுகிட்டே இப்படிப் பேசறீங்களே, இதுதான் உங்க நாகரீகமா? அதைவிட, உங்க நம்பர் எனக்குத் தெரிஞ்சுடக் கூடாதுன்னு இவ்வளவு கவனமா இருக்கீங்க. உங்களை எதில் சேர்க்க?” கோபமாகவே இரைந்தாள்.

“நான் அனுப்பிய படம் கிடைத்ததா?” அவன், அவள் கேட்டதைக் கண்டுகொள்ளாமல் கேள்வியை கேட்க, சற்று திடுக்கிட்டாள்.

‘இந்தப் படத்தை அனுப்பியது இவனா?’ எண்ணி யவள், “எந்த படம்?” அவனிடம் திருப்பிக் கேட்டாள்.

“எந்த படமா? ஹா... ஹா... ஹா... உனக்குப் பொய் சொல்லவே தெரியலை ஸ்ருதி.” அவன் உரைக்க, அவனது சிரிப்பும் பேச்சும் நிச்சயம் அவளை எங்கேயோ இடறியது.

மானசீகமாக தானே தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டாள். பிறகு, ‘உங்களுக்கு என்ன வேணும்? ஏன் இப்படிப் பண்றீங்க?’ என கேள்விகளால் அவன்

அனுப்பிய படம் கிடைத்தது என மறைமுகமாக தெரிவித்து விட்டு 'எந்தப் படம்?' என அவனிடம் கேட்டால் சிரிக்கும் காமல் என்ன செய்வான்?

அதைவிட, தான் சொன்ன பொய்யை அவன் கண்டுகொண்ட விதம், அவன் புத்திசாலித்தனத்தை வியந்தாள்.

“விட்டா, இந்தப் படத்தை வரைந்ததே நான்தான்னு சொல்லீங்க போல?” அவள் கேட்க,

“உன் ட்ரிக்ஸ் எனக்குப் புரியுது. ஆனா, என் வாயால் நான் எதுவும் சொல்லப் போவதில்லை. உனக்கு என்னைப் பற்றி தெரியணும் அதானே, லெட்ஸ் ஸ்டார்ட் அ கேம். ஆர் யூ ரெடி?” அவன் கேட்க, “நோ, எனக்கு யாரைப் பற்றியும் தெரிய வேண்டாம்...” உரைத்தவள் பட்டென அலைபேசியை வைத்து விட்டாள்.

அந்தப்பக்கம் பலமாக சிரித்துக் கொண்டான் அவன்.

ஸ்ருதியின் இதயம் பலமாக அடித்துக் கொண்டது. ‘யார் இவன்? என் எண் எப்படி அவனுக்குத் தெரியும்? இந்தப் படத்தை அனுப்பியது அவன் என்றால், அதை வரைந்தது யார்? அவருக்கு இவன் உறவா?’ கேள்விகள் படையெடுத்து அவளைச் சூழ்ந்தது.

‘ஏதோ கேம் என்றானே... என்னவாக இருக்கும்? அவனிடம் பேசினால் என் கனவு தேவனை சந்திக்க

முடியுமா?’ ஒரு பக்கம் ஆசையாகவும் இருந்தது. மறு பக்கம் சிறு தயக்கம், பயமாகவும் இருந்தது.

‘இதை வரைந்தவரைப் பற்றி அவனுக்குத் தெரியுமோ? கேட்டால் சொல்வானா?’

ஆசை கொண்ட மனம் புலம்ப, தன்னையே கடிந்து கொண்டாள்.

அந்தப் படத்தை தன் கை வளைவிலேயே வைத்திருந்தவள் அப்படியே தூங்கிப் போனாள். காலை யில் கண் விழித்தது அந்தப் புகைப்படத்தில் என்றாலும், நினைவுகள் என்னவோ சட்டென நேற்று பேசியவனிடம் சென்று நின்றது.

‘இன்றைக்கு பேசுவானா? பேசினால் நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?’ மனம் சிந்திக்க, முயன்று அதில் இருந்து திரும்பியவள், தன் கல்லூரிக்கு கிளம்பிச் சென்றாள்.

மறுநாள் இரவு படுக்கையில் விழுந்தவளின் கண்கள், தன் அலைபேசியில் நிலைத்தது. ‘அழைப்பானா?’ மனம் எண்ணியது. அவள் உறங்கும் வரைக்கும் அழைப்பு வராமல் போகவே, ‘எவனோ விளையாடிப் பார்த்திருக்கிறான்’ மறுநாள் காலையில் கண் விழித்தவள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

இன்னும் பத்தே நாளில் அவளது இறுதி பரீட்சை இருக்க, அதற்குத் தயாராக வேண்டி இருக்கவே, லைப்ரரி செல்ல முடிவெடுத்தாள். பாடங்கள் அனைத்தும்

அவளுக்கு தெரிந்தாலும், இறுதிக்கட்டமாக சில நோட்ஸ் எடுக்க வேண்டி அங்கே சென்றாள்.

காரை விட்டு இறங்கிய ஸ்ருதியின் கண்கள் அவளையும் மீறி சிறு ஆர்வமாய் சுழன்றது. அது ஏன் என அவளுக்கே புரியவில்லை. 'அந்த போன்கால் எதுவும் உண்மை இல்லை' என தனக்குள் ஆயிரம் முறை சொல்லிக் கொண்டாலும், அலைபேசி இசைக்கையில் சட்டென ஒரு பரபரப்பு எழுவது எதனால் என அவளுக்குத் தெரியாதா என்ன?

இத்தனை வருடங்கள் தன்னைத் தீண்டாத காதல் உணர்வு, ஒரு நிலைக்கு வந்த பிறகு தீண்டுவதை சற்று அதிர்வாய் உள்வாங்கி நின்றிருந்தாள். அங்கே இருந்த மரத்தடியில் நின்றிருந்த மாணவர்கள் அனைவரையுமே பாராமல் பார்த்திருந்தாள்.

'யாராவது என்னை கவனிக்கிறார்களா? இங்கே இருப்பானா? அவன் இதே கல்லூரியா? இல்லை யென்றால்...' அப்பப்பா... என்னென்னவோ நினைவுகள். அதை சட்டென உதறிவிட்டு நூலகத்துக்குள் நுழைந்தாள்.

தேர்வு நேரம் என்பதால், மாணவர்களின் வருகை சற்று அதிகமாகவே இருந்தது. அனைவரின் முகங்களிலும் இறுதிக்கட்ட பரபரப்பைக் கண்டாள். வருடம்

முழுக்க படிக்காமல் விட்டுவிட்டு, கடைசி பத்து நாட்களில் முட்டி முட்டி படித்துவிட்டு, பாஸ் மார்க் வாங்க முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

மீண்டும் ஒருமுறை தனது மெம்பர்ஷிப் கார்ட் இருக்கிறதா? என பரிசோதித்துக் கொண்டவள், உள்ளே நுழைந்து, வரிசையாகப் போடப்பட்டிருந்த மேஜைகளைத் தாண்டிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

சற்று ஒதுக்குப்புறமாக, தனிமையான மேஜையை தேர்வு செய்தவள், 'ச்சே, வம்சாவை அழைத்து வந்திருக்கலாம்...' எண்ணிக் கொண்டாள்.

அது காலம் கடந்த நினைவு என்பதால், அதை விடுத்து, தான் தேடி வந்த புத்தகங்கள் இருக்கும் செல்பின் பக்கம் நகர்ந்தாள். வரிசையாக பார்த்துக் கொண்டே வந்தவள், அவள் தேடிய புத்தகம் கிடைக்கவே, அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து அமர்ந்தாள்.

சில பல நிமிடங்கள் அவள் அதில் மூழ்க, நேரம் ஓடிகொண்டே இருந்தது.

அதே நேரம், வெளியே வந்து இறங்கினான் ராபர்ட்.

அவனுடன் தானும் இறங்கிய மூர்த்தி, "ஏண்டா மச்சான்... டீனேஜ் பசங்க மாதிரி என்னடா இது விளையாட்டு? அவ போற இடம் எல்லாம் போறது, அவளையே ஃபாலோ பண்ணுது... இதெல்லாம் நல்லா வாடா இருக்கு?" சிறு நக்கலாகக் கேட்டான்.

“ஜஸ்ட் என்ஜாய் த மொமன்ட்டா...” ராபர்ட் வெகு கேஷுவலாகச் சொல்ல, அவனைக் கொலை வெறியில் முறைத்தான்.

“ஏண்டா டேய்... காலேஜ் படிக்கும்போது இதையெல்லாம் செய்தால் ஏதோ திரில்ன்னு வேண்ணா வச்சுக்கலாம். இதென்னடா இப்போ போட்டு இப்படி படுத்தற? உன் கூட ஒட்டுபுல் மாதிரி நான் வேற... சத்தியமா முடியலடா” புலம்பித் தள்ளினான்.

நண்பனின் புலம்பல்களைக் கொஞ்சம் கூட கண்டுகொள்ளாமல், “மச்சான் நான் எப்படி இருக்கேன்? ஓகேயா?” தன் சட்டையை நீவி விட, அவனை கொலை வெறியில் முறைத்தான்.

“ஏண்டா... என்னவோ உன்னைப் பார்த்தவுடன் அவ ஓடிவந்து கட்டிப் புடிச்சு முத்தம் கொடுக்கப் போறமாதிரி எதுக்கு இவ்வளவு பில்ட்டப்? நீயே ஒளிஞ்சு இருந்து பாக்கப்போற? அதுக்கு நீ வித்தவுட்டில் போனால் கூட பரவாயில்லை.

“ஒரு வேளை அப்படிப் போனாலாவது ஏதோ வித்தியாசமான மனுஷன்னு உன்னை கவனிக்க ஒரு வாய்ப்பு இருக்கு...” அவன் சொல்லிக்கொண்டே போக, அவன் முதுகிலேயே நாலு அடி போட்டான்.

“ஹையோ... அம்மா... கூட்டி வந்து கொல்லப் பாக்கறியேடா...” நிஜமாகவே அலறினான். அவனது அலறலில் அங்கே இருந்த மாணவர்கள் சிலர் திரும்பிப்

பார்க்கவே, வேகமாக அவன் வாயை அழுத்தமாக மூடினான்.

“இப்போ எதுக்குடா இப்படி கத்துற? உன்னை கூட்டி வந்ததுக்கு நான் பேசாமல் இருந்திருக்கலாம்...” அடிக்குரலில் உறுமினான்.

“எதுக்கு கத்துறனா? முதுகில் அந்த அடி அடிச்சா எவனா இருந்தாலும் கத்தத்தான் செய்வான்.”

அவன் கரத்தை தன் வாயில் இருந்து விலக்கிய வாறு வலியில் நெளிந்தான்.

“ஒரு ப்ரண்ட்டு... ஏதாவது கேட்டால் ஹெல்ப் பண்ணாமல் நக்கல் வேற, சரி நீ உள்ளே போய், அந்த லைப்ரேரியனை கொஞ்ச நேரம் அங்கே இருந்து நகத்த முடியுமா பார்... எனக்கு ஒரு சின்ன வேலை இருக்கு” அவன் சொல்ல, ‘அட கிராதகா’ என்பதுபோல் அவனைப் பார்த்தான்.

“நீ எதுக்கு என்னை அழைச்சுட்டு வந்தன்னு இப்போ தெரியுதுடா. உங்க போதைக்கு நாங்க ஊறுகா... நீ நடத்துடி... சரி எனக்கு ஒரு சந்தேகம், அவரை நான் தள்ளிட்டு போய்ட்டா மட்டும், நீ அங்கே டூயட் பாடிடு வியா?” நண்பனின் கைக்கு எட்டாத தூரம் சென்று நின்றவாறே கேட்டான்.

“இங்கே என் கிட்டே வந்து கேளேன்... நான் பதில் சொல்றேன்” அவன் சொல்ல,

“நீ எதுக்கு கூப்பிடுறன்னு எனக்குத் தெரியுமே... ஆனா வர மாட்டேன். எஸ்கேப்...” அங்கிருந்து ஓடியே போனான். அவன் செல்லவே தானும் நூலகத்தினுள் நுழைந்தான்.

‘அவள் எங்கே...?’ எண்ணியவனது பார்வை, ஒவ்வொரு மேஜையாக சுழன்று அவள் இருக்கிறாளா என அலசியது. அவள் தன் பார்வையில் விழுவே, அவன் முகத்தில் அப்படி ஒரு பிரகாசம்.

லைப்ரேரியன் இருக்கும் பக்கம் பார்க்க, மூர்த்தி அவரிடம் ஏதோ பேச்சு கொடுப்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. இப்பொழுது நேராகச் சென்று அவளுக்கு எதிரில் அமர்ந்தால் கூட அவள் கண்டுகொள்ளப் போவதில்லை தான்.

ஆனால், அவனுக்குத்தான் அவனைக் குறித்தே நம்பிக்கை இல்லை. தன் பார்வையே அவளுக்கு தன்னைக் காட்டிக் கொடுத்துவிடும் என்பதால், அவளுக்கு இடதுகைப் பக்கம், இரண்டு மேஜைகள் தள்ளிச் சென்று அமர்ந்து கொண்டான்.

அவளது பார்வை, அந்த புத்தகத்தில் இங்கும் அங்கும் மொய்ப்பதைப் பார்த்தவனுக்கு, அந்த புத்தகத்தின் எழுத்துக்களாக தான் மாற ஆசை வந்தது. அந்த மையிட்ட விழிகள், கண்ணின் கருமணி வெள்ளை ஓடத்துக்குள் நீந்திக் கொண்டிருக்க, அதன் அழகில் தொலைந்து கொண்டிருந்தான்.

தன்னை மீறி, சட்டை பேக்கட்டில் இருந்து பென்சிலை எடுத்தவன், அவள் விழிகளை அவன் அந்த நேரம் எந்த பொஷிஷனில் பார்க்கிறானோ, அதே நிலையில் வரைய, அந்த ஓரவிழிப் பார்வை கூட அவ்வளவு வசீகரமாய் தெரிந்தது.

அவன் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கையிலேயே, அவள் எழுந்து அருகில் இருந்த புகை ராக் பக்கம் செல்ல, தானும் அங்கிருந்து எழுந்து, கைக்கு கிடைத்த ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவள் இருக்கும் பக்கம் நகர்ந்தான்.

அவள் கையில் இருந்த புத்தகத்தை எடுத்த இடத்தில் வைத்துவிட்டு, வேறு பக்கம் நகர, அவள் வைத்த புத்தகத்துக்கு அருகே இருந்த சிறிய ஆணியில், அவன் அப்பொழுது வரைந்த அந்தப் பேப்பரை மாட்டி வைத்தான். அது கொஞ்சம் சிறிய பேப்பர் என்பதால், சட்டென யார் கண்ணுக்கும் தெரியாது.

நிச்சயம் அவள் அந்தப் பக்கம் வருவாள் என அவனது உள்ளுணர்வு சொன்னது. தன் அலைபேசி அழைப்பு அவளிடம் ஏதாவது பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறதா என அவனுக்கு அறிய வேண்டி இருந்தது. எனவேதான் பிடிவாதமாக இங்கே அவளைத் தொடர்ந்து வந்திருந்தான்.

தன் கையில் இருந்த புத்தகத்தை தன் முகத்துக்கு நேராக பிடித்துக் கொண்டவன், மீண்டுமாக வேறு சில

பேப்பர்களில் அவளது கண்களை வரையத் துவங்கி இருந்தான்.

இப்பொழுது அவனை யார் பார்த்தாலும், ஏதோ நோட்ஸ் எடுத்துக் கொண்டு இருக்கிறான் என்றுதான் நினைப்பார்கள். அவனது எண்ணத்தை பொய்யாக் காமல், மேலும் இரண்டு ராக்குகளுக்கு அருகே சென்று தேடியவள், மீண்டுமாக தான் புத்தகம் வைத்த அந்த செல்புக்கே திரும்பினாள்.

முதலில் அவள் புத்தகங்களில் கவனமாக இருக்க, எதேச்சையாக காற்றுக்கு ஆடிய அந்த பேப்பர் அவள் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. 'இது முதலில் இங்கே இருந்ததா?' எண்ணியவள், அசுவாரசியமாகப் பார்த்துவிட்டு, பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டாள்.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த ராபர்ட் ஒரு நொடி வாட, அடுத்த நொடி, ஸ்ருதியின் பார்வை சட்டென அந்த பேப்பரின் மேலே பதிந்தது. அதில் இருந்த அந்த கண்கள்... அது அவளது கண்கள்.

பட்டென அந்த பேப்பரை கரத்தில் எடுத்தவள், நம்ப முடியாமல் அதில் பார்வையைப் பதித்திருந்தாள். மறு நொடி, அவளது பார்வை தன்னைச் சுற்றியும், அந்த இடத்தையும் அலச, அதில் தெரிந்த தேடலில், மனதுக்குள் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டான்.

அவன் இருக்கும் பக்கம் அவள் பார்வையைத் திருப்ப, அவளை கண்ணோடு கண் பார்க்காமல் இருக்க மிகுந்த சிரமப்பட்டான்.

அவளோ, அவன் இருக்கும் பக்கம் வேகமாக வந்தவள், தன் தேடலை வேறு பக்கம் நிகழ்த்த, ஒரு நொடி உறைந்தவன், அவள் தன்னை கடந்த பிறகே சற்று இயல்பானான்.

அவளுக்கோ, தன் கையில் இருக்கும் பேப்பரை நப் பவும் முடியவில்லை, நம்பாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை.

அவனைத் தன் காதலனாக மனதுக்குள் எண்ணி விட்டாள் எனச் சொன்னால் அது வடிகட்டின பொய்யாக இருக்கும்.

ஆனால், தான் ஆராதீக்கும் அந்தக் கலைஞனை கண்ணால் கண்டுவிடும் வேகம்... இதுவரை யாருக்கும் முகம் காட்டாத அவன், தனக்கு மட்டும் முகம் காட்டி விட மாட்டானா? என்னும் வேட்கை... அது ஒரு வெறித் தனமான தேடலாக இருந்தது என்றே சொல்லலாம்.

அவள் அந்த இடத்தையே சுற்றி வருவதற்குள், மேலும் சில இடங்களில் அவளது கண்களை வரைந்து அவன் வைத்துவிட, அப்படியே படபடத்துப் போனாள்.

தன் அலைபேசியை உயிர்பித்து, அவனுக்குத் திரும்ப அழைத்துவிடும் வேகம், ஆனால், நம்பர் வராத அழைப்பை அவள் எப்படி திரும்பி அழைக்க முடியும்?

சில பல நிமிடங்கள் சுற்றிவிட்டு, அவள் சற்று சோர்ந்து போக, அவளது வாடிய முகத்தைப் பார்த்தவன், ஒரு பக்கம் வருத்தப்பட்டாலும், மறு பக்கம் மகிழ்ந்தான்.

அதற்குள், மூர்த்தி அந்த லைப்ரேரியனை வெளியே அழைத்துச் சென்றிருக்க, அந்த இடத்தில் சென்று நிற்க முயன்றான்.

ஆனால் அவனுக்கு அவளிடம் மட்டுமே பேச வேண்டும். வேறு யாரிடமும் அனாவசியமாக சிக்கிக் கொள்ள விருப்பம் இல்லை என்பதால், சற்று ஒதுங்கி நின்றிருந்தான்.

நேரம் கடந்துகொண்டிருக்க, அவள் அங்கிருந்து கிளம்பும் வழியே காணோம். 'ஹையோ... போனவர் வேற வந்துடுவார் போல...'

இவன் மனதுக்குள் அலறிக் கொண்டிருக்க, நிச்சயமாக அவன் தனக்கு முகமே காட்டப் போவ தில்லை என்பது புரிய, முழுதாக சோர்ந்து போனான்.

படிக்க வந்த எதையும் அப்பொழுது செய்யும் எண்ணமின்றி, வந்ததற்காக ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு, என்ட்ரி போடப் போனான். அந்த நேரமும் அவளது பார்வை விடாமல் துழாவ, மேலும் ஏதாவது பேப்பர் இருக்கிறதா என கண்கள் தேடியது.

அந்த தேடலில் இருக்கவே, எதிரில் இருப்பது யார் என்பதைப் பற்றியெல்லாம் அவள் கவலையே படவில்லை. தன் கார்டை அவளிடம் கொடுக்க, ஒரு நிமிடத்தில், அந்த கார்டுக்குப் பின்னால், அவளது கண்களை வரைந்தவன், அந்த புத்தகத்தை கொடுக்கையில், அந்த கார்டையும் அவள் கரத்தில் கொடுத்தான்.

அவள் வெளியேறி, அங்கும் தன் தேடல் வேட்டையைத் தொடர, அவளுக்கு முன்பாகவே, அவளைத் தாண்டிச் சென்று தன் காருக்குள் ஏறியவன், அவளுக்கு அழைக்க, அந்த பிரைவேட் நம்பரைப் பார்த்தவள், இனிமேல் அழைப்பு வந்தால் எடுக்கக் கூடாது என்ற உறுதியையும் மீறி அதை எடுத்திருந்தாள்.

“யாரையோ தேடுற போல, எதிரில் இருந்த பிறகு கூட என்னை நீ கவனிக்கவே இல்லையே. புக்கெல்லாம் கொடுத்த, என்ட்ரி எல்லாம் போட்டுக் கொடுத்தேன்...” அவன் சொல்லிக் கொண்டே போக, சட்டென தன் கையில் இருந்த கார்டைப் பார்க்க, அவளைப் பார்த்து சிரித்தது அவளது கண்கள்.

ஒரு நொடி அவளால் அவள் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை. ‘என்னது... அவர் அங்கே இருந்தாரா?’ சட்டென திரும்பியவள், பின்னால் வந்த இவர்மேல் மோதி, மன்னிப்பை வேண்டிவிட்டு உள்ளே செல்ல, அங்கே அவன் இருந்த இருக்கை வெறுமையாக இருந்தது.

அந்த நொடி, அவள் மனதுக்குள் ஒரு ஏமாற்றம் வந்து அழுத்தியது எனச் சொன்னால் மிகையில்லை. “என்னை ரொம்ப தேடின போல?” அவன் குரல் உல்லாசமாக ஒலிக்க, அவளுக்குள் மெல்லியதாக ஒரு கோபம்.

“உங்களை இல்லை, என் ஆஸ்தான ஓவியரை பார்க்க முடியுமா என்று தேடினேனே தவிர வேறு எதுவும் இல்லை” இருக்கும் இடம் கருதி குரலை உயர்த்தாமலே பதில் கொடுத்தாள்.

“அப்படியா சொல்ற? இல்லையே... எனக்கு என்னவோ...” அவன் இழுக்க, வேகமாக அங்கிருந்து வெளியே வந்தவள், சில நொடிகள் ஆழமாக மூச்செடுத்தாள்.

அந்த அழுத்தத்தை தாங்க முடியாமல், “ம்ச்... உங்களுக்கு என்னதான் வேணும்? ஏன் என்னை இப்படி தொல்லை பண்ணீங்க? நான் படிக்க வேண்டிய நேரத்தில் இது...” டென்ஷனாகப் பேசினாள்.

அவள் குரலில் நிஜமான கோபத்தைப் பார்த்தவன், “ஓகே... கூல், இனிமேல் நான் பேசலை...”

அலைபேசியைச் சட்டென வைத்து விட்டான். அதென்னவோ அவளைக் கஷ்டப்படுத்திப் பார்க்க மனம் விரும்பவில்லை. அவளிடம் விளையாடிப் பார்க்க ஆசைப்பட்டானே தவிர, இது...

அவளது பரீட்சைகள் முடியும் வரைக்கும் அவளை விட்டு விலகி இருக்க முடிவெடுத்தான். ஸ்ருதியும் அவன் நினைவுகளை உதறிவிட்டு, படிப்பில் கவனம் செலுத்த துவங்கினாள். அனைத்திலும் கவனம் பதிக்க முயன்றாலும், நெருஞ்சி முள்ளாக மனதின் ஓரம் அந்த அலைபேசி அழைப்பும், படமும் உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது.

ஒரு வழியாக அவள் தன் எம்பிஏ பரீட்சையை முடிக்க, அன்று இரவு மீண்டும் அவளது அலைபேசிக்கு அதே அழைப்பு வர,

அவளை அறியாமல் அவளிடம் ஒரு பரபரப்பு தொற்றிக் கொண்டது.

அதற்குக் காரணம், அவள் இறுதி பரீட்சையை எழுதி முடித்து வெளியே வருகையில், அவளுக்கு வந்து சேர்ந்த பூச்செண்டுதான் காரணம்.

அதில் இருந்த கார்டில், 'ஹேப்பி பியூச்சர்... வித் லவ்...' அந்த ஓவியரின் கையெழுத்து அதில் இருக்க, உறைந்து போனாள்.

அது எப்பொழுது அவள் கையில் கிடைத்ததோ, அப்பொழுதே அந்த பிரைவேட் நம்பரில் இருந்து அழைப்பை எதிர்பார்க்க துவங்கி விட்டாள்.

'அவன் என்னை கவனிக்கிறான்' அந்த எண்ணம் கொடுக்கும் ஒரு டென்ஷன், அதை ஏனோ சகிக்க முடியவில்லை. இந்த ஒரு மாதத்தில், தன்னை அழைத்தவனின் நினைப்பில் இருந்து வெளியே வந்து விட்டாள் என எண்ணியிருக்க, அது அப்படி இல்லை என அவள் கையில் இருந்த அலைபேசி உணர்த்த, அவள் ஒருவித பரபரப்புக்கு உள்ளானாள்.

"ஹாய் மியூசிக்..." அதே குரல், காதுக்குள் வழிய, தன் உணர்வுகளை எப்படி வரையறுக்க என்றே அவளுக்குத் தெரியவில்லை. தெளிந்த நீரோடையாக

இருந்த அவள் மனதில், பெரும் கல்லெறிந்து சலனத்தை விதைத்துவிட்டதை அதிர்வாய் உள்வாங்கி நின்றிருந்தாள்.

“ஏன் பேசமாட்டியா? எக்ஸாம் எல்லாம் நல்லா பண்ணியா? உன் எக்ஸாம் முடிய வேண்டிதான் இத்தனை நாள் காத்திருந்தேன்” அவன் பேசிக் கொண்டே போக, அவளுக்கோ அவஸ்தையாய் ஒரு உணர்வு.

“நீ யார்? உனக்கு என்ன வேணும்?” முன்னர் கோபமாக கேட்ட அதே கேள்வியை சிறு அலுப்பாகவும், சலிப்பாகவும் கேட்டாள்.

“இதற்கு நான் அன்னைக்கே பதில் சொல்லிட்டேன்”

“நீ யார்ன்னே தெரியாமல் போன் பண்ண உடனேயே, ஆமா நானும் உன்னை லவ் பண்ணேன்னு சொல்ல நான் ஒண்ணும் லூசு இல்லை புரியுதா?” படு எரிச்சலானாள்.

“நானும், நான் யார் என்று சொல்லத்தான் ஆசைப்படுறேன். ஆனா, நீதான் கேம் விளையாடவே வர மாட்டேன்னு சொல்லிட்டியே” அவன் சொல்ல, ஒரு நொடி அமைதியானாள்.

“நேருக்கு நேர் என் முகம் பார்த்து காதல் சொல்ல தைரியமில்லை, இதில் என்னை குறை சொல்றியா?” கடுப்பானாள்.

“இந்த நிமிஷம் நீ சரியென சொன்னால், அடுத்த நிமிடம் உன் முன்னால் நிற்பேன். அத்தோட... நான் உன்

முன்னால் வரலைன்னு யார் சொன்னா? உன் முன்னால் வந்தது மட்டுமில்லை, உன்னோடு நான் பேசியும் இருக்கிறேன்” அவன் சொல்ல, இதற்கு முன்னர் அவன் குரலை கேட்ட நினைவு கூட அவளுக்கு இல்லை.

அதே நேரம், அவன் பொய் சொல்கிறான் என அவளால் நினைக்கவும் முடியவில்லை.

அவன் குரலில் இருந்த உறுதி, அவளை அவ்வாறு நினைக்கத் தூண்டியது.

“நீ யார்? அதை முதலில் சொல், மீதியை பிறகு பார்க்கலாம்”.

“நான் யார்ன்னு சொல்லணும்னா ஒரே ஒரு சின்ன கண்டிஷன்” அவன் நிறுத்த,

“என்ன?” சற்று ஆர்வமானாள்.

“நீ ஐ லவ் யூன்னு சொல்லு, அடுத்த நிமிஷம் உன் முன்னால் வந்து நிக்கறேன்.”

அவன் குரலில் உல்லாசம் நிரம்பி வழிவதை அவளால் உணர முடிந்தது.

என்ன கேட்டாலும் அவன் அதிலேயே இருக்க, அவளுக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. “உன்னைப் பார்க்காமல், பேசாமல்... நீ யார் எவரன்னே தெரியாமல், வாழ்க்கையில் இவ்வளவு பெரிய ரிஸ்க் எடுக்க நான் தயாரா இல்லை” அவள் அழுத்தமாக உரைக்க, இப்பொழுது அவன் அமைதியானான்.

“ஸ்ருதி, உனக்கு ஒரே ஒரு வாக்கு மட்டும் கொடுக்கறேன். உன்கிட்டே நான் முழு உண்மையா மட்டும்தான் இருப்பேன். அதேபோல் நான் கெட்டவன் கிடையாது. யாரும் தன்னைப்பற்றி குறையா சொல்ல மாட்டாங்கன்னு நீ சொல்லலாம், ஆனால்... நான் சொல்வது அப்பட்டமான உண்மை.

“இந்த கேமோட இறுதியில் நீ என்னை கண்டு பிடித்தால், அதுவும் என் முகம் நான் காட்டாமலேயே, நீயே என்னை கண்டுபிடித்தால் மட்டும், நாம் நம் வாழ்க்கையில் இணையலாம்.

“எதுக்கு இவ்வளவு பெரிய ரிஸ்க் என நீ நினைத்தாலோ, உன்னால் என்னை கண்டுபிடிக்க முடியாது என நீ நினைத்தாலோ, இப்போவே சொல், உன் முன்னாடி வந்து நின்று, உன் அம்மாவிடம் உன்னை பெண் கேட்கிறேன்.

“உறுதியா ஒரு விஷயம் சொல்றேன், நிச்சயம் உன் அம்மா நம் கல்யாணத்துக்கு எந்தவிதமான மறுப்பும் சொல்ல மாட்டாங்கன்னு சொல்வேன். இப்போ சொல்... முடிவு உன்னோடதுதான். என்னைப் பொறுத்த வரைக்கும், என் வாழ்க்கையில் ஒரு பெண் இருந்தால் அது நீ மட்டும்தான்.

“கேமை ஸ்டார்ட் பண்ணலாமா? இல்ல, இப்பவே முடிச்சுக்கலாமா?” அவன் முதல் முறையாக அவ்வளவு

சீரியசாக, உறுதியாக பேச, புருவம் நெறிய அவன் சொன்னவற்றை கேட்டிருந்தாள்.

“இவ்வளவு ரிஸ்க் எடுத்து நான் உன்னை சந்திக்க வேண்டும் என்ற எந்த ஆசையும் எனக்கு இல்லை”

“உன் ரசிப்புக்கு பாத்திரமான அந்த ஓவியரைக் கூடவா?” அவன் கேட்க, ‘அதானே, இதை எப்படி மறந்தேன்?’ ஒரு பரபரப்புக்கு உள்ளானாள்.

“அவரை உனக்கு எப்படித் தெரியும்?” தன் பரபரப்பை அடக்க முடியாமல் கேட்டாள்.

“ஹா...ஹா...ஹா...” அவன் அடக்கமாட்டாமல் சிரிக்க, கேரளாவே கொண்டாடும் ஒரு ஓவியனை எப்படித் தெரியும் எனக் கேட்ட தன் முட்டாள்த்தனத்தை நொந்து கொண்டாள்.

“அப்படின்னா நீ ‘கேம்’க்குள்ளே வந்தாகணும்...” அவன் சொல்ல, கடுப்பானாள்.

‘அப்படியொன்றும் அவசியம் இல்லை போ’ என சொல்லிவிட அவளுக்கும் ஆசைதான். ஆனால், அந்த ஓவியனை கண்டுவிடும் ஆசை கொழுந்துவிட்டு எரிகையில் அவள் எப்படி மறுக்க?

“உன் அலைபேசி எண்ணைக் கூட கண்டு பிடிக்காத மாதிரி நீ மறைத்து வைக்கையில் நான் எப்படி உன்னைக் கண்டுபிடிக்க?” மறைமுகமாக அவனுக்குத் தன் சம்மதத்தைச் சொல்ல,

“யாஹ்...” அவன் குதிப்பது அவளுக்கு மனக் கண்ணில் தெரிய, அவள் இதழ்களில் மெல்லிய புன்னகை.

“கேம் இப்போதானே ஸ்டார்ட் ஆகுது... அதுக்கு முன்னாடியே ரிசல்ட் எதிர்பார்த்தால் எப்படி?” அவளிடம் கேட்க, அவனைக் காண வேண்டும் என்ற வேட்கை அவளுக்கு எழுந்தது.

“நான் கேட்டதுக்கு இது பதில் இல்லையே...” அவள் சொல்ல,

“கேம் ரொம்ப ஈஸி, நான் நிறைய பொய் சொல்வேன், அதே நேரம், அதற்கு நடுவில் என்னைப் பற்றிய உண்மைகளும் ஒளிந்து இருக்கும். அதை நீ சரியா கண்டு பிடித்தால் என்கிட்டே வந்துடலாம்” அவன் சொல்ல, திகைத்தாள்.

‘பொய்க்கு நடுவில் உண்மையா?’ அவள் யோசிப்பதைப் பார்த்தவன், “உனக்குக் கூடுதல் கொடுக்கத்தான் நிறைய பொய் சொல்வேன்னு சொன்னேனே தவிர, உன்கிட்டே பொய் சொல்வது என் நோக்கம் கிடையாது” அவன் சொல்ல, முழுதாக குழம்பிப் போனாள்.

“சரி... இப்போ என்கிட்டே ஒரு பொய் சொல்லு பார்ப்போம்” அவள் கேட்க,

“ஐ... ஹேட்... யூ...” அவன் ஒவ்வொரு எழுத்தையும் வெகு நிதானமாக அழுத்தி உரைக்க, அவன் காதல்

சொன்ன விதத்தில் உறைந்து போனாள். அவன் குரலில் வழிந்தது முழு நேசம் மட்டுமே. அந்த குரலில் இருந்த பாவனை, அவளை அசைத்துப் பார்த்தது.

அவனிடம் மேலே என்ன கேட்பது என்றே தெரியவில்லை.

அவனோ, அவள் நிலை புரிந்தும் புரியாமல், “மறுபடியும் உன் முன்னால் வருவேன். கண்டுபிடிக்கறியா பார்க்கலாம்” அவன் சொல்ல, யோசனையானாள்.

“அப்படினா நாம இதற்கு முன்னாடி சந்தித்து இருக்கிறோமா? ஒரு வேளை, அந்த லைப்ரேரி விஷயத் தையா சொல்ற?”

அவனிடம் ஆச்சரியமாக கேட்க,

“இதுக்கு நான் இப்போ பதில் சொல்ல விரும்பவில்லை” அவன் சொல்ல, ‘பேசியிருக்கோம்னு சொல்றானே...’ யோசனையானாள்.

“எங்கே...? எப்போ?” அவன் சொன்னதை கண்டுகொள்ளாமல், அவள் கேட்க,

“குட் நைட்” உரைத்தவன் அலைபேசியை வைத்து விடான்.

அந்த இரவில் சில வர்ண கனவுகள் அவளை தொல்லை செய்ய, அது அவளுக்கு பிடித்துதான் இருந்தது. காலையில் கண் விழித்தவள் வெளியே வர, அவளைக் காண காத்திருந்தார் அவளது தாய் ரதி.

ஸ்ருதியைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவருக்கு எந்த கவலையும் இல்லை. ஏற்கனவே தங்கள் தொழிலை மேற்ப்பார்வை பார்ப்பதும், கணக்கு வழக்குகளை சரி பார்ப்பதும் அவள்தான். ஆனால், முழு மூச்சாக எப்பொழுது வேலையை கையில் எடுத்துக் கொள்ளப் போகிறாள் என்பது மட்டுமே அவரது கேள்வியாக இருந்தது.

காலையிலேயே புத்தம் புது மலராக குளித்து முடித்து வெளியே வந்த மகளை ஆதாரமாகப் பார்த்தவர், அவள் கையில் காபிக் கப்பை திணிக்க, மெல்லிய சிரிப்பில் வாங்கிக் கொண்டவள், “என்னம்மா, ஏதாவது கேக்கணுமா?” தாய் தயங்கி நிற்கவே கேட்டாள்.

“ஸ்ருதி... உன் கல்யாணம்...” அவர் தயங்க, ஸ்ருதியின் முகத்திலோ சிறு பரிதவிப்பும் சலனமும் வந்து போக, அவளையே அசையாமல் பார்த்திருந்தார். இதற்கு முன்னர் திருமணம் என்று சொன்னாலே, கொஞ்ச நாள் போகட்டும் என புலம்பும் மகள், இன்று அமைதியாக இருக்கவே, அவள் மனதுக்குள் எதுவோ இருப்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

“உன் மனசில் யாராவது இருக்காங்களா ஸ்ருதி? அப்படின்னா சொல், அம்மா அதை நடத்திக் கொடுக்க றேன்” தயங்காமல் சொன்னார்.

அவனது பெயர் கூட தெரியாமல் இருக்கையில், அவள் என்ன சொல்வதாம்? “கொஞ்ச நாள்

போகட்டும்மா, நானே சொல்றேன்” அவள் முடித்துவிட, அதற்குமேல் அவளை துருவ அவர் விரும்பவில்லை.

“அந்த வம்சா பொண்ணு கோயம்புத்தூருக்கு வேலைக்குப் போயிட்டாளே. நம்மகிட்டே இல்லாத வேலையா? அவ அங்கே வாங்கும் சம்பளத்தை நாம இங்கேயே போட்டுக் கொடுத்திருக்கலாம். நீ ஏன் அவளை போக விட்ட?” சிறு வருத்தமாகவே கேட்டார்.

“என்னம்மா இது? அவளைப் படிக்க வச்சது, அவ நம்மளோடவே இருக்கணும் என்பதற்காக இல்லை. அவ அவளோட சொந்தக் காலில் நிக்கணும் என்பதற்காகத்தான். அவ இங்கேயே இருந்தால் அவளோட திறமைக்கு மதிப்பே இல்லாமல் போய்டும், கொஞ்ச வருஷம் அவ அங்கே இருக்கட்டும்.

“பிறகு என்ன செய்யணுமோ அதை யோசிக்கலாம்” அவள் உறுதியாக உரைக்க, இரண்டு மகள்களில், ஒரு மகளை ஹாஸ்டலில் விட்டுவிட்ட மனநிலையில் தவித்தார்.

ஸ்ருதிக்குமே அவளது பிரிவு கொஞ்சம் தாக்குகிறதுதான். அதற்காக, அவளது எதிர்காலத்தை தாங்கள் கையில் எடுக்க முடியுமா என்ன? அவள் ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்ற, அவள் கையில், வம்சாவின் ஸ்கூட்டி கீயை கொடுத்தார்.

“என்னம்மா இது?” அவரிடம் கேட்க,

“இந்த ஸ்கூட்டி நீதான் வாங்கிக் கொடுத்தியாம், சோ, இதை உன்கிட்டே கொடுக்கச் சொன்னா. நான் எவ்வளவு

சொல்லியும் கேக்கவே இல்லை” அங்கிருந்து அகன்று விட்டார்.

ஸ்ருதிக்கு இன்ஸ்டெண்டாய் ஒரு கோபம் முளைவிட, வேகமாக தன் அலைபேசியை எடுத்து, வம்சாவுக்கு அழைத்தாள். அவள் அழைப்பை எடுக்கவே, “ஓ... வேலை கிடைத்த உடனே அவ்வளவு பெரிய ஆள் ஆயிட்டாங்களோ? எல்லாத்தையும் முழுசா செட்டில் பண்ணிட்டு போயிருக்க, இனிமேல் என் முகத்திலேயே முழிக்காதே ஆமா” படபடவென பொரிந்தவள் அலைபேசியை வைத்துவிட்டாள்.

வம்சா தன் அலைபேசியை வெறித்தவள், தன் கண்களில் உருண்ட இரு துளி நீரை நாகுக்காய் ஒற்றிக் கொண்டாள். கோவையில் ஒர்க்கிங் உமன்ஸ் ஹாஸ்டல் அறையில், தன் படுக்கைக்கு எதிரில் இருந்த படுக்கையில் அமர்ந்து தன்னையே வெறித்த அறைத் தோழியைப் பார்த்தவள் மெல்லியதாக புன்னகைத்தாள்.

“போன்ல யாரு, உன் முதலாளியம்மாவா? என்ன ஊருக்கே வான்னு சொல்லிட்டாங்களா? இல்ல ஊருக்கே வராதேன்னு சொல்லிட்டாங்களா? கண்ணில் ஆனந்தக் கண்ணீரா, இல்லை துக்க கண்ணீரா?” அவளிடம் கேட்க, புன்னகையையே பதிலாக்கினாள்.

“நீ சிரிக்கிறதைப் பார்த்தா நல்ல விஷயம் இல்லை அதானே. விடு, கொஞ்ச நாள் கழிச்ச அங்கே போய்க்கலாம். நீ தனியா உன் காலில் இருக்கணும்

என்றுதான் அவங்க அனுப்பி வச்சிருக்காங்கன்னு சொன்னியே, என்ஜாய் பண்ணு” இருவரும் தங்கள் அலுவலகத்துக்கு கிளம்பிச் சென்றார்கள்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரம் கடந்த பிறகும் ஸ்ருதி தன் வேலையைப் பார்க்க வராமல் போகவே, “ஸ்ருதி, ஆபீஸ் வர்ற ஐடியா இருக்கா இல்லையா? நீ வந்த பிறகு நான் ரெஸ்ட் எடுக்கலாம்னு நினைத்தேன்.” தாய் அவளைக் கலைத்தார்.

“அம்மா, அடுத்த வாரம் ஏற்காடு போறதா பிளான் இருக்கே, அது முடிச்சு வந்த உடனே ஆபீஸ் முழுக்க என் கண்ட்ரோல் தான். நீங்க தாராளமா ரெஸ்ட் எடுக்கலாம். நம்ம ஆடிட்டர், விஸ்வாமித்திரன் அங்கிலையும், கேஷியர் தர்மாவையும், மேனேஜர் மோகன்தாசையும் நான் பாக்கணும்னு சொன்னேன்னு சொல்லுங்க...” அவள் சொல்ல அவர் மனதுக்குள் நிம்மதி.

அந்தப் பயணம் தன் வாழ்க்கையையே மாற்றி, புரட்டிப் போடப் போவதை அறியாமல் திட்டமிடத் துவங்கினாள் ஸ்ருதி.

சாப்பாட்டு அறையில் காலை உணவை அருந்திக் கொண்டிருந்தான் ராபர்ட். அவன் அருகில் அமர்ந்திருந்த மூர்த்தி, அவனைப் பார்ப்பதும், மீண்டுமாக தன் உணவில் கவனம் செலுத்துவதுமாக இருக்க, தன்

உணவை உண்ணாமல் அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒரு கட்டத்தில் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்த மூர்த்தி, அவன் உணவை உண்ணாமல் தன்னையே பார்ப்பதைப் பார்த்து, பிடிபட்ட உணர்வில் விழித்தான்.

“இப்போ எதுக்குடா என்னவோ காதலன் காதலியைப் பாக்குற மாதிரி பாத்துட்டு உக்காந்து இருக்க? என்ன கேக்கணுமோ கேட்டுத் தொலை.” தட்டில் இருந்த ஆப்பத்தில் கவனமானான்.

“மச்சான்... அந்த ஸ்ருதி விஷயத்தில் நீ சீரியஸாதான் இருக்கறியா? நீ பன்றதை எல்லாம் பாத்தா பயமா இருக்கு, அதான்...”

அவன் இழுக்க, அவனை முறைத்தான்.

“என் வீட்டிலேயே யாரும் எதுவும் சொல்லலை, நீ என்னடா இப்படி?” அவனிடம் கேட்க,

“எனக்கும் அதுதாண்டா புரியலை, வில்லனா இருந்த உன் அப்பா திடீர்ன்னு கேரக்டர் ஆர்ட்டிஸ்ட்டா மாறி பெர்பாம் பன்றதை எந்த விதத்தில் சேக்கன்னே தெரியலை” செபஸ்டியனின் தலை எங்காவது தெரிகிறதா என பார்வையைச் சுழற்றியவாறே பேசினான்.

“அதெல்லாம் அவரை ஆஃப் பண்ணிட்டோம்ல, இப்போ அவர் குடுமி என் கையில். ஏதாவது திருகுத்தனம் பண்ணாரு... இந்த வயசில் அவருக்கு டிவோஸ் வாங்கிக்

கொடுத்துடுவேன்.” அவன் அசால்ட்டாக சொல்ல, அதிர்ந்துபோய் அவனைப் பார்த்தான்.

“கில்லாடிடா நீ... இதை முன்னாடியே செய்திருக்கலாமே?” அவன் கேட்க,

“எதெதை எப்பப்போ செய்யணுமோ, அதைத அப்பப்போ செய்யணும்”

அவன் அடுக்குமொழியில் சொல்ல, வாய் பிழந்து பார்த்திருந்தான்.

“என்னப்பா, ஆப்பம் நல்லா இல்லையா? அப்படியே உக்காந்துட்ட, நான் வேண்ணா புட்டு எடுக்கச் சொல்லவா?” ஜாஸ்மின் கேட்கவே, அப்பொழுதுதான் தான் சிலைபோல் அமர்ந்துவிட்டதையே உணர்ந்தான்.

“இல்லம்மா, இதுவே போதும்” உணவை முடித்தவன், தனக்கு முன்பாகவே உணவை முடித்து எழுந்து சென்றிருந்த நண்பனைத் தேடிச் சென்றான்.

“அதான் வீட்டிலேயே ஒத்துக்கிட்டாங்களே, பிறகு அவளைப்போய் பாண்ணு கேக்க வேண்டியது தானேடா... எதுக்கு லேட் பண்ணணும்?” அவனுக்குப் புரியவில்லை.

“நான் கொஞ்ச நாள் லவ் பண்ணணும்னு நினைக்கறேன். உனக்கு ஏதாவது இதில் கஷ்டமா?”

“எனக்கென்னடா கஷ்டம்... நீ கல்யாணம் முடிக்க முன்னாடி, நான் போய் சேராமல் இருக்கணுமேன்னு

கவலைதான்” அவன் சொல்ல, அவன் முதுகிலேயே நாலு அடி போட்டான்.

அவர்கள் இருவரும் வெளியே வரவே, “ராபர்ட், இன்னைக்கு சாயங்காலம் நம்ம சர்ச் திருவிழா ஞாபகம் இருக்கா? ஆறு மணிக்கு நீ அங்கே இருக்கணும். எந்த சாக்கும் சொல்லக் கூடாது. மூர்த்தி, நீ அவனை அழைச்சுட்டு வந்துடு” அவர் சொல்லவே,

“வந்துடறேம்மா...” உரைத்தவன் தன் காரை நோக்கிச் சென்றான்.

“ராபர்ட், அந்த ஸ்ருதி பொண்ணு ஹிண்டுன்னு தானே சொன்ன?” அவர் கேட்க, ராபர்ட் தாயை முறைக்கும் முன்பே, செபஸ்டியன் மனைவியின் கரத்தை அழுத்தமாக பற்றி தடுத்தார்.

“நீங்க கிளம்புங்க...” தந்தை சொல்லவே, மூர்த்தி அவரை விசித்திரமாக பார்க்க, நண்பனின் திருட்டு முழியை ரசித்தவாறே காரை கிளப்பினான்.

அவர்கள் செல்லவே, “என்னங்க, அந்த பொண்ணு இந்துவாமே... அதுதான்...” ஜாஸ்மின் இழுக்கவே,

“ஏன்... இந்துவா இருந்தால் குழந்தை பொறக் காதா...? நீ வா உள்ளே” சிறு கோபமாக கத்திவிட்டு உள்ளே செல்ல, ‘என்னடா இது...?’ என அசந்து நின்றுவிட்டார்.

கூடவே, கணவன் சொன்ன விதத்தில் இதழ்களில் மெல்லிய சிரிப்பு பூக்க, ‘இந்த கிழவனுக்கு இருக்கும்

குசும்பைப் பார்...' மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டார். தன் மகனது காதலுக்கு முதல் எதிரியே இவராகத்தான் இருப்பார் என ஜாஸ்மின் நினைக்க, வெகு சுலபமாக மகனின் காதலை ஏற்றுக் கொண்ட அவரை நினைத்து வியக்காமல் என்ன செய்வார்?

மாலையில் சர்ச்சுக்குச் செல்ல வேண்டி இருந்ததால், தன் வேலைகள் அனைத்தையும் வேகமாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ராபர்ட். அதே நேரம், ஸ்ருதியின் அலைபேசிக்கு அழைத்த ஷீலா, தன் சர்ச் திருவிழாவிற்கு அவளை அழைக்க, வருவதாக சம்மதித்தாள்.

கல்லூரி முடிந்த பிறகு, தோழிகளை அவள் ரொம்பவே மிஸ் செய்தாள் என்பதை விட, வம்சாவை மிஸ் செய்ததுதான் அதிகம். இப்பொழுது அவள் இருந்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும் என்பதை அவளால் நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

மாலையில் அவள் சர்ச் வளாகத்துக்குள் நுழைய, அவ்வளவு கூட்டத்திலும் அவளைக் கண்டு கொண்டான் ராபர்ட். மயில் வர்ண சுடிதாரில், அதற்கு ஏற்ற செயற்கை நகைகளோடு, தலையில் மல்லிகைப்பூ சூடி அவள் ஜொலிக்க, அவள் அருகே செல்லச் சொல்லி அவன் கால்கள் பரபரத்தது.

“மூர்த்தி, நான் போய் கேண்டில் வாங்கிட்டு வர்றேன்” திடுமென அவன் கிளம்பிச் செல்ல, ‘எலி ஏன்

இப்போ ஜீன்ஸ் போட்டுட்டு ஓடுது?’ என்பதுபோல் அவனையே வெறித்தான்.

ராபர்ட்டை இப்பொழுது பார்க்கும் யாராலும் அவனை சட்டென அடையாளம் கண்டுகொள்ள முடியாது. எப்பொழுதும் புல் சூட், ஷீ, டை என காட்சி தருபவன், இன்று சந்தன நிற வேஷ்டி, ஜிப்பாவில், கழுத்தில் ஒரு மைனர் செயின், கண்ணுக்கு பவர்டெல்ஸ் கண்ணாடி குடியேறியிருக்க, அப்படியே ஆளே மாறியிருந்தான்.

கேண்டில் ஸ்டோருக்கு அருகில் நின்ற ஸ்ருதியின் அருகில் சென்றவன், ஆண்கள் பக்கம் கேண்டில் வாங்க கூட்டம் அலை மோதவே, அவளிடம் சென்று, “ஹாய், ரெண்டு கேண்டில் வாங்கி கொடுக்க முடியுமா? அங்கே ரொம்ப கூட்டமா இருக்கு அதான்?” கண்கள் அவளை கொள்ளையிட, குரலை வெகு சாதாரணமாக வைத்துக் கொண்டு கேட்டான்.

ஏற்கனவே ஷீலாவை காணவில்லையே என்ற கோபத்தில் நின்றவள், “ஹல்லோ, இவ்விடம் ப்ரீ சர்வீஸ் செய்யப்படும்னு போடா மாட்டிட்டு நிக்கறேன்? வேண்ணா நீங்களே போய் வாங்கிக்கங்க...” வெடுக்கென உரைக்க,

“ஓகே... சாரி...” உரைத்தவன் அங்கிருந்து அகன்றவன், சற்று ஒதுங்கி, தன் அலைபேசியை எடுத்து அவளுக்கு அழைத்தான்.

கைப்பையில் இருந்த அலைபேசி இசைக்கவே, ஷீலாவாக இருக்குமோ என எண்ணியவள் அதை எடுக்க,

பிரைவேட் நம்பர் என் அது ஒளிர, அவளது பார்வை வேகமாக தன்னைச் சுற்றி ஆராய்ந்தது.

“ஹல்லோ...” அவள் குரல் கொடுக்கவே,

“ஹேய் மியூசிக்... ஒரு ஹெல்ப் கேட்டா செய்ய மாட்ட?” அவன் குரல் மெல்லிய சிரிப்பாய் வெளிவர, அவன் கேட்டதைப் புரிந்துகொள்ளவே அவளுக்குச் சில நொடிகள் தேவைப் பட்டது.

“என்ன ஹெ...ல்...ப்... வாட்... அ...து... நீ...யா...?” அவள் தன்னை மீறி சத்தமாக கேட்க, அவள் அருகில் இருந்த அனைவருமே அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

அவர்கள் அப்படி பார்ப்பதை உணர்ந்த பிறகுதான், தன் தவறை உணர்ந்தவள், குரலைத் தாழ்த்தினாள். கண்களோ நாலாபக்கமும் சுழன்றது. அவனைக் கண்டுவிட மாட்டோமா? ஏக்கம் அப்பட்டமாய் வழிய, கூடவே ஒரு பரபரப்பும் தொற்றிக் கொண்டது.

“மியூசிக்... ரிலாக்ஸ்... எதுக்கு இவ்வளவு டென்ஷன்? அந்த லிப்ஸ் அப்படி என்ன பாவம் பண்ணுதுன்னு இப்படி கடிச்ச வச்சிருக்க?” அவன் கேட்க, பட்டென தான் கடித்திருந்த கீழுதட்டை விடுவித்தவள், தன் தேடலை மட்டும் நிறுத்தவே இல்லை.

“எங்கே இருக்க...?” அவனைக் காண முடியாத தவிப்பு அவள் வார்த்தைகளில் விரவியது. அதை முயன்று அவள் அடக்கிக் கொண்டாள்.

“என்னைக் கண்டுபிடிக்க முடியலைன்னு ஒத்துக்கோ இப்போவே வர்றேன்.” அவளைச் சீண்ட,

“ஒண்ணும் வேண்டாம்...” அடிக்குரலில் கத்தியவள், அலைபேசியை அணைத்து கைப்பைக்குள் போட்டுக் கொண்டாள்.

“ஸ்ருதி, வந்து ரொம்ப நேரம் ஆச்சா?” ஷீலாவும், சங்கீதாவும் அங்கே வர, “இவ்வளவு நேரமா எங்கே போய் தொலைஞ்சீங்க...?” அவர்களிடம் கத்த, இருவரும் அவளைப் புரியாமல் பார்த்தார்கள்.

“சிக்ஸ் தேர்ட்டிக்கு சரியா வந்துட்டோமே ஸ்ருதி...” இருவரும் தங்கள் வாச்சைப் பார்க்க, யார்மீதோ இருந்த கோபத்தை, அவர்கள் மீது காட்டியதை எண்ணி தடுமாறியவள், “ஏதோ டென்ஷன்...” சமாளித்தாள்.

அவள் பார்வை நில்லாமல் சுழல்வதைப் பார்த்தவர்கள், “யாராவது வர்றாங்களா ஸ்ருதி?” சங்கீதா கேட்க, அவர்கள் கேட்கும் அளவுக்கா இருக்கிறோம் என வேகமாக தன் முகத்தை சீர் செய்தவள், முயன்று அவர்கள் பேச்சில் கலந்துகொள்ள முயன்றாள்.

அவளால் முயல மட்டுமே முடிந்தது. சர்ச்சில் நடந்த எந்த வழிபாடுகளிலும் அவளால் முழுமையாக ஈடுபடவே முடியவில்லை.

‘அவன் இங்கே இருக்கிறான். அவனை மிஸ் செய்துவிட்டேன்’ என்ற நினைவே அவளை அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

‘அவன் என்ன ட்ரெஸ் போட்டிருந்தான்?’ யோசிக்க, அது கூட அவள் நினைவில் வர மறுத்தது.

நொடிகளுக்குள் அந்த இடமே அந்நியமாகிப் போகும் உணர்வு. அதை எப்படி தவிர்க்கவென்றும் அவளுக்குத் தெரியவில்லை. இதற்குமேல் இங்கே இருக்கவே முடியாது என உள்ளுணர்வு உந்த, “ஷீலா, நான் கிளம்பறேன். ரொம்ப தலை வலிக்குது.”

அவள் சொல்லவே, அதற்குமேல் அவளால் அவளை அங்கே பிடித்து வைக்க முடியவில்லை.

அவள் அங்கிருந்து கிளம்ப முயல, அவள் அருகே வந்த ஒரு ஐந்து வயது குழந்தை, அவள் கையைப் பிடித்து தடுக்கவே, ‘யார் அது?’ என்பதுபோல் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

தன் கையைப் பிடித்திருந்த அந்தக் குழந்தையைப் பார்த்தவள், அதன் உயரத்துக்கு மண்டியிட்டு அமர, அவளையே வெட்கம் கலந்த புன்னகையில் குறுகுறு வென பார்த்துவிட்டு, அவள் கழுத்தை மெதுவாக கட்டிக் கொண்டு, அவள் கன்னத்தில் தன் மென் இதழைப் பதிக்க, அவள் தேகம் முழுவதும் சிலிர்த்து அடங்கியது.

அவ்வளவு நேரம் இருந்த மனநிலை முற்றாக மாற, அந்தக் குழந்தையை தன் நெஞ்சோடு தழுவிக்கொண்டாள். அவள் பட்டு கன்னங்கள் இரண்டிலும் முத்தமிட்ட குழந்தை மெதுவாக அவளை விட்டு விலக,

தன் பளபளக்கும் இதழ்களால் அந்த குழந்தையின் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

“உங்களுக்கு கண்ணாமூச்சி பிடிக்காதா...? இந்தாங்க...” தன் கையில் இருந்த மிட்டாயை அவள் வாயில் திணிக்க, விழிகள் விரிய, அதைப் பெற்றுக் கொண்டாள்.

‘நான் கலங்குவது அவனுக்குப் பொறுக்க வில்லை...’ அந்த உணர்வு நெஞ்சில் நிறைய, அந்த நொடி வானத்தில் பறந்தாள்.

“யார் உங்ககிட்டே சொன்னாங்க?” குழந்தையிடம் கேட்க, “அதோ, அந்த அங்கிள்” தன் முதுகின் பின்னால் திரும்பி, கையை ஒரு பக்கமாக நீட்ட, அந்த பக்கம் பார்வையை திருப்பியவள், நிச்சயம் அவன் கூட்டத்தில் கலந்திருப்பான் என்பது புரிய, குழந்தையைப் பார்த்தாள்.

“இந்தாங்க...” தன் கையில் மடித்து வைத்திருந்த காகிதத்தை அவளிடம் கொடுக்க, அதை விரித்துப் பார்த்தவளுக்கு, இதயம் ஒரு நொடி தாளம் தப்பி துடித்தது.

சில நிமிடங்களுக்கு முன்னால், அவள் பரிதவித்து நின்றிருந்த அதே தோற்றம், ஆனால், அவள் முகம் ஒரு பரந்த நெஞ்சில் மெதுவாக சாய்ந்திருப்பதுபோல் இருக்க, அதைவிட, அவள் கண்கள் கலங்கியிருக்கவில்லை, ஆனால், அவள் கன்னத்தில் தெரிந்த ஒரு துளி நீர், தன்னை தோள் சாய்த்திருப்பவன் அழுவதைக் காட்ட,

அந்த பேப்பரை அப்படியே தன் நெஞ்சோடு கட்டிக் கொண்டாள்.

‘நான் கலங்கினால் உன்னால் தாங்க முடிய வில்லையாடா...?’ மனதுக்குள் கேட்டுக் கொண்டவள், நிமிர்ந்து பார்க்க, அந்தக் குழந்தையோ, அவளை அழகைக்குத் தயாரான முகத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

சட்டென தன் முகத்தை மாற்றியவள், “எனக்கு கேம் ரொம்ப புடிச்சிருக்குன்னு அந்த அங்கிள் கிட்டே சொல்லிடறியா?”

கேட்டவள், மீண்டுமாக அதன் கன்னத்தில் இதழ் பதிக்க, உற்சாகமாக கூட்டத்தில் கலந்தாள் அவள்.

‘ஹையோ, குழந்தை மிஸ் ஆகிப் போறா?’ அவள் நினைக்கையிலேயே ஒரு வயதானவர் வந்து அந்தக் குழந்தையை கைகளில் அள்ளிக் கொள்ள, நிம்மதியாக மூச்சு விட்டாள்.

“யாருடி அந்தக் குழந்தை?” ஷீலா கேட்க, “எனக்கு தெரிஞ்சவங்களோட குழந்தை...” அவள் சொல்லவே, அவர்களது எஸ்டேட்டில் வேலை பார்க்கும் ஆட்களுடைய குழந்தையாக இருக்கும் என எண்ணிக் கொண்டார்கள்.

அதன் பிறகு வீட்டுக்குப் போகும் எண்ணம் இல்லாதவளாக, அவர்களோடே இருக்க, அவளது அலைபேசியில் குறுஞ்செய்தி வந்த டோள் ஒலிக்கவே.

அதை எடுத்துப் பார்த்தவளது இதழ்களில் மெல்லிய புன்னகை.

“தட்ஸ் மை கேர்ள்...” அந்தச் செய்தி இவ்வாறாக இருக்க, புன்னகையோடு நிமிர்ந்தவளை எதிரில் நின்று இமைக்காமல் பார்த்திருந்தான் ராபர்ட்.

அன்று இரவு உறக்கம் பிடிக்காமல் அவள் படுக்கையில் புரள, அவளது அலைபேசி இசைத்து அவளைக் கலைத்தது. சர்ச் திருவிழாவில் அவனைப் பார்க்காமல் விட்டுவிட்டது அவளுக்கு பெரும் பாதிப்பாகவே இருந்தது. கண்ணுக்கெட்டும் தூரத்தில் இருந்தும் விட்டு விட்டேனே...’ தன்னைத் தானே திட்டிக் கொண்டாள்.

“ஹேய் மியூசிக்... என்ன என்னைப்பற்றிய கனவா? போனை ஆன்பண்ணிட்டு பேசாமலே இருக்க?” அவன் குரல் காதில் விழுந்த பிறகுதான், தன்னை மீறிய எண்ணத்தில் அப்படியே இருந்துவிட்டது புரிந்தது.

“ஆமா... எங்களுக்கு வேற வேலை இல்லை பாருங்க” அவள் நொடித்துக் கொள்ள, அவனது சிரிப்புச் சத்தம் அவளைத் தீண்டி, அவளை நம்பவில்லை எனக் காட்டிக் கொடுத்தது.

“ஓ... அப்போ நானாத்தான் எதையோ நினைச்சுட்டு இருக்கேனா?” அவன் போலி சோகம் காட்ட, இப்பொழுது அவள் இதழ்களில் சிறு புன்னகை.

அதென்னவோ அந்த ஸ்லீட் நத்திங் பிடித்து தொலைப்பதை அவளும் என்னதான் செய்ய? “அன்னைக்கு சர்ச்சில் வைத்து என்னைப் பார்க்க முடியலை என்ற சோகத்தில் நீ இருப்ப, என்னைப் பார்க்க உனக்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கலாம் எனப் பார்த்தால்...” அவள் ஆர்வத்தை சற்று தூண்டும் விதத்தில் கொக்கிபோட்டு நிறுத்த, இங்கே அவள் பரபரப்பானாள்.

“எனக்கெல்லாம் அது அவசியமே இல்லை” அவனிடம் எப்படி வெளிப்படையாக காட்டிக் கொள்வதாம்? எனவே சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

“ஓ... அப்போ சரி... நாளைக்கு சாயங்காலம் திருவேணி மெமோரியலில் நடக்கும் பேஷன் ஷோவுக்கு நான் வருவேன்னு உன்கிட்டே சொல்லலாம்னு நினைத்தேன்... இப்போ நீதான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டியே... சரி வைக்கறேன்.”

அவளுக்குத் தேவையான தகவலை சொல்லிவிட்டே அவன் வைக்க, பரபரப்பானாள்.

நாளைக்கு அங்கே சென்று அவனைக் கண்டே ஆகவேண்டும் என குறித்துக் கொண்டாள். மாலையில் தான் விழா என்றாலும், காலை முதலே ஒருவித பரபரப்போடே சுற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘பேஷன் ஷோவுக்கும் ஒவியனுக்கும் என்ன தொப்பு இருக்கும்?’ தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டவளுக்கு பதில் மட்டும் தெரியவே இல்லை.

சீக்கிரமே கிளம்பிவிட்டவள், கூட்டம் துவங்கும் முன்னர் அங்கே சென்றால், அவனைப் பார்க்க தான் ஆர்வமாக இருக்கிறோம் என்பதை புரிந்து கொள்வான் என்பதால், சற்று தாமதமாகச் செல்ல முடிவெடுத்தாள்.

‘அன்று சர்ச்சில் வைத்து அழுது தொலைத்ததை விடவா அவனுக்கு உன்னைப் பற்றி காட்டிக் கொடுத்து விடப் போகிறாய்’ என மனசாட்சி அவளை காறித் துப்ப, அதையெல்லாம் அவள் கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

ஒரு வழியாக தன்னை சீர்படுத்திக் கொண்டு, அங்கே செல்ல, அவள் அரங்குக்குள் நுழைந்த மறு நிமிடம், ‘வெல்கம்...’ அவளது அலைபேசியில் குறுந்தகவல் வந்து விழ,

‘இதெப்படி சாத்தியம்?’ என திகைத்துப் போனாள்.

தன்னை விடாமல் தொடர முடியும் அவனால், தன் முன்னால் வந்து முகம் காட்ட முடியவில்லையே, இதற்காக வேண்டியாவது அவனை தானே கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற வெறியே எழுந்தது.

மேடையில் அப்பொழுதுதான் ஷோ துவங்கி இருக்க, ‘ஒரு வேளை மர்டலாக வருவானோ?’ அந்த எண்ணம் துவங்கிய மறு நிமிடம், மேடையில் வந்த மாடல்களின் முகத்தை விடாமல் ஆராயத் துவங்கினாள்.

ஆனால், மேடையில் வந்த எந்த உருவத்தையும் அவளால், அந்த ஓவியனோடு பொருத்திப் பார்க்கவே

முடியவில்லை. 'யூ வன்னா சீ மீ?' அடுத்த தகவல் வர, 'நோ...' பிடிவாதமாக சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

மனம் ஒரு பக்கம் அப்படிச் சொன்னாலும், கண்கள் விடாமல் தேடுவதை அவளால் தடுக்க முடியுமா என்ன? அவளது ஒவ்வொரு அசைவையும், அவளுக்காக தனியாக போக்கஸ் செய்திருந்த கேமரா கண் வழியாக, தனியறையில் அமர்ந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் ராபர்ட்.

அந்த பேஷன் ஷோவுக்கு ஸ்பான்சர் செய்திருப்பது அவனது செல் நிறுவனம்தான். இந்த பேஷன் ஷோக்கள் எல்லாம் முடிந்த பிறகு, இறுதியாக பரிசு வழங்க மட்டும் அவன் மேடைக்கு ஏறினால் போதும்.

அந்த ஒரு விஷயத்துக்காக மட்டுமே அங்கே அவன் வந்திருந்தான். சில நிமிடங்கள் வரைக்கும் மேடையிலேயே கவனமாக இருந்தவளுக்கு, அங்கே வந்த மாடல்கள் அனைவருமே வடநாட்டு ஆட்களாக இருக்கவே, 'அவன் அதில் இருக்க வாய்ப்பில்லை' என்ற எண்ணம் எழுந்தது.

அது எழுந்த பிறகு, அவளது கவனம், முன் வரிசையில் இருந்த பெரிய மனிதர்களிடம் பாய்ந்தது. எவ்வளவுதான் முயன்றாலும், அவளால் அவனைக் கணிக்க முடியவில்லை.

அங்கே இருந்த எல்ஈடி டிவிக்கள் நொடிக்கொரு முறை விளம்பரப்படுத்தும் அந்த செல் நெட்வொர்க்

கம்பெனியின் விளம்பரங்களைக் கூட சலிப்பாக ஒரு பார்வை பார்த்திருந்தாள்.

‘ஒரு வேளை அவன் பொய் சொல்லியிருப்பானோ?’ அவள் எண்ண, அவள் எண்ணப்போக்கை உணர்ந்தவன் போன்று,

‘நான் இங்கேதான் இருக்கிறேன்...’ அவளுக்கு செய்தி அனுப்பினான்.

அவளது கண்கள் சொல்லும் அந்த செய்தி, வர்ணஜாலம்... சலிப்பு, தேடல், கோபம், படபடப்பு... நிச்சயம் அந்த நொடி அவனால் அந்த அறையில் இருக்க முடியவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

‘என் மன உணர்வுகளை படிக்கிறான் என்றால்... என்னையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானா?’ ஒரு மாதிரி படபடப்பு எழ, தன்னைச் சுற்றிலும் இருக்கும் இந்த ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களில், அவள் கண்கள் யாரை எனத் தேடுமாம்?

ஆனால், இவ்வளவு கூட்டத்திலும் தன்னை கண்டுகொள்ளும் அவன் செய்கை, மனதை அசைக்க, அவனைக் காணும் வேகம், வேட்கை நொடிக்கு நொடி அதிகரித்தது என்றே சொல்லலாம்.

தன்னை ஒரு இடத்தில் இருந்தே அவன் நண்காணிக்கிறான் என்றால், நாம் ஒரு இடத்தில் இருக்கக் கூடாது, இங்கிருந்து நகர்வோம்... அவள் தான் நின்ற

இடத்தில் இருந்து நகர, அவளை இரண்டாவது, மூன்றாவது கேமரா என விடாமல் தொடர்ந்தது.

இதை கன கச்சிதமாகச் செய்தது மூர்த்திதான். ராபர்ட் காலால் இடும் வேலையை தலையால் செய்து முடிப்பவன் ஆயிற்றே, அப்படி இருக்கையில், அவளைத் தொடர்வது மட்டுமே உன் வேலை என சொல்லிவிட்ட பிறகு, அவன் சும்மா இருப்பானா என்ன?

‘இந்த கூட்டத்துக்குள் என்னைத் தேடும் அவசியமே கிடையாது...’ அவளது தேடல் பொறுக்காமல் அவன் சொல்ல,

அவனிடம் ஐ லவ் யூ சொல்லிவிட்டால் அவளுக்கு முன்பாக வந்து நின்று விடுவேன் என அவன் சொன்னதை நினைவு கூர்ந்தவள், அவன் அந்த வார்த்தைகளை தன்னை உரைக்கச் சொல்கிறான் என எண்ணியவள், மறுப்பாக தலை அசைத்துக் கொண்டாள்.

அதில் இருந்த உண்மையான பொருளை உணரும் அளவுக்கு அவளுக்கு அந்த நேரம் பொறுமை இல்லை என்றே சொல்லலாம். கிட்டத்தட்ட அனைத்தும் முடிய, அப்பொழுதும் அவளால் அவனை கண்டுகொள்ள முடியவில்லை.

அறைக்குள் இருப்பவனை, மேடையிலும், கூட்டத் திலும் தேடினால் அவன் எப்படிக் கிடைப்பானாம்?

அதை அவளுக்கு யார் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும்?

அடுத்த ஒருமணி நேரம் அவள் தேடிக் களைக்க, பேஷன் ஷோ முடிவுக்கு வரவே, மேடையில் மாடல் களை மட்டுமே காண வந்திருந்த ஒரு கூட்டம் விலகிச் செல்லத் துவங்கியது. ஸ்ருதிக்கு மனதுக்குள் ஒரு கோபம் முளைவிடத் துவங்கியது.

‘ஒருவேளை இங்கே வராமலே பொய் சொல் கிறானோ?’ அவள் எண்ண,

‘இல்லையே... நான் உள்ளே வந்ததையும், என் உணர்வுகளையும் நேரில் பார்க்காமல் யாராலும் கணிக்க முடியாதே’ அறிவு எடுத்துச் சொல்ல, சோர்ந்து போனாள்.

இறுதியாக பரிசு கொடுக்கும் கட்டம் வரவே, ஒரு வேளை பரிசு கொடுக்க வருவானோ?’ என்ற எண்ணம் எழ, மேடையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த விழாவை, அவனோடு சேர்த்து நான்கு நிறுவனங்கள் ஸ்பான்சர் செய்யவே, அந்த கம்பெனிகள், அவர்கள் கிரேட் என ஒவ்வொன்றாக உரைக்கப்பட, அவனது அடையாளம், பெயர் அனைத்தும் சொல்லும் நேரம், அவள் அங்கிருந்து வெளியேறியிருந்தாள்.

அவனை நேருக்கு நேராக சந்திக்கும் சந்தர்ப் பத்தை, இறுதி நொடியில் தவிர்த்துவிட்டுச் செல்ல, இதை விதியின் விளையாட்டு அன்றி வேறு என்ன சொல்ல? அவளுக்கு அப்படியே மனதைப் பிசையும் வலி, அது சொன்னது, அவள் மனதுக்குள் அவன் வந்துவிட்டான் என்று.

அதையும் அவளால் சகிக்க முடியவில்லை. இந்த ஆன்னை உலகத்தில், தன் அடையாளத்தை மறைத்து உறவாடும் அவனை, அவள் எப்படி நம்ப? அறிவு இடித்துரைக்க,

‘அவன் உன் முன்னால் வருகிறேன் என்றுதான் சொல்கிறான். நீதான் வேண்டாம் என்கிறாய்’ மனம் அவளது சப்போட்டுக்கு வர, நொந்து போனாள்.

‘இந்தக் கூட்டத்தில் அவனை எப்படி பார்க்க முடியும் என எண்ணினாய்?’ தன்னைத் தானே திட்டிக் கொண்டாள்.

அவன் முன்னால் வந்து நின்று, ‘நான்தான் அவன்’ எனச் சொன்னால் கூட உனக்கு அவனை அடையாளம் தெரியுமா? அப்படி இருக்கையில், முகம் காட்ட மாட்டேன் என மறுக்கும் அவனை நம்பி எப்படிச் சென்றாய்?’ தன்னைத்தானே திட்டிக் கொண்டாள்.

அவ்வளவு கூட்டத்திலும், அவள் அங்கிருந்து வெளியேறியதை உணர்ந்தவனுக்கு, அந்த நேரம் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை. நிச்சயம் அவள் அதிகமாக வருத்தப்பட்டிருப்பாள் என்பது புரிய, அவளிடம் பேச வேண்டும் என முடிவெடுத்தான்.

அதுவும், இன்னும் இரண்டு நாளில் அவள் சுற்றுலா செல்லவிருப்பதால், அவளது மனதை வருத்தப்பட வைத்து அனுப்ப அவனுக்கு விருப்பம் இருக்கவில்லை. எனவே, அவளிடம் பேச முடிவெடுத்தான்.

அன்றைய இரவில் அவன் அவளுக்கு அழைக்க, பிடிவாதமாக அவன் அழைப்பை ஏற்க மறுத்தாள்.

அவளுக்கே அவள் மனம் போகும் விதத்தை யோசிக்க பயமாக இருந்தது. ஆனாலும் சில உண்மைகளை அவள் ஏற்றுத்தானே ஆக வேண்டும்.

ஸ்ருதியின் கார் அந்த மலைப் பாதையில் மிதமான வேகத்தில் பயணித்துக் கொண்டிருந்தது. இயற்கையின் அழகை கவனிக்கும் அதே நேரம், சாலையிலும் கவனமாக இருந்தாள். ஸ்ருதிக்கு மலைப்பாங்கான இடங்களுக்குச் செல்வது அவ்வளவு பிடிக்கும்.

அதுவும் ஸெல்ப் ட்ரைவ் என்றால் கேட்கவும் வேண்டாம். அவளும் தாயும் மட்டும்தான். டிரைவர் வைத்துக் கொள்ளலாம் எனச் சொன்னால் கூட கேட்க மாட்டாள். 'ஜஸ்ட் திரீ ஹவர்ஸ் ட்ரைவ், அதை நான் செய்ய மாட்டேனா? டிரைவரை கூப்பிட்டால் நம்ம ட்ரைவசி போய்டும்.'

இதைச் சொல்லியே தாயின் வாயை அடைத்து விடுவாள்.

காரை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த ஸ்ருதியின் முகத்தில் இருந்த சந்தோசம், பிரகாசம், அது இந்தப் பயணத்தால் மட்டும் வந்தது இல்லை என ரதிக்குத் தோன்றியது. சொல்லும் விஷயமாக இருந்தால், மகளே தன்னிடம்

சொல்லியிருப்பாள் எனப் புரிய, அவள் முகத்தைப் பார்த்தவாறே அமர்ந்து கொண்டார்.

“அம்மா, இந்த இடம் ரொம்ப நல்லா இருக்குல்ல? எத்தனை முறை பார்த்தாலும் சலிக்கவே செய்யாது” அவள் உற்சாக குரல் கொடுக்க, அது அவரையும் தொற்றிக் கொண்டது.

ஒவ்வொரு வருடமும் தாயும் மகளும் ஏதாவது ஒரு ஊருக்கு, ஒரு வாரம் ட்ரிப் அடிப்பது வழக்கம். ஏற்கனவே இரண்டு மூன்றுமுறை ஏற்காடு வந்திருந்தாலும், அந்த அருவியும், மலையும், அவளை எப்பொழுதும் சுண்டி இழுப்பதாகவே இன்னும் இருக்கிறது.

அதிலும் அந்த மலையின் ஏகாந்தம், குளுமை, தனிமையில் நேரம் போவதே தெரியாமல் அமர்ந்து, அந்த பச்சைப் புல்வெளி போர்த்திய தரைத்தளத்தை ரசித்துக் கொண்டிருப்பாள். இப்பொழுது ரசித்து சிரிக்க இனிமை யான நினைவுகள் உடன் இருக்க, அந்த ஏகாந்தத்துக் காக இப்பொழுதே மனம் ஏங்கியது.

‘தினமும் என்னை கவனிப்பவன், இன்று நான் இல்லை என்றால் என்ன செய்வான்? என்னைத் தேடு வானா?’ அந்தக் கேள்வி வேறு மனதுக்குள் குடைய, அவனது தனிப்பை காண முடியாதே என மனம் தவித்தது.

மகள் தனியாய் சிரிக்கவே, “ஸ்ருதி, என்னம்மா ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்குற மாதிரி இருக்கு?” தாள முடியாமல் கேட்டு விட்டார்.

“அம்மா... பிறகு சொல்றேன்...” பயணத்தில் சொல்லும் விஷயமா இது? அதைச் சொல்கையிலே மகளது முகத்தில் தெரிந்த அந்த வெட்கச் சிரிப்பும், பிரகாசமும், ரதிக்கு இன்னதென்று உணர்த்த, அவர் மனமும் பரபரப்புக்குள்ளானது.

அவர்கள் வழக்கமாக தங்கும் காட்டேஜ் போய் சேரவே, மறு நிமிடம், “வெல்கம்” என அலைபேசியில் மெஸ்சேஜ் வர, அவள் புருவம் முடிச்சிட்டது. கூடவே, இன்னதெனப் புரியாமல் மனம் படபடக்க, ‘இவனுக்கு எப்படித் தெரியும்?’ தேகம் சிலிர்த்தது.

‘என்னை நிழல்போல் தொடர்கிறானா? நான் இங்கே வருவதை யாரிடமும் சொல்லவில்லையே, பிறகு எப்படி இவனுக்குத் தெரியும்? வீட்டுக்குள்ளேயே ஆள் வைத்திருக்கிறானா? இல்லையே, புதிதாக யாரையும் வேலைக்குச் சேர்க்கவில்லையே...’ மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

மகள் காட்டேஜுக்குள் வந்து, அறை பற்றி எதுவும் கேட்காமல், அலைபேசியை கையில் வைத்துக் கொண்டு, இதழில் உறைந்த சிரிப்போடு நிற்க, ரதிக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை.

மகள் நிச்சயம் எதிலும் சிக்கிக் கொள்வாள் என்ற பயமெல்லாம் இல்லை. மாறாக, தன்னிடம் இன்னும் சொல்லவில்லையே என்ற மனத்தாங்கல் மட்டுமே அவரிடம் இருந்தது.

“ஸ்ருதி...” கையில் அலைபேசியை வைத்துக் கொண்டு உறைந்து நின்றவளை கலைத்தது தாயின் குரல்.

“வாரேம்மா...” குரல் கொடுத்தவள், லக்கேஜை தூக்கிக் கொண்டு வேகமாக தாயை நெருங்கினாள்.

ரிசப்ஷனில் பேசி, தங்களுக்கான அந்த அறையை வாங்கியவள், மலை முகட்டை ஒட்டியிருந்த அந்த காட்டேஜுக்கு தாயோடு சென்றாள். அங்கே நுழைந்த மறு நிமிடம், “யார் அது ஸ்ருதி? என் பொண்ணை கைபேசியில் ஆட்டி வைக்கிறவன்?” தாய் கேட்க, லக்கேஜை கட்டிலின் மேல் வைத்தவள், தாய்க்கு முதுகு காட்டி அப்படியே நின்றாள்.

“அம்மா... அது...” தாயின் முகம் பார்க்கத் தயங்கினாள். அதைவிட, தான் சொல்லும் விஷயத்தை தாய் எந்த அளவில் புரிந்துகொள்வார் என்ற வினா வேறு எழ, தயக்கமாக அவரைத் திரும்பி பார்த்தாள்.

அவளை நெருங்கி வந்தவர், படுக்கையில் அமர்ந்து அவள் முகம் பார்த்தார். “அம்மா, கொஞ்ச நாள் போகட்டும், அவரைப் பற்றி நானே உங்ககிட்டே எல்லாம் சொல்றேன். இப்போ வேண்டாமே பிளீஸ்...” குரலும் முகமும் அவரிடம் கொஞ்ச, அவள் முகத்தை வாஞ்சையாக வருடினார்.

“என் பொண்ணை இப்படி பாக்கவும் அழகாத்தான் இருக்கு” அவள் வெட்கம் சுமந்த முகத்தைப் பார்த்து அவர்

உரைக்க, அவர் தோளிலேயே தன் முகத்தை புதைத்துக் கொண்டாள்.

“இங்கே இருந்து வெளியே போறோமா? இல்ல இங்கேயே இருந்து கனவு காணப் போறியா?” மகள் கண்களில் இருந்த மயக்கம், அவரை இவ்வாறு கேட்கத் தூண்டியது.

“அம்மா, குளிச்சட்டு முதல் வேலையா அந்த அருவிக்கு போறோம். உங்களால் மேலே வர முடியாது. ஆனாலும் வர முடியும் அளவுக்கு வாங்க. என்னால் தனியா போக முடியாது...” தன் உடைகளை பேகில் இருந்து எடுத்தவாறே சொன்னாள்.

“ஏன்... அவர் வரலையா?” தாயின் கேலிக் குரல் அவள் முதுகின் பின்னால் கேட்க, பாத்ரூம் வாசல் வரை போனவள், தாயை போலியாக முறைத்தவாறே திரும்பினாள்.

“ஏன் முறைக்கிற? அவர் வரலென்னா நானா பொறுப்பு?” கேலியாக வினவ, “அம்மா... அவர் கண்டிப்பா வந்திருப்பார், பார்ப்போம்” உரைத்தவள் பாத்ரூம் செல்ல, அவள் சொல்ல வருவது அவருக்குப் புரியவே இல்லை.

‘வருவார்ன்னு சொன்னால் ஒரு விதம், வந்துட்டார்ன்னு சொன்னால் ஒரு விதம், இதென்ன வந்திருப்பார்?’ யோசனையானார்.

குளித்து முடித்து அவர்கள் வெளியே செல்ல, அவளது கண்கள் இரண்டும் தன்னை எதிர்கொள்ளும்

ஆட்கள், தன் அருகே வருபவர்கள் என ஒவ்வொரு வரையும் ஆராய்ந்தது. அதிலும் இளைஞர்கள் மேல் அவள் பார்வை சற்று அதிகமாகவே பதிந்து விலகியது எனலாம்.

அருவிக்குச் செல்லும் பாதையில், வழியில் ஒரு கூடை நிறைய பூ வைத்திருந்த ஒருவன், அனைவருக்கும் வாழ்த்து சொல்லி அதை கொடுத்துக் கொண்டிருக்க, அவளும், தாயும் கூட ஆளுக்கொரு பூவை வாங்கிக் கொள்ள, பேச்சு சுவாரசியத்தில் நடந்தார்கள்.

ஒரு பத்தடி தூரம் நடந்திருப்பார்கள், அவளது அலைபேசி இசைக்க, அதில் ஒளிர்ந்த பிரைவேட் நம்பரைப் பார்த்தவள், தாயை விட்டு சற்று தூரம் வந்தவள், “மாயாவி...” அழைத்தாள்.

ஆம், அவனுக்கு அவள் வைத்திருக்கும் பெயர் மாயாவிதான். அது அவனுக்கும் தெரியும் என்பதால், வாய்விட்டே சிரித்தான். “அம்மா இன்னைக்கு உங்களைப் பத்தி கேக்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. நான் அவங்களுக்கு என்ன பதில் சொல்லட்டும்?” அவள் போலியாக பொரிய,

“பிளாக் டாலியா...” அவன் சொல்ல, தான் கேட்டதற்கும், அவன் சொன்ன பதிலுக்கும் சம்பந்தம் இல்லாமல் போகவே விழித்தாள்.

“என்ன...?” அவள் கேட்க,

“உன் கையில் இருக்கும் பிளாக் டாலியாவை கவனிக்கவே இல்லையா? உனக்கு ரொம்ப பிடிக்கும்

என்பதால், கஷ்டப்பட்டு தேடிக் கண்டுபிடித்து, அதை கையில் கொடுத்தால், கொஞ்சம் கூட கண்டுக்காமல் போயிட்டு, என்னை குத்தம் சொல்றியா?” அவன் திருப்பிக் கேட்க, தன் கையைப் பார்த்தவளைப் பார்த்து சிரித்தது அந்த பிளாக் டாலியா.

“நீங்க...” கேட்டவள், அந்த பூ கொடுத்த பையனைத் தேடி ஓட, அவன் அப்பொழுது அங்கே இருக்கவில்லை.

“ஹேய் மியூசிக்... நோ ரன்னிங்... நோ... ஸ்டாப்... ஸ்டாப்...” அவன் குரல் அலைபேசி வழியே பெரும் பதட்டத்தில் ஒலிக்க, அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

“ஸ்ருதி, இதென்ன ஹைவே ரோடா, இப்படி ஓடுற? வழக்கி விழுந்தால் என்ன ஆகுறது? உன்னோட உன் அம்மா இருக்காங்க, அது ஞாபகம் இருக்கா? நான் உன்னை விட்டு எங்கே போய்ப் போறேன். எப்பவும் உன் விரல் தீண்டும் தூரத்தில்தான் இருக்கறேன் புரியுதா?” அவன் குரல் கண்டிப்பும், தனிப்பும் கலந்து ஒலிக்க, அவனது தவிப்பை அவளால் உணர முடிந்தது.

“என்ன சொன்னீங்க, விரல் தீண்டும் தூரத்திலா?” அவள் திருப்பிக் கேட்க,

“எஸ்...” அழுத்தமாகவே உரைத்தான்.

“நான் கேட்டதுக்கு நீங்க இன்னும் பதில் சொல்லவே இல்லை.” உரைத்தவள், தாயைத் தேடிப் போனாள்.

“சாரிம்மா... இது அவர் கொடுத்த பூதான்...”

தாயிடம் உரைக்க, மகள் கையில் இருந்த பூவைப் பார்த்தவர் விழி விரித்தார்.

“ஸ்ருதி, பிளாக் பாலியா... இது ரொம்ப ரேர் ப்ளவர் ஆச்சே” கேட்டவர் அருவி விழும் இடத்துக்கு அருகே வந்தார்.

“மாம், நீங்க இங்கேயே இருங்க, நான் மேலே போயிட்டு வர்றேன்.” உரைத்தவள் நடையை எட்டிப் போட்டாள்.

அது வரைக்கும் அவளுக்காக லைனிலேயே காத்திருந்தவன், “ஸ்ருதி, மேலே ரொம்ப வழக்கும் பார்த்து” அவன் சொல்ல,

“ஏன், நான் விழுந்தால் நீங்க பிடிக்க மாட்டீங்களா?” அவள் கேட்க, அவன் அமைதியாக இருந்தான்.

“லைன்ல இருக்கீங்களா...?” அவள் குரல் கொடுக்கவே, “ஸ்ருதி, ரியல்லி ஐ’ம் சீரியஸ்...” அவன் இப்படிப் பேசி அவள் கேட்டதே இல்லை என்னும் ஒரு குரலில் உரைக்க, அவனுக்கு தன்மேல் இருக்கும் அக்கறையில் நனைந்தாள்.

“நீ கேட்ட கேள்விக்கு பதில் சொல்லலைன்னு சொன்னல்ல... நேத்து நைட் வரைக்கும், உன்னைப் பார்த்த இடம், என்னைப் பற்றிய விவரங்கள் என நிறைய க்ளூ கொடுத்திருக்கேன். நீ எதையுமே கண்டு

பிடிக்கலையா?” அவன் குரலில் சிறு வருத்தம் இழையோடியது.

“ஒரு வேளை எனக்கு இந்த கேமை ஒழுங்கா விளையாடத் தெரியலையோ?” ஒவ்வொரு பாரையாக கவனமாக ஏறிக் கொண்டிருந்தவள், மூச்சு வாங்க கேட்டாள்.

“எம்பிஏ கோல்ட் மெடலிஸ்ட் பேசும் பேச்சு நம்புற மாதிரி இல்லையே” அவன் சொல்ல, நடந்து கொண்டிருந்தவள் பட்டென தன் நடையை நிறுத்தினாள்.

நிச்சயம் அவளுக்கு கோல்ட் மெடல் வரும் என்பது கல்லூரியில் அனைவருக்குமே தெரியும். அது இவனுக்கு எப்படித் தெரியும் என குழம்பினாள்.

“ஹப்பா... உங்களுக்கு உடம்பெல்லாம் ‘கண்’ணா?” அவள் கேட்க,

“உடம்பு முழுக்க இருந்தால் அதுக்கு பேரு கொழுப்பு” அவன் சொல்ல, பக்கென சிரித்துவிட்டாள்.

“உங்களுக்கு வேலை வெட்டி எதுவுமே கிடையாதா? இப்படி என் பின்னாடியே சுத்திட்டு இருக்கீங்க?”.

“ஊர் சுத்துறதுதான் என் வேலைன்னு சொன்னால் என்ன செய்வியாம்?” அவன் திருப்பிக் கேட்க. அவன் பேசுவது அனைத்தையும் மனதுக்குள் குறித்தாளோ இல்லையோ, கால் ரெக்கார்ட் செய்யத் துவங்கி இருந்தாள்.

அப்படித்தான் அவனைப் பற்றிய சில விவரங்களை அவள் சேகரித்து வைத்திருக்கிறாள். அவன் பேசும் ஒவ்வொரு பேச்சுக்களையும் உன்னிப்பாக கவனித்தும் வருகிறாள். அவன் பேச்சில் இருக்கும் ஒரு கண்ணியம், நாகரீகம் நிச்சயம் அவன் நல்லவன் என அவளுக்கு சான்றிதழ் வழங்கியது.

“மாயாவி, சான்சே இல்லை... நீங்க ஊர் சுத்துறதா?” அவள் சொல்ல,

“டேய், ஆபீஸ்ல முக்கியமான மீட்டிங்கை வச்சுட்டு இப்போ எதுக்குடா ஒரு ஏற்காடு ட்ரிப்? நீ வந்தது போதாதுன்னு, உனக்கு டிரைவர் வேலை பார்க்க நானா? ராப...” மூர்த்தி அதற்குமேல் பேசும் முன்பு அவன் வாயை அழுத்தமாக தன் கையால் அடைத்தான்.

கூடவே, “மியூசிக், நான் பிறகு கால் பண்ணேன்” அலைபேசியை வைத்து விட்டான்.

ஸ்ருதிக்கு மூர்த்தி பேசிய பேச்சுக்கள் அனைத்தும் மிகவும் தெளிவாக அவள் காதில் விழுந்தது. அவன் சொன்ன மீட்டிங், டிரைவர் வேலை, இறுதியாக அவனை பெயர்சொல்லி அழைக்க முயன்ற அந்த இரு எழுத்துக்கள், ராப... ‘ராப’வா இல்லையென்றால் ‘ராமா’வா?

‘ம்ஹும்... சர்ச் போறார், அன்னைக்கு தும்மிய போது ‘ஜீசஸ்’ன்னு சொன்னார், இதையெல்லாம் வச்சுப் பார்த்தால், அவர் ஒரு கிறிஸ்டியன். நேம்... ‘ராப’ன்னு

முதல் எழுத்து வந்தால், ராபர்ட்டா இருக்குமோ? தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டாள்.

உடனடியாக தன் அலைபேசியில், கூகிளில் 'Rob' என டைப் செய்யும்பொழுதே, ராபர்ட், ராபின், ரோபின் என மூன்று பெயர்கள் மட்டுமே வர,

அவன் பெயர் நிச்சயம் ராபர்ட்தான் என எண்ணினாள்.

ஒரு நொடி தன்னையும் மீறி துள்ளிக் குதித்தவள், "யாஹ்..." அந்த மலைபிரதேசம் எங்கும் எதிரொலிக்க கத்தினாள்.

"ராபர்ட்..." வாய்விட்டே சொல்லிப் பார்த்தவள், சத்தமாக சிரிக்க, அருகே சென்று கொண்டிருந்தவர்கள், அவளை சற்று வித்தியாசமாகப் பார்த்ததை அவள் கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

ஒரு மாதிரி மனம் முழுவதும் பரவசம்... அவன் எப்பொழுது அழைப்பான், அவனை திக்குமுக்காடச் செய்துவிடும் வேகம்... அந்த நினைப்பே அவளை உற்சாக ஊற்றாக மாற்றியது.

அவனது அழைப்புக்காக அவள் காத்திருக்க, ராபர்ட்டுக்கோ, உடனே அங்கே இருந்து கிளம்ப வேண்டிய சூழல். அந்த வெளிநாட்டு கம்பெனியோடானா டலை இரண்டு நாட்களுக்கு தள்ளி வைத்திருந்தான். ஆனால், அவர்கள் உடனடியாக தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்ப வேண்டி இருந்ததால், அவன் சென்றே ஆகவேண்டி இருந்தது.

அடுத்த இரண்டு நாட்கள், வெளிநாட்டிலும் தன் அலைபேசி சேவையை துவங்க வேண்டி, அங்கே இருக்கும் லோக்கல் சிறிய கம்பெனியோடான அந்த மீட்டிங் நல்லபடியாக முடிந்த பிறகே அவனால் மூச்சு விட முடிந்தது. அதே நேரம், இரண்டு நாட்களாக ஸ்ருதியிடம் பேசாத வெறுமை மனதைத் தாக்க, வேகமாக அவளுக்கு அழைத்தான்.

அப்பொழுதுதான் ஸ்ருதி ஏற்காட்டில் இருந்து கிளம்ப, இரண்டு நாட்களாக அவன் தன்னிடம் பேச வில்லையே என்ற கோபத்தில் அலைபேசியை எடுக்க மறுத்தாள். அவளது கோபம் புரிய, அவனுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை.

அதே நேரம், தாயிடம் அவனது பெயர், தான் உயிராய் மதிக்கும், வாழ்நாளில் ஒருமுறையேனும் சந்திக்க விரும்பும் அந்த சிறந்த ஓவியன் அவன்தான் என உரைத்திருக்க, ரதிக்கும் சந்தோஷமே.

அலைபேசி விடாமல் ஒலிப்பதும், அதை ஸ்ருதி கண்டுகொள்ளாமல் இருப்பதும் புரிய, “பாவம், அவரை ஏன் இப்படி தவிக்க விடுற? அப்படியென்ன கோபம்? அவருக்கு ஆயிரம் வேலை இருக்கலாம்?” ஒரு தாயாக மகளின் கோபத்தைக் குறைக்க முயன்றார்.

“என்னை விட வேலை பெருசா?” அவனுக்கு முதன்மையாக தான் மட்டுமே இருக்க வேண்டும் என்ற கோபம் அவளிடம் தெறித்தது.

‘காதலர்களின் ஊடல்’ என்ற விதத்தில் புரிந்து கொண்டவர், தானும் தன் கணவரும் போட்டுக்கொண்ட செல்ல சண்டைகள் நினைவுக்கு வர அதில் மூழ்கினார்.

மகள் தன் அலைபேசியை எடுக்காமல் இருப்பதும், அது விடாமல் ஒளிர்வதையும் ஒரு அளவுக்கு மேலே வேடிக்கை பார்க்க முடியாமல், அவளது அலைபேசியை எடுத்தவர், “ஹல்லோ...” குரல் கொடுக்க,

“அம்மா... போனை எடுக்காதீங்க... வேண்டாம்...” அவள் தடுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மகள் தன் காணாத காதலை ஒரு அளவுக்கு சொல்லியிருந்தாலும், ஒரு தாயாக அவனைப் பற்றி அறியும் ஆவல் அவருக்கும் இருக்கும் தானே. அவரது குரலைக் கேட்ட அடுத்த நிமிடம், அவன் என்ன செய்வான்? என அறிய வேண்டியே அவ்வாறு செய்தார்.

“ஹாய் ஆண்டி, நான் ராபர்ட்... ஸ்ருதியை... எப்படி இருக்கீங்க? ட்ரிப் எப்படிப் போகுது?” எடுத்த உடனே அவர்களது காதலை, அதுவும் அலைபேசியில் பேச வேண்டாம் என எண்ணினான். அவன் அவ்வாறு நினைப்பதை அவரும் புரிந்து கொண்டார்.

தன் குரல் கேட்ட பிறகும், பதறாத அவன் நிலை, தன்னை விசாரிக்கும் பாங்கு என அனைத்தையும் மனதுக்குள் குறித்துக் கொண்டார். ‘என் மகள் ஏமாறவில்லை’ ஒரு நாளாக மனதுக்குள் கொஞ்சமாக ஏறியிருந்த படபடப்பு அவரை விட்டு அகன்றது.

“ரொம்ப நல்லா இருக்கோம்ப்பா. இப்போ வீட்டுக் குத்தான் வந்துட்டு இருக்கோம்” அவர் சொல்லவே,

“கிளம்பிட்டிங்களா? ஸ்ருதியை டென்ஷன் ஆக வேண்டாம்னு சொல்லுங்க” அவன் சொல்லிக் கொண்டு இருக்கையிலேயே,

“அம்மா... சீட் பெல்ட் போடுங்க... பின்னாடி ஒரு லாரி தறிகெட்டு வந்துட்டு இருக்கு...” ஸ்ருதியின் குரல் உச்ச பதட்டத்தில் ஒலிக்க, அடுத்த நிமிடம், “ஆ... ஆ...” என்ற அவர்களது கதறலும், கார் உருளும் ஓசை மட்டுமே அவனுக்கு கேட்க,

“ஸ்ருதி... ஸ்ருதி... ஸ்ருதி...” தன் அறையில் இருந்தவன் போட்ட கூச்சல், காற்றில் கலந்து அவர்களுையே எட்டியிருக்கும்.

ராபர்ட் போட்ட கூச்சலில், அவன் வீட்டில் இருந்த வேலைக்காரர்கள் துவங்கி, பெற்றவர்கள், மூர்த்தி என அனைவரும் அவனது அறைக்கு ஓடினார்கள்.

“ராபர்ட்... என்னடா...?” மூர்த்தி அவனைத் தொட்டு உலுக்க,

அவனைக் கண்டு கொள்ளாமல், தன் அலுவலகத்துக்கு தொடர்பு கொண்டவன், “ஸ்ருதியோட போன் இப்போ எந்த லொக்கேஷனில் இருக்குன்னு பார்.

அடுத்த நிமிஷம் எனக்கு தெரிஞ்சாகணும்...” வெறிபிடித்த மனநிலையில் இருந்தான்.

“ராபர்ட்...” அவன் தாய் முன்னே வர,

“ஸ்ருதிக்கு ஆக்சிடென்ட்ம்மா... எனக்கு அவ வேணும். அவ உயிரோட வேணும்”

அந்த முழு ஆண்மகன் தரையில் மடிந்து அமர்ந்து கதறத் துவங்கினான்.

அடுத்த நொடி, மூர்த்தி நிலைமையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான்.

அவளது அலைபேசி இருக்கும் லொக்கேஷன் அடுத்த நொடி தெரிய வர, முதலமைச்சரின் பெர்சனல் எண்ணுக்கு அழைத்தவன், எமர்ஜன்சி போர்ஸ், தீயணைப்பு வீரர்களை அங்கே அனுப்ப, அடுத்த இரண்டு மணி நேரங்களில் ஸ்ருதி மருத்துவமனையில் இருந்தாள்.

ரதி தன் இறுதி நிமிடங்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்க, தன் குடும்பத்தோடு மருத்துவமனைக்குச் சென்றான். ஸ்ருதியும் மற்றொரு அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுக்குள் இருக்க, அவளைக் காண முடியாமல், மருத்துவர் ரதியைப் பற்றி சொல்லவே, அவரைத் தேடிச் சென்றான்.

ஐசியூ அறைக்குள், கருவிகளுக்கு மத்தியில், அவரது சுவாசம் இப்பொழுதோ, அப்பொழுதோ எனத் திணறி வெளியேற, மருத்துவரோ, “இன்னும் ரெண்டு

மூணு நிமிஷம் தான்...” அவன் தோளை அழுத்திவிட்டு வெளியேறினார்.

ரதியை நெருங்கியவன், “ஆண்டி...” மெதுவாக அழைக்க, உடல் முழுக்க கட்டு போட்டு, மூச்சுக்கு திணறி, பார்வையை மட்டும் அவன் பக்கம் திருப்ப, தன் அருகில் நின்றவனைப் புரியாமல் பார்த்தார்.

அவர் பார்வையில் இருந்த பொருள் புரிய, அவரைப் பார்த்தவன், “ஆண்டி நான்தான் ராபர்ட், உங்களுக்கு ஒண்ணும் இல்லை. எல்லாம் சரியா போய்டும். ஸ்ருதி நல்லா இருக்கா...”

தன் உள்ளக் குமுறலை, அழகையை உள்ளுக்குள் அடக்கியவன், முயன்று தெளிவாக உரைத்தான்.

அவர் கண்களில் ஒரு நிம்மதி வேகமாக விரவியது.

அவனைப் பார்த்து மெதுவாக மறுப்பாக தலை அசைத்தவர், தன் இடக்கரத்தை அவன் பக்கமாக மெதுவாக நகர்த்த, அவர் கரத்தை கெட்டியாக பற்றிக் கொண்டான். அவன் பின்னால் வந்து நின்றவர்களைப் பார்த்தவர், அவனிடம் எதையோ சொல்ல விரும்பவே, அவர் பக்கம் குனிந்தான்.

“ஸ்...ஸ்...ரு...ரு...த்...” அவரால் பேச முடியவில்லை. “என் கண்ணுக்குள் வச்ச அவளைப் பாத்துப்பேன். நீங்க கவலைப் படாதீங்க” அவர் உள்ளங்கையில் தன் கையை வைத்து அழுத்தினான்.

“அவ எங்க வீட்டு மருமகள்...” ஜாஸ்மின் வேகமாக உரைக்க, ரதியின் கண்களில் அப்படி ஒரு ஒளி. அந்த கண்களின் ஒளி அடுத்த நிமிடம் மங்கிப் போக, ரதி இந்த உலகத்தில் இருந்து தன் பயணத்தை துவங்கி இருந்தார்.

சிலமணி நேரங்களுக்கு முன்னர் அலைபேசியில் தன்னிடம் பேசியவர் இந்த நிமிடம் இல்லை என்ற உண்மையை அவனால் ஏற்க முடியவில்லை. அவன் தோள் அழகையில் குலுங்க, அவனது தந்தை அவனை அணைத்துக் கொண்டார்.

அடுத்த நிமிடம், ஸ்ருதியைப் பார்க்க ஓடினான். கார் அந்தப் பள்ளத்தில் பாய்ந்த வேகத்தில் கார் கதவு திறந்து அவள் வெளியே விழுந்திருக்க, அவளது தலை ஒரு பெரிய பாதையில் மோதி, அவள் தன் நினைவை இழந்திருந்தாள்.

ரதியோ, காருக்குள் சிக்கியிருக்க, காருக்கு மேலே ஒரு பாறாங்கல் உருண்டு விழ, அவரது நிலைமை கவலைக்கிடமாய், இறுதியில் அவர் உயிரும் பிரிந்து விட்டது. ராபர்ட் இவ்வளவு பெரிய ஆள் என்பதால் மட்டுமே, ஸ்ருதியை மட்டுமாவது காப்பாற்ற முடிந்தது.

இல்லையென்றால், ரத்தம் முழுவதும் வெளியேறி, அவளும் அங்கேயே உயிரை விட்டிருக்கும் நிலை வந்திருக்கும்.

ஸ்ருதிக்கு அங்கே ஆபரேஷன் நடக்கவே, அது முடியவே இரண்டு மூன்று மணி நேரங்கள் ஆகும் எனச்

சொல்லவே, தன் பெற்றவர்களை பிடிவாதமாக அனுப்பி வைத்தான்.

ஆக்சிடெண்ட் ஸ்பாட்டில் கிடைத்த அவர்களது கைப்பை, அலைபேசி என அனைத்தையும் ஒரு போலீஸ்காரர் அவனிடம் கொண்டுவந்து கொடுக்க, உயிரற்ற, உணர்வற்ற நிலையிலேயே அமர்ந்திருந்தான்.

அவன் நிலை புரியவே, அவன் அருகே வந்த மூர்த்தி, “ராபர்ட், ஸ்ருதிக்கு எதுவும் ஆகாது... தைரியமா இரு” அவன் படும் துன்பம் பொறுக்காமல் சொன்னான்.

“நான் அங்கே இருந்து வந்திருக்க கூடாதுடா. நான் அங்கேயே இருந்திருந்தால் இப்படி ஆக விட்டிருக்க மாட்டேன். இப்போ...” அவன் குலுங்கி அழ, மூர்த்தியின் கண்களும் கலங்கியது.

“அது ஒரு விபத்து... இதுக்கு நீ எப்படி பொறுப்பாவ?” அவனை மெல்லியதாக கடித்து கொண்டான்.

“அவங்க அம்மா... அவங்க இல்லன்னு நான் அவகிட்டே எப்படிடா சொல்வேன்?” அவனாலேயே தாங்கிக்கொள்ள முடியாதபொழுது, அவளுக்கு இருந்த ஒரே ஆதரவான தாய் இனிமேல் இல்லை என்பதை அவளால் எப்படி தாங்கிக் கொள்ள முடியும்?

அடுத்த நான்குமணி நேரம் கழித்து வெளியே வந்த மருத்துவர்கள் சொன்ன செய்தியைக் கேட்டு, இதயம்

விண்டு போக, அப்படியே சர்வமும் நடுங்க நின்று விட்டான் ராபர்ட்.

“அவங்களுக்கு பின்னந்தலையில் சரியான அடி, அதனால் கண்ணுக்கு பார்வை கொடுக்கும் நரம்புகள் வெடித்து, அவங்களுக்கு பார்வை போய் விட்டது.

“அவங்க உடல்நிலை சரியாகி, நல்ல ரெஸ்டுக்கு பிறகு, அவங்களுக்கு ரெண்டு மேஜர் ஆப்பரேஷன் செய்தால், பார்வை வர வாய்ப்பு இருக்கு. அதுவும் எத்தனை சதவீதம் என்பதை இப்போ சொல்ல முடியாது. இந்தப் பார்வை இழப்பு நிரந்தரமாகவும் வாய்ப்பிருக்கு.” அவர் என்னவோ ஒரு செய்தி வாசிக்கும் தொனியில் சொல்லிச் சென்றுவிட, அவன் உள்ளம் ஆசிப்டில் குளித்த உணர்வில் எரிந்தது.

‘நான் இப்படி ஒரு விளையாட்டை விளையாடி இருக்கக் கூடாது. அவளைப் பார்த்த உடனே என்னவளாக ஆக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும்’ மனம் தவியாய் தவித்தது.

“ராபர்ட்...” மூர்த்தி அழைக்க,

“என்னைக் கொஞ்சம் தனியா விடு மூர்த்தி...” அவன் சொல்லவே, அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டான்.

ராபர்ட் இதற்கு முன்னர் இப்படி ஒரு நிலையில் இருந்ததே இல்லை. தன் கனவுகளை தந்தை அழித்த பொழுது கூட, அவன் கண்களில் ஒரு சொட்டு கண்ணீர்

வந்ததில்லை, இறுசிப் போய் இருந்தானே தவிர, இப்படி கலங்கி இருக்கவில்லை.

இது... தான் உயிராய் நேசிக்கும் ஸ்ருதிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நிலை, நிச்சயம் உண்மை தெரிந்த பிறகு, தன்னை ஏற்றுக் கொள்வாள் என்ற நம்பிக்கையே இல்லை.

‘அவளுக்குத் தெரியாமல், இப்படியே திருமணம் செய்து கொள்வோமா? அவள் கண் விழித்த பிறகு உண்மையைச் சொல்லலாம்...’ என அவன் எண்ண, அதுவும் அவனுக்கு சரியாகத் தோன்றவில்லை.

இப்பொழுது அவளுக்கு உடன் இருக்க ஒரு பெண் துணை வேண்டும் என்பது புரிய, வம்சாவுக்கு அழைத்து விஷயத்தைச் சொன்னான்..

கூடவே, அவளை பஸ் ஸ்டாண்டில் இருந்து அழைத்துவர மூர்த்தியை அனுப்பி வைத்தான்.

அதே நேரம், அவர்களது கேஷியர் தர்மாவும், மேனேஜர் மோகன் தாசும் அங்கே வர, அவர்கள் யாரெனத் தெரியாமல் எழுந்து நின்றான்.

“நீங்க யார்? விபத்தில் அவங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ணீங்களா?” மோகன் கேட்க, மைய்யமாக தலை அசைத்தான்.

அவர்கள் வந்த சற்று நேரத்தில், ஒரு வயதானவர் அங்கே வர, அவரை அழைத்து வந்தவனைப் பார்க்கையில் அவ்வளவு சரியாகத் தோன்றவில்லை. “டாக்டர்

யார்ன்னு கேள்...” அந்த வயதானவர் ஆணை யிட, மற்றவன் மருத்துவரைத் தேடிச் சென்றான்.

இறுதியில் மருத்துவரைப் பார்த்தவன், வயதானவரை அங்கே அழைத்துச் செல்ல, தர்மாவையும், மோகனையும் பார்த்தவர், “இங்கே நாங்க பார்த்துக் கறோம், நீங்க உங்க வேலையை மட்டும் பாருங்க. அதே மாதிரி, எல்லா கணக்கையும் எங்க கிட்டே காட்டினால் போதும், என்ன புரியுதா?” வந்ததும் வராததுமாக அவர்கள் வரவு செலவு பிரச்சனையைப் பேச, ராபர்ட் முயன்று தன்னை அடக்கினான்.

அவர்கள் வந்த பிறகு, வேறு வழியின்றி அவர்கள் வெளியே வர, “அவங்க யார்?” மோகனிடம் கேட்டான்.

“அதுதான் சின்ன மேடத்தோட தாத்தா, அச்சுதன் நாயர். கூட இருக்குறது அவரோட தலைதெறித்த ஒரே மகனோட ரெண்டாவது பையன் அரவிந்தன் நாயர். ரதி மேடம் இருந்திருந்தால் இவங்க எல்லாம் இப்படி வந்து நீக்க முடியுமா?” மோகன் குரலில் அவ்வளவு வெறுப்பு மண்டிக் கிடந்தது.

தர்மாவோ ஒரு படி மேலே போய், “இப்போ சின்ன மேடத்துக்கு இப்படி ஆயிடுச்சு. இனிமேல் அந்த அரவிந்தனோட ஆட்டம் அதிகமாகுமே, என்ன செய்யப் போறோம்? அரவிந்தன் கிட்டே இருந்து மேடத்தை நம்மளால் காப்பாற்ற முடியுமா?” வாய்விட்டே புலம்ப, ராபர்ட்டின் கைகள் இறுகியது.

“ஒரு நிமிஷம், நான் ராபர்ட், நானும் ஸ்ருதியும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் விரும்பறோம். ரதி ஆண்ட்டிக்கு கூட இந்தக் கல்யாணத்தில் சம்மதம் தான். கொஞ்ச நேரத் துக்கு முன்னாடி கூட அவங்க என்கிட்டேதான் ஸ்ருதியை பார்த்துக்க சொல்லிக் கேட்டாங்க.” அவன் சொல்ல, இருவரின் முகமும் சட்டென பிரகாசமானது.

“நீங்க நிஜமாத்தான் சொல்றீங்களா? இந்த அரவிந்தன் ரொம்ப மோசமானவன், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் ஒரு சின்ன பொறுப்பில் இருக்கான். கட்சி அவன் பின்னால் இருக்கு என்ற காரணத்தை வச்சு ரொம்ப ஆடுவான். நீங்க கவனமா இருங்க” அவர்கள் சொல்ல,

‘அவன் எல்லாம் என் கால் தூசுக்கு சமானம்...’ எண்ணியதை வெளியே சொல்லவில்லை. இப்பொழுது ஆட்சியில் இருக்கும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் முதலமைச்சரின் பெர்சனல் எண்ணுக்கு எந்த நேரம் வேண்டுமானாலும் அழைத்து பேசும் பவர் உள்ளவன் அவன். அப்படி இருக்கையில் அவனாவது இந்த அரவிந்தைப் பார்த்து பயப்படுவதாவது?

ராபர்ட்டின் பயமெல்லாம் வேறு... ஐசியூவிற்குள் இருந்து வெளியே வரும் ஸ்ருதி, தன்னைப் பற்றி எந்த முடிவுக்கு வருவாள் என்பதுதான் அவனது பெரும் கேள்வியாக இருந்தது.

அதை தனக்குள் மறைத்தவன், “ஸ்ருதியோட ப்ரண்ட், வம்சாவை வரச் சொல்லியிருக்கேன்.

அவங்களுக்கு இவங்களைப் பற்றி தெரியுமா?” அவன் மருத்துவரின் அறையைப் பார்த்து வினவ,

“வம்சாவை உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஒரு முறை வம்சாகிட்டே இந்த அரவிந்தோட அண்ணன், தப்பா நடந்துக்கப் பார்த்தான்னு தெரிஞ்ச அந்த நிமிஷத்துக்குப் பிறகு, ரதி இவங்களை மொத்தமா ஒதுக்கி வச்சுட்டாங்க. அப்படிதான் இவங்களோட தொடர்பு சுத்தமா விட்டுப் போச்சு, இப்போ” அவர்களால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை.

ஸ்ருதி இப்பொழுது இருக்கும் நிலை ராபர்ட்டுக்குத் தெளிவாகப் புரிய, ஸ்ருதி எந்த விதத்தில் அனைத்தையும் ஹேண்டில் செய்வாள் என்பதிலேயே மீண்டும் வந்து நிலைத்தது.

அவள் கண் விழித்த அடுத்த நொடி, “எனக்கு யாரையும் பார்க்க வேண்டாம், எல்லாரையும் இங்கே இருந்து போகச் சொல்.”

அந்த மருத்துவமனையே அதிர வம்சாவிடம் கத்த, ஒரு கையறு நிலையில் நின்றிருந்தான் ராபர்ட்.

ஸ்ருதிக்கு நடந்தது மேஜர் ஆபரேஷன் என்பதால், ஒரு நாள் கழித்துதான் கண் விழித்தாள். கண் விழித்தவள், முதலில் உணர்ந்தது வெறும்

இருட்டைத்தான். அவளிடம் சிறு அசைவை உணர்ந்த உடனேயே அவள் அருகே அமர்ந்திருந்த வம்சா அவள் கரத்தை மெதுவாக பற்றிக் கொண்டாள்.

“சிஸ்டர், ஸ்ருதி கண் முழிச்சுடா...” அங்கே இருந்த செவிலியிடம் அவள் சொல்ல அடுத்த நிமிடம், மருத்துவர் அவள் அறையில் இருந்தார். செவிலி வெளியே செல்லவே, “ஸ்ருதி... எந்திரிக்காதே, அப்படியே படுத்துக்கோ” சொன்னவள் அவள் தோளை அழுத்தி படுக்க வைத்தாள்.

“வம்சா... நீதானே... இதென்ன ஒரே இருட்டா...” கேட்டவள் ஒரு வேளை தன் கண்ணில் ஏதாவது கட்டு போட்டிருக்கிறார்களோ என எண்ணி கண்களைத் தடவிப் பார்க்க, அதுவோ வெறுமையாக இருக்கவே, பெரும் பதட்டத்துக்கு உள்ளானாள்.

அவள் பதட்டத்தைப் பார்த்த வம்சா, “ஸ்ருதி, கொஞ்சம் பொறுமையா இரு. உனக்கு எதுவும் இல்லை...” அவளை அமைதிப்படுத்த முயன்றாள். அவள் சொன்னவுடன் அமைதியடையும் விஷயமா இது? கை காலை இழந்தாலே வாழ்க்கையே முடிந்து போகும் என நினைக்கும் நிலையில் இருப்பவளிடம், உன் கண் பார்வை மட்டும்தான் போயிருக்கிறது அமைதியாக இரு எனச் சொன்னால் கேட்பாளா என்ன?

ஸ்ருதியோ அதைக் கண்டு கொள்ளாமல், படுக்கையில் எழுந்து அமர முயல, தலை சுற்றி, உடல்

ஒத்துழைக்க மறுக்க, அப்படியே விழப் போக, வம்சா அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள்.

அதே நேரம் அறைக்குள் வந்த மருத்துவர், “ஸ்ருதி, காம் டவுன்...” அவர் சொன்னதை அவள் காதில் கூட வாங்கவில்லை.

“வம்சா, வம்சா... எனக்கு கண் தெரியலையே? அம்மா... அம்மா எங்கே? அம்மாவுக்கு என்ன ஆச்சு?” அவள் பிடியில் திமிறினாள்.

“ஸ்ருதி, நீயென்ன சின்னப் பிள்ளையா? இப்போ நீ தைரியமா இருக்க வேண்டிய நேரம்” அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, அறைக்குள் நுழைந்தார் அச்சுதன், கூடவே அவரது பேரன் அரவிந்தனும் நுழைந்தான்.

“என்ன சொல்ற? அம்மாவுக்கு என்ன ஆச்சு? அம்மாவுக்கு என்ன ஆச்சு?” மருத்துவரும், வம்சாவும் பேசியது எதையும் அவள் காதுகொடுத்து கேட்கத் தயாராக இருக்கவில்லை.

“போய் சேர்ந்தவளை உயிரோட கொண்டு வரும் சக்தி இங்கே யாருக்கும் இல்லை” அரவிந்தன் பட்டென உரைக்க, “அம்மா... ஆ...” அழுது கரைந்தாள்.

“மிஸ்டர் அரவிந்தன், அவங்ககிட்டே எந்த அதிர்ச்சியான விஷயமும் சொல்லக் கூடாதுன்னு நான் சொன்னேனா இல்லையா? இப்படிப் பண்ணிட்டீங்க...” மருத்துவர் அவனை கண்டிக்க, திமிராக நின்றிருந்தான்.

அச்சுதனின் கண்களில் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

மகள்மேல் பாசம் இருந்தாலும், அவளது காதல் திருமணம், இடையில் ஏற்பட்ட குழப்பங்கள், அரவிந்தனுக்கு ஸ்ருதியை கட்டிகொடுக்கச் சொல்லி கேட்டதற்கு மறுத்த மகள்மேல் கோபம் நிறைய இருந்தது.

எனவேதான் அரவிந்தன் சொன்னதற்கு கூட தடுக்காமல் நின்றிருந்தார்.

வம்சாவுக்கு கோபம் உச்சத்தில் ஏற, “ச்சீ... நீங்கல்லாம் மனுஷங்களா?” வெடித்தாள்.

“ஏய், வேலைக்கார நாயே... வேலைக்காரி, வேலைக்காரியோட இடத்தில் இருந்தால் போதும். என்னையே எதிர்த்து பேசும் நிலைக்கு வந்துட்டியா? முதல்ல நீ வெளியே போடி...”

அவளை அடித்து இழுத்து வெளியே தள்ளிவிடும் கோபம் அவனிடம்.

அத்தோடு, “இனிமேல் இங்கே எல்லாம் நாங்கதான், புரியுதா?” திமிராகவே சொன்னான்.

தாயின் இழப்பின் வேதனையில் உழன்ற ஸ்ருதிக்கு, அரவிந்தனை தடுக்கும் எண்ணமே இருக்கவில்லை. சொல்லப்போனால் அவன் என்ன பேசுகிறான் என்பதையே உணராமல் இருந்தாள். தாயின் இழப்பு அவளை வெகுவாக பாதிக்க, வம்சாவின்மேல் சாய்ந்து அழுது குலுங்கினாள்.

அவள் அமுகுரல் கேட்டு உள்ளே வந்த ராபர்ட், “ஸ்ருதி...” அழுத்தமாக அழைக்க, அவ்வளவு நேரமாக அழுது கரைந்து திமிறியவள் அப்படியே அடங்கிப் போனாள். ‘ராபர்ட்... அவர் இங்கேயா இருக்கறார்? அவர் எப்படி இங்கே?’ அவள் சிந்திக்க,

அந்த நிமிடத்தைப் பயன்படுத்திய மருத்துவர், அவள் புஜத்தில் ஒரு ஊசியைப் போட, அப்படியே அவள் கண்கள் உறக்கத்துக்குப் போனது. அந்த நிமிடம் அங்கே வந்த ராபர்ட்டை பார்த்த அரவிந்தனின் கண்களில் நெருப்பு பறந்தது.

“நீ யாருடா புதுசா?” தன் வேட்டியை மடித்துக் கட்டியவன், அவனிடம் மல்லுக்கு நின்றான்.

“ஹல்லோ... இது ஐசியூ... முதல்ல இங்கே இருந்து வெளியே போங்க. சிஸ்டர் பேஷண்டை பார்த்துக் கோங்க. அவங்க கண் முழிக்க எப்படையும் மூணுமணி நேரம் ஆகும்” உரைத்தவர் சென்றுவிட்டார். மருத்துவ ருக்கே அரவிந்தனை எதிர்த்து எதுவும் சொல்ல முடியாத நிலை.

வெளியே வந்த ராபர்ட், “அவளை கட்டிக்கப் போறவன்...” நெஞ்சை நிமிர்த்திச் சொல்ல, இப்பொழுது அவனை முறைத்தார் அச்சுதன்.

வம்சா அவனை நன்றியோடு பார்த்துக் கொண் டிருந்தாள். கூடவே அரவிந்தனைப் பார்த்து அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது.

அரவிந்தன் ஒரு பக்கா ரவுடியும் கூட, கட்சிக்காக போராட்டம், வன்முறை, அடிதடி என அனைத்தும் செய்பவன். அவன் என்ன செய்தாலும் அவனைக் காப்பாற்ற கட்சி அவனுக்குப் பின்னால் இருக்கிறது என்ற தைரியம் அவனை முழு முரடனாகவே மாற்றி இருந்தது.

“அவளுக்கு யார் புருஷனா வரணும், அவளை யார் பார்த்துக்கணும், எல்லாம் நாங்க பார்த்துக்கறோம். நீ போ...” வாயில் குதப்பிய, வெற்றிலையோடு அச்சதன் சொல்ல, அவரது வயதுக்கு மதிப்பு கொடுத்து அமைதியாக நின்றான்.

“அதை நீங்க சொல்லக் கூடாது. ஸ்ரூதி, அவ சொல்லட்டும் நான் போறேன். அது வரைக்கும்...” அவர்கள் அருகில் இருந்து விலகியவன், வராண்டாவில் இருந்த இருக்கையில் சென்று அழுத்தமாக அமர்ந்து கொண்டான்.

கால்மேல் கால் போட்டு அமர்ந்தவன், தெனாவெட்டாக அரவிந்தனை ஒரு பார்வை பார்த்தான். தன்னைப் பார்த்தாலே நாலடி பின்வாங்கும் ஆட்களையே கண்டு பழகியிருந்தவனுக்கு, ராபர்ட்டின் அந்த தைரியம் அடியோடு பிடிக்கவில்லை.

“உயிர்மேல் ஆசை இருக்கா...?” அவன் கேட்டுக் கொண்டிருக்க, அங்கே வந்த மூர்த்தி, “ஏய்... யார்கிட்டே என்ன பேசிட்டு இருக்க? இவர் யார் தெரியுமா?” கேட்டவன், ராபர்ட்டைப் பற்றி சொல்லப் போக, அவன் கையைப் பிடித்து தடுத்தான்.

மூர்த்தி நண்பனுக்காக சற்று அடங்க, ராபர்ட்டோ “ஏன் உனக்கு அந்த ஆசை இல்லையா?” நிதானமாக கேட்டவன், “நான் எல்லாம் பாக்கத்தான் ஹை கிளாஸ், ஒரு விஷயத்தில் இறங்கினேன்... உன்னை விட லோக்கலா இறங்கி அடிக்கத் தெரியும் புரியுதா? இன்னொரு முறை என் முன்னாடி உன் குரல் உசந்தது, அடுத்து நீ மைக் பிடிச்சு பேச வாய் இருக்காது புரியுதா?” அவன் குரல் உயரவில்லை, கத்தவில்லை, ஆனால் அந்த வார்த்தைகளை அவன் உச்சரித்த விதம், அரவிந்தன் முதல் முறையாக அடங்கினான்.

அதைவிட, மூர்த்தியே அசந்து நின்றுவிட்டான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ராபர்ட்டின் திறமையை, வேகத்தை வேலை விஷயத்தில் பார்த்திருக்கிறான். அவனது புத்திக்கூர்மையை, முடிவுகளை நொடியில் எடுக்கும் விதத்தில், பிரச்சனைக்கு தெளிவான தீர்வுகள் சொல்கையில் கண்டிருக்கிறான்.

ஆனால், இந்த ஆளுமை, நிமிர்வு... இதுவரை அவனிடம் அவன் கண்டிராதது. எந்த இடத்திலும் அவனது பலத்தையோ, பவரையோ அவன் உபயோகித்துப் பார்த்ததில்லை.

முதல் முறையாக அவனது அந்தக் துணிச்சலை, ஆளுமையைக் காண்கிறான்.

இவ்வளவு துணிச்சல் உள்ளவனா அவனது தந்தைக்கு அடங்கிப் போனான். அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. இந்த நிமிர்வில் பாதியை அவன்

காட்டியிருந்தாலே, அவனது அப்பா செபஸ்டியன் அடங்கிப் போயிருப்பாரே என எண்ணினான்.

ஆனால் அவன் அறியாதது ஒன்று உண்டென்றால், அது... அவனது அப்பாவின் மிரட்டலுக்கு அடங்கினான் என்பதை விட, தாயின் பாசத்துக்கு கட்டுப்பட்டான் என்பதுதான் சரியாக இருக்கும்.

அவ்வளவு நேரமாக அரவிந்தனைப் பார்த்து பயந்து நடுங்கிய வம்சா, முதல் முறையாக தைரியமாக மூச்சு விட்டாள். ‘இனிமேல் எல்லாம் இவர் பார்த்துப்பார்’ நிம்மதியாக உணர்ந்தவள், தோழியின் அருகே சென்று அமர்ந்தாள்.

மறு முறை கண் விழித்த ஸ்ருதி அழுது ஆர்ப்பாட்டம் செய்யவில்லை. மருத்துவர் வந்து அவளை பரிசோதித்து, அவள் உடல்நிலையைப் பற்றி விளக்க, அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டாள். தாயின் மறைவு அவளை வெகுவாய் தாக்க, அவள் விழிகளில் கண்ணீர் வழிந்தது.

“எனக்கு அம்மாவைப் பாக்கணும்...” அவள் சொல்ல, “நாளைக்கு அழைச்சுட்டு போறேன்” தோழியை தாங்கிக் கொண்டாள்.

“நீ எப்படி வந்த? உனக்கு யார் விஷயத்தைச் சொன்னா?” கண்ணீர் வழியும் விழிகளோடு கேட்டாள்.

“ராபர்ட் தான் எல்லாம் செய்தார். ஆக்சிடண்ட் நடந்த இடத்துக்கு அவர் வந்தாரா இல்லையா என்று

எனக்குத் தெரியாது. ஆனா, எனக்கு போன் பண்ணி, உனக்கு ஆக்சிடெண்டன்னு மட்டும்தான் சொன்னார். இங்கே வந்த பிறகுதான்...” தோழியை விட்டு விலகிப் போனவள், விக்கி விக்கி அழுதாள்.

மருத்துவர் அவள் முன்னால் இப்படி அழக் கூடாது எனச் சொல்லியிருக்க, தன் சோகம் தாங்க முடியாமல், தனியாகச் சென்று அழுதாள். மருத்துவர் எதுவும் சொல்லாமல் வேடிக்கை பார்க்க, ஸ்ருதியோ, “வம்சா, வம்சா அழறியா? இங்கே வா... என்கிட்டே வா...” அழைத்தாள்.

அவள் அழைத்துக் கொண்டிருக்க, வம்சாவோ தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள முடியாமல் அழுது கொண்டிருந்தாள். தன் பாட்டி இறந்த பிறகு, அவளுக்கு துணையாக இருந்தது ஸ்ருதியும், ரதியும் தானே. அப்படி இருக்கையில், தனக்குத் தாயாக இருந்த ரதியின் மறைவு, ஸ்ருதிக்கு எந்த அளவு வலியையும், வேதனையையும் கொடுத்ததோ, அதே அளவுக்கு அவளுக்கும் வலியைக் கொடுத்தது.

ஸ்ருதி கண் விழிக்கும் வரைக்கும் வம்சாவால் எதைப் பற்றியும் யோசிக்கக் கூட முடியவில்லை. அவள் கண்விழித்து பேசிய பிறகுதான், அவளால் நிம்மதியாக மூச்சு கூட விட முடிந்தது. எனவேதான், அவ்வளவு நேரமாக அடக்கிக் கொண்டிருந்த அவளது துக்கம், வெடித்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தது.

“வம்சா, அழாதே...” சொன்னவளது குரல் கலங்கி வெளியேற பெண்கள் இருவரும் ஆதரவற்ற நிலையில் இருந்தார்கள்.

அதே நேரம் அவள் முன்னால் ஒரு தண்ணீர் பாட்டில் நீட்டப்பட, வெடுக்கென தலை நிமிர்ந்து பார்த்தவள், அங்கே மூர்த்தி தண்ணீர் பாட்டிலோடு நிற்க, அவன் முன்னால் அழுதுவிட்டோமே என வேகமாக தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

தண்ணீர் பாட்டிலை வாங்கி நீர் அருந்தும் எண்ணமே அவளுக்கு இல்லை. மறுப்பாக தலை அசைத்தவள், அங்கிருந்து விலக முயல,

“குடிங்க...” அவன் கட்டாயப்படுத்த, “தேங்க்ஸ்” உரைத்தவள், அவன் கையில் இருந்து பாட்டிலை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“யார் அது?” ஸ்ருதி அவன் குரல் புதிதாக இருக்கவே கேட்டாள்.

அவனோ, “ராபர்ட்டோட ப்ரண்ட், மூர்த்தி. எப்படி இருக்கீங்க? சாரி...” அவளது தாய்க்காக வருத்தப் பட்டவன், அவளிடம் கேட்க, ‘ராபர்ட், இன்னும் இங்கே இருக்கிறாரா?’ அறிந்துகொள்ள மனம் தவித்தது. ஆனால், வாய்விட்டுக் கேட்க முடியாமல் அமைதியானாள்.

“பாக்டர், அவங்களை எப்போ ருமுக்கு மாத்தறீங்க?” மூர்த்தி கேட்க, “சாயங்காலம் மாத்திடுவோம்” மருத்துவர்

அங்கிருந்து வெளியேறினார். அவர் செல்லவே, மூர்த்தியும் அவரோடு செல்ல, மீண்டும் இருவரும் தனித்து விடப்பட்டார்கள்.

ராபர்ட்டுக்கு உடனே அவளைப் போய் பார்க்க ஆசைதான். ஆனால், அவள் என்ன மனநிலையில் இருக்கிறாள் எனத் தெரியாமல், அவசரப்பட்டு எதையும் செய்ய அவன் விரும்பவில்லை.

“வம்சா...” ஸ்ருதி அழைக்கவே, வேகமாக அவள் அருகே சென்றாள். மருத்துவர் உரைத்த விஷயங்களை ஜீரணிக்கவே அவளுக்கு சில நிமிடங்கள் பிடித்தது. கண்பார்வை போய் விட்டது. தன் உடல்நிலை தேறிய பிறகு, அறுவை சிகிச்சை செய்தால், மீண்டும் பார்வை வர சில நேரம் வாய்ப்பிருக்கிறது. என அவர் சொன்ன வார்த்தைகள், அவளை உள்ளுக்குள் ஒடுங்கச் செய்தது.

அதே நேரம், அரவிந்தன் உள்ளே வந்தவன், “இப்போ எப்படி இருக்கு ஸ்ருதி...?” கேட்டவன் அவள் கரத்தைப் பற்ற, வெடுக்கென கரத்தை உருவிக் கொண்டாள்.

“யார் இது...? வம்சா...” அவள் அலற,

“வம்சா என்னை என்ன செய்வா? அவளால் என்ன செய்ய முடியும்?” அவன் தெனாவெட்டாக கேட்க, அவன் யார் என்பது அவளுக்குப் புரிந்து போனது.

“வம்சா, முதல்ல இவனை வெளியே போகச் சொல்...” அவள் கத்த, வம்சா கைகளைப் பிசைந்தாள்.

அவள் அரவிந்தனை வெளியே போகச் சொல்வதா? அதெப்படி முடியும். நடுங்கித்தான் நின்றிருந்தாள். அவளுக்கு ஏற்கனவே அரவிந்தனைப் பார்த்தால் பயம், இதில்...

“நான் வேண்ணா சொல்லவா...?” இத்தனை நாள் அலைபேசி வாயிலாக கேட்ட அந்தக் குரல் அவள் செவிகளைத் தீண்ட, அவனைக் காண ஒரு நொடி அவள் கண்கள் அலை பாய்ந்தது.

ராபர்ட்டால் அவள் தடுமாறுவதைக் கண்கொண்டு காண முடியவில்லை. அவள்மேல் இரக்கப்படுவது இப்பொழுது ஆபத்தில் முடியும் என்பதால், அமைதியாக நின்றான். அவன் உள்ளே வரவே, அரவிந்தன் வேகமாக வெளியேறிச் சென்றான்.

“இது எத்தனை நாள்ன்னு பாக்கறேன்...” கறுவிவிட்டே வெளியேறினான்.

வம்சாவிடம் தன்னைச் சுற்றி நடப்பதைக் கேட்க, அவளிடம் மறைக்க முடியாமல், அங்கே நடந்த வாக்குவாதம் அனைத்தையும் அவளிடம் உரைத்தாள்.

அதைக் கேட்ட ஸ்ருதிக்கு, ராபர்ட் பேசியதைப் பற்றி உள்ளுக்குள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும், தன் நிலை அவளை உள்ளுக்குள் ஒடுங்கச் செய்தது. கண் தெரியாத நிலையில், அவன் காதலை ஏற்பது அவனுக்குச் செய்யும் துரோகம் என மனம் உரைக்க, மனதை இரும்பாக்கிக் கொண்டு அதை உரைத்தாள்.

“எனக்கு யாரையும் பார்க்க வேண்டாம், எல்லாரையும் இங்கே இருந்து போகச் சொல்” அவள் வெடிக்க, அவளை எப்படி சமாதானம் செய்வது எனத் தெரியாமல் திணறிப் போனான்.

இரண்டு வார மருத்துவமனை வாசம் முடிய, வீட்டுக்கு வந்தாள் ஸ்ருதி. அவளைக் காண, ஆடிட்டர் தேவாரம், வக்கீல் கல்யாணராமனும் காத்திருந்தார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்த வம்சா, “சார், இன்னைக்கே எல்லாம் பேசணுமா? அவ ரெஸ்ட் எடுக்கணும், போயிட்டு பிறகு வாங்க” உடலாலும், மனதாலும் சோர்ந்து இருப்பவளை தொல்லை செய்ய வேண்டுமா என்று இருந்தது அவளுக்கு.

“வம்சா, யார் வந்திருக்கா?” அவள் கரத்தைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

“மேடம் நான் கல்யாணி...” வக்கீல் சொல்லவே, ‘இவர் ஏன்...?’ எண்ணியவள், அப்பொழுதுதான் உண்மை உறைக்க, ‘தாய் இல்லையே’ கண்கள் கண்ணீரை வடிக்கத் தயார் ஆனது. சட்டென தன்னை மீட்டுக் கொண்டாள்.

“சொல்லுங்க...” வம்சா அமரவைத்த இருக்கையில் அமர்ந்தவள், அவர் பக்கம் திரும்பாமல் நேர் பார்வையாக

பார்த்தவாறே கேட்டாள். அதைப் பார்த்தவர் சற்று தயங்கினாலும், சொல்ல வந்ததைச் சொல்லாமல் முடியாதே.

“மேம், உங்க அம்மா வாங்கின எஸ்டேட், சொத்து எல்லாமே உங்களோட பதினெட்டாவது வயசில் இருந்து ஆட்டோமேட்டிக்கா உங்க பெயருக்கு மாறிடுச்சு. இந்த வீடு, டீ பேக்டரி இரண்டு மட்டும் உங்க அம்மா பெயரில் இருக்கு, அதுக்குமே நீங்கதான் வாரிசென்னு அவங்க உயில் எழுதிட்டாங்க. அதை உங்ககிட்டே கொடுத்துட்டு போகலாம்னு வந்தேன்...” அவள் கரத்தில் கொடுத்தார்.

“வம்சா, இதை வாங்கிக்கோ...” அவள் சொல்ல, வேகமாக முன்னால் வந்து அதை வாங்கிக் கொண்டாள்.

“ரொம்பத் தேங்க்ஸ்...” உரைத்தவள், பேச்சு அத்தோடு முடிந்தது என எழப் போகவே,

“என்ன வக்கீல் சார், பேசுவந்த முக்கியமான விஷயத்தை பேசாமல் இருக்கீங்க, அந்த பேப்பர்ஸைக் கொடுங்க...” அரவிந்தன் சொல்ல, ‘இவன் எங்கே இங்கே?’ அவள் விழிகள் யோசனைக்கு அறிகுறியாய் சுருங்கியது.

“மேம்... உங்க சொத்தை எல்லாம் பராமரிக்க...” வக்கீல் இழுக்க, ‘இப்பொழுது என்ன இழுத்து வைத்திருக்கிறானோ’ என அவள் யோசனை போனது. தாய் இல்லாத குறை பூதாகரமாய் தெரிய, தன் தடுமாற்றத்தை, பயத்தை வெளியே காட்டாமல் இருக்க முயன்று தோற்றுப் போனாள்.

அதைவிட, கண்பார்வை இருந்திருந்தால், அவன் கண்களில் விரலை விட்டு ஆட்டியிருக்கா விட்டாலும், அவனை எதிர்த்து நின்றிருப்பாள். அவனை இங்கே வர முடியாத அளவுக்கு செய்திருப்பாள். ஆனால், இப்பொழுது எதையுமே செய்ய முடியாத ஒரு நிலை.

அமைதியான பூந்தோட்டமாக இருந்த அவர்களது வாழ்க்கையை, ஒரு விபத்து என்னும் புயல் சிதைத்து சின்னாபின்னமாக்கிவிட்டதே. வேதனை நெஞ்சை அறுத்தது.

“என்ன வக்கீலே வச்சு இழுத்துட்டு இருக்க, என்னமோ நான் சொத்தையெல்லாம் என் பேருக்கு எழுதிக் கேட்ட மாதிரி திணறுற, அவளால் எதுவும் செய்ய முடியாது. அதான், அதையெல்லாம் நான் பராமரிக்க ‘பவர் ஆப் அட்பானி’ எழுதிட்டு வந்திருக்கேன், அவ்வளவு தானே.

“அதைச் சொல்ல இப்படி முழுங்குற. நீயெல்லாம் எப்படி கோர்ட்ல வாதாடுவியோ போ...” உரைத்தவன், அவர் கரத்தில் இருந்து பேப்பரை வெடுக்கெனப் பிடுங்கி, ஸ்ருதியின் கரத்தில் திணித்தான்.

“நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனா?” வம்சா கத்த, அவள் கன்னத்தில் ஓங்கி அறைந்தான். அவள் விக்கித்து நிற்க, ஸ்ருதி, பட்டென எழுந்துவிட்டாள்.

சற்று முன்னர், தன் ஒருத்திக்காக யோசிக்க, இப்பொழுது வம்சாவின் பாதுகாப்பும் கேள்விக்குறியாக

பயந்து போனாள். அவளது பயம் முகத்தில் தெரிய, அது அவனுக்கு வாய்ப்பாகப் போயிற்று.

“வம்சா...” ஓங்கி குரல் கொடுத்தவள், தன் கரத்தை நீட்ட, அவள் ஓரடி முன்னால் வந்து அவள் கரத்தை பற்றிக் கொண்டாள். அவள் கன்னத்தை குத்துமதிப்பாக வருடியவள், “அதில் நான் சைன் பண்ண முடியாது. என்ன செய்வ?” ஆங்காரமாகக் கேட்க, அவள் கன்னத்தை அழுத்தமாகப் பற்றினான்.

“என்னடி சொன்ன? சைன் பண்ண மாட்டியா? எப்படி சைன் வாங்கணும்னு எனக்குத் தெரியும்” அவன் சொல்ல, அவளோ அவன் தாடையைப் பிடித்ததில் வலியில் திணறினாள். ஆடிட்டர், வக்கீல் அனைவரும் இருந்த பிறகும், அவர்களது அமைதி அவளை சுக்குநூறாய் உடைத்துப் போட்டது.

“டேய், விடுடா அவளை...” அவன் கரத்தை வம்சா விலக்கப் போராட, இரு பெண்கள் முயன்றும் அவர்களால் அவன் கரத்தை விலக்க முடியவில்லை.

அடுத்த நொடி, அவன் இடுப்பில் ஒரு அசாத்திய வலியை உணர, நான்கடி தள்ளிப்போய் விழுந்தான் அரவிந்தன். “நீங்கல்லாம் ஆம்பளைங்க தானே?” அங்கே இருந்த இருவரையும் பார்த்து கர்ஜித்தவன், கோபம் குறையாமல் அரவிந்தனைப் பார்த்தான்.

அந்தக் குரல்... ‘என்னவன் வந்துவிட்டான்...’ மனம் துள்ளியது. அப்படியே ஓடிப் போய் அவனை

அணைத்துக்கொள்ள, கைகளும், மனமும் பரபரத்தது. ராபர்ட்டுக்கும் அதே நிலைதான் என்பதை, வம்சா உணர்ந்து கொண்டாள்.

இந்த இரண்டு வாரங்களில், ஸ்ருதியை விட்டு நீங்காமல், அவளுடனே இருந்து இரவு பகல் பாராமல் பாதுகாக்கும் அவனது நேசத்தை ஸ்ருதியை விட ஒரு படி மேலாக வம்சா உணர்ந்து கொண்டாள் என்றே சொல்லலாம்.

இத்தனைக்கும் அவள் அருகில் கூட அவன் வரவில்லை. தூரத்தில் இருந்தே அவளை பார்வையால் வருடியவாறு அமர்ந்திருப்பான். அவனிடம் வம்சா எதையாவது பேச முயன்றால், பார்வையாலேயே தடுத்து விடுவான்.

“டேய், நீ எப்படி உள்ளே வந்த? என் ஆட்கள் எல்லாம்...” கேட்டுக் கொண்டிருந்தவன், அவனது ஆட்கள் அனைவரும், யூனிபார்ம் அணிந்த பிரைவேட் செக்கியூரிட்டி ஆட்களிடம் சிக்கியிருக்க, அவனது வார்த்தைகள் அப்படியே தடைப்பட்டது.

“ஏற்கனவே உனக்கு வாரன் பண்ணியிருக்கேன், நீ அடங்கலை. உனக்கு வாயால் சொன்னால் புரியாது போல. இன்னொரு முறை, இந்த வீட்டுப் பக்கத்தில், எப்படி... பக்கத்தில் கூட உன்னைப் பார்த்ததா யாராவது சொன்னாங்க, வாழ்நாளில் முதல் முறையா நீ உயிர் பயத்தைத் தெரிஞ்சுப்ப. அவுட்...” அவனிடம் கத்தியவன்,

“மூர்த்தி, இந்த நாயைத் தூக்கி வெளியே போடு.”
கட்டளையிட, அவனைத் தூக்கி வெளியே போட விரைந்
தான்.

“இதுக்கு நீங்க நல்லா அனுபவிப்பீங்கபா...”

அவன் கத்த, அதை அவன் கொஞ்சம் கூட
கண்டுகொள்ளவில்லை. அவன் சொன்னதைக் கேட்ட
ஸ்ருதியின் தேகம் நடுங்கியதை வம்சாவால் தெளிவாக
உணர முடிந்தது.

‘வந்துவிட்டான்...’ என விம்மிய நெஞ்சம்
இப்பொழுது, ‘அவனுக்கு என்ன ஆகுமோ’ என தவித்தது.

“ஏன் சார், அந்த நாய் சொன்னா உடனே
எல்லாத்தையும் தூக்கிட்டு வந்துடுவீங்களா? உங்க
பொண்ணா இருந்தா இப்படிச் செய்வீங்களா?” வக்கீலிடம்
கேட்க, அவர் தலை கவிழ்ந்தார்.

“போங்க சார் முதல்ல...” அவனிடம் எதையோ பேச
முயன்ற அவரைப் பார்வையால் அடக்கியவன், தன்னை
யார் என புரியாமல் பார்த்த ஆடிட்டரைப் பார்த்தவன்,
“எதுவா இருந்தாலும் ஒரு மாசத்துக்குப் பிறகு பேசிக்க
லாம். ஏதாவது கணக்கு சப்மிட் பண்ணணும்னா, எல்லாம்
வம்சா கிட்டே கேளுங்க. புரிஞ்சதா?” அவன் கர்ஜிக்க,
அதற்குமேல் அவனிடம் பேசும் தைரியம் யாருக்கும்
இருக்கவில்லை.

அவர்கள் சென்றுவிடவே, “வம்சா, அவளை
ருமுக்கு அழைச்சுட்டு போங்க...” அவன் சொல்லவே,

நின்ற இடத்தில் இருந்து அசையாமல் இருந்த ஸ்ருதி, “இப்போ அவனுக்கும், உங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? அவன் நேரடியா என் சொத்தை அபகரிக்க வந்தான், நீங்க அதை மறைமுகமா செய்யறீங்க அவ்வளவுதான்” அவள் சொல்ல, அதைக் கேட்ட அனைவருமே திகைத்தார்கள்.

அரவிந்தனை வெளியே தள்ளிவிட்டு உள்ளே வந்த மூர்த்தி கோபமாக முன்னால் வர, அவனைப் பார்வையால் அடக்கியவன், தன் முன்னால் நின்றவனை அசையாமல் பார்த்தான்.

“மியூசிக...” அடிக்குரலில், எங்கே அவளுக்கு வலிக்குமோ என அழைக்க, ‘ஓ...’வென்ற கதறலில், அவன் நெஞ்சில் விழுந்து குமுறத் தோன்றிய உணர்வை தனக்குள் அடக்கினாள். அவள் கை கோர்த்து நின்றிருந்த வம்சா அங்கிருந்து அகல முயன்றாள்.

அதை உணர்ந்தவள், அவள் கரத்தை அழுத்தமாக பற்றிக் கொண்டாள். அவள் கரத்தின் நடுக்கம், அவள் மனநிலையை உரைக்க, அங்கிருந்து செல்ல முடியாமல் தவிப்பாய் நின்றிருந்தாள். அவள் கன்னத்திலும் கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு ஆண் துணை இல்லாத வீட்டில், துணை இருக்க வேண்டியவர்களே, அவள் கழுத்தறுக்க துணிகையில், தன்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லையே என வெதும்பி நின்றிருந்தாள் வம்சா.

ஸ்ருதிக்கோ... அவன் அழைத்த விதத்தில், அப்படியே அவன் நெஞ்சில் விழுந்து கதறும் வேகம். அதைக் கட்டுப்படுத்த, வம்சாவின் கரத்தை மேலும் இறுக்கினாள். 'என் எதிரில்தான் நிற்கிறாரா?' மனதுக்குள் எண்ணியவளுக்கு, அவனைக் காண முடியவில்லையே என்ற தவிப்பு.

அவன் முன்னால் அழுதுவிடக் கூடாது என பிடிவாதமாகத் தன் கீழுதட்டை பற்களால் அழுத்தமாக கடித்தவாறு நின்றிருந்தாள். அவளை அப்படியே இழுத்து அணைத்து, தன் நெஞ்சில் பொதிந்துகொள்ள கிளர்ந்த வேகத்தை கட்டுப்படுத்த முடியாமல், பேண்ட் பாக்கெட்டில் கைகளைத் திணித்தவன், ஆழமாக மூச்செடுத்தான்.

“சரி, அப்படியே வச்சுக்கலாம். இப்போ போய் ரெஸ்ட் எடு, நான் ஈவினிங் வர்றேன்” அவளிடம் சொன்னவன், “வம்சா பாத்துக்கோங்க...” உரைத்தவன் வெளியே சென்றுவிட்டான்.

அவன் விலகிச் செல்லவே, தன் உயிரே விலகிச் செல்வதுபோல் துடித்துப் போனாள். அதற்காக, கண்ணில்லாத அவளது பாரத்தை அவன்மேல் சுமத்த அவள் தயாராக இருக்கவில்லை. அதைவிட, அந்த அரவிந்தனைப் பற்றி அவளுக்கு நன்றாகவே தெரியும்.

அவன் ஒன்றில் கண் வைத்துவிட்டால், யாரைக் கொன்றாவது அதை அடைந்தே தீர்வான். ராபர்ட்டை அவனிடம் சிக்க வைக்க. அவளுக்கு சுத்தமாக மனமில்லை. தன்னை நேசித்தான் என்ற ஒரே காரணத்

துக்காக, அவனுக்கு இப்படி ஒரு சிக்கலை உருவாக்க அவள் விரும்பவில்லை.

அந்த நேரம், அரவிந்தனை அடக்கி அவனை வெளியே அனுப்பி வைத்தவன் அவன்தான் என்பதை அவள் உணரவில்லை. இத்தனை நாட்களில், ஒரு முறை கூட அவன்மேல் நேசம் இருப்பதாக அவள் வெளியே காட்டியதில்லை.

இனிமேலும் அதையே கடைபிடிக்க எண்ணியவள், “வம்சா, என்னை ருமுக்கு கூட்டி போ...” அவள் சொல்லவே, அவளை அழைத்துக் கொண்டு அறைக்குச் சென்றாள். வம்சா கதவைத் தாழிட, அடுத்த நிமிடம், அவள் பெரும் குரலெடுத்து அழ, ஓடிப் போய் அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள்.

“ஸ்ருதி, இப்படி அழாதே. அது உன் உடல் நிலைக்கு நல்லதில்லை.” அவளைத் தேற்ற முயன்றாள்.

‘இவளையும் தானே அவன் அடித்தான்...’ எண்ணியவள், “வம்சா, என்னால்தானே நீ அவனிடம் அடி வாங்கினாய்...” கேட்டவள் அவள் கன்னம் வருட, அதில் இருந்த ஈரம் அவளைச் சுட்டது.

“உனக்காக என் உயிரையும் கொடுப்பேன் ஸ்ருதி. இதெல்லாம் என்ன பெரிய விஷயம்? அவனை என்னால் எதுவும் செய்ய முடியவில்லை என்பதுதான் என்கவலையே” அவள் சொல்ல, இந்த அன்புக்கு தான் தகுதியே இல்லாதவள் என்று தோன்றியது.

சில நிமிடங்கள் இருவரும் அழுது கரைய, கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே வந்த சுலாமே... “ரெண்டுபேரும் இப்படி உக்காந்து அழுதுட்டா இருக்கீங்க? வம்சா, கொச்சாம்மேக்கு (சின்னம்மா) மருந்து கொடுக்கணுமா இல்லையா? முதல்ல சாப்ட்டுட்டு மருந்து போடுங்க” நீண்ட வருடங்களாக அவர்கள் வீட்டில் வேலை செய்யும் சுலாமே உரிமையாகக் கடிந்து கொண்டார்.

தன்னைத்தானே திட்டிக்கொண்ட வம்சா, தோழிக்கு உணவை ஊட்ட, “நானே சாப்பிடறேன்...” அவள் சொன்னதை வம்சா கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

“என்னடா இது? உன்னைப் பத்தி இப்படிப் பேசுறா, கேட்டுட்டு எப்படிடா உன்னால் பேசாமல் இருக்க முடியுது?” மூர்த்தியால் தாங்க முடியவில்லை.

“அவ நிலைமையில் இருந்து பார் மூர்த்தி, அவ பேசினது தப்பாவே தெரியாது” வெகு சாதாரணமாக உரைத்தவன், வீட்டை விட்டு வெளியே வந்தான். “அந்த அரவிந்தனை என்ன செய்த? அவன் இனிமேல் இந்தப் பக்கம் வரவே யோசிக்கணும்...”.

“எவ்வளவு தைரியம் இருந்தால், அவளைத் தொட்டு அடிக்கவே துணிவான்? அவனைக் கொன்று புதைத்தால்தான் என் ஆத்திரம் அடங்கும்” அவனால் தன்னை கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

“ராபர்ட், அவன் அரசியல்வாதி, அவ்வளவு ஈசியா அவன்மேல் கை வைக்க முடியாது. கேரளத்தின் நிலை

உனக்கே தெரியும். அதுவும் கம்யூனிஸ்ட் ஆட்கள் கண்மூடித்தனமா செயல்படுவாங்க. இவன் நம்மளைப் பற்றி ஏதாவது தப்பா சொன்னால் போதும், அடுத்த நிமிஷம் நம்ம கம்பெனியில் கல்லெறிவாங்க.

“அது மட்டுமா, நம்ம கம்பெனியில் இருக்கும் யூனியன் ஆட்களைத் திரட்டி, நமக்கு எதிராவே கோஷம் போட ஆரம்பிச்சுடுவான். அவனைப் பார்த்துதான் ஹேண்டில் பண்ணணும்...” அவனை அடக்கினான்.

“இப்போ இங்கே நடந்ததுக்கு ஏதாவது ஆதாரம் இருக்கா? அந்த செக்கியூரிட்டி சீப் பீட்டர் இங்கே நடந்ததை வீடியோ எடுத்தானா இல்லையா? எனக்குத் தெரியணும்...” அவனது பேச்சே, அவன் இதை இத்தோடு விடப் போவதில்லை என உணர்த்தியது.

அவன் வெளியே வரவே, செக்கியூரிட்டி சீப் அவன் அருகில் வர, “பீட்டர், அவன் இங்கே வந்ததுக்கு, செஞ் சதுக்கு ஏதாவது ஆதாரம் எடுத்தீங்களா இல்லையா? அவனைக் கட்ட நமக்கு ஒரு கயிறு வேணும். எந்தக் காரணத்துக்காகவும் அந்த அரவிந்தன் இனிமேல் இங்கே வரக் கூடாது” அவன் சொல்ல,

“சார், நீங்க பொறுப்பை என்கிட்டே விட்ட உடனேயே நான் என் வேலையை ஆரம்பித்து விட்டேன். அரவிந்தன் இங்கே வந்தது, உள்ளே நடந்தது எல்லாம் ரெக்கார்ட் பண்ணிட்டேன்...” அவன் சொல்ல, ராபர்ட்டின் முகத்தில் ஒரு சிறு நிம்மதி.

“குட், அதை அப்படியே வச்சுக்கோங்க... எப்போ தேவையோ, அப்போ அதை யூஸ் பண்ணணும்...” அவன் சொல்ல, சம்மதமாக தலை அசைத்தான். மூர்த்தியோ, ‘இவன் கூடவேதான் இருக்கோம், இதை யெல்லாம் எப்போ செய்தானே தெரியலையே...’ வியந்தான்.

“பீட்டர், அவளுக்கு இன்னொரு நிழலா நீயே இருக்கணும். இங்கே இருக்கும் யாரையும் நம்பி இல்லை, உன்னை மட்டுமே நம்பி நான் அவளை இங்கே விட்டுட்டு போறேன்.

“இன்னும் ரெண்டே நாளில் வீட்டை சுத்தி கேமரா பிட் பண்ணிடுவாங்க. ஹால் கிச்சன், துவங்கி எல்லா இடத்திலும் கேமரா வைங்க. வீட்டுக்கு வெளியே நாலு பக்கமும் கேமரா இருக்கணும். அவ வெளியே போனால், நீங்க அவளோட இருக்கணும்.

“இதில் ஏதாவது சின்ன தப்பு நடந்தா கூட நான் மனுஷனாவே இருக்க மாட்டேன். புரிஞ்சதா... உள்ளே இருப்பது என்னோட உயிர்...” அவரை அனுப்பியவன், “மூர்த்தி...” அவன் தயங்க,

“இனிமேல் கொஞ்ச நாள் என் வேலையை நான் இங்கே ஷிப்ட் பண்ணிக்கறேன் ராபர்ட், நீ நிம்மதியா போ...” அவன் சொல்ல, அவனை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

ஸ்ருதியை விட்டுச் செல்வது அவனுக்கு பெரும் துன்பத்தைக் கொடுத்ததுதான். ஆனால், அவளது

உணர்வுகளுக்கு மதிப்பு கொடுக்க வேண்டும் என எண்ணினான். அவளது அந்த திராட்சை கண்கள் இரண்டும், சூனியத்தை வெறிக்கையில் அவன் இதயத்தை யாரோ துண்டு போடும் உணர்வு.

எப்பொழுதும் ஸெல்ப் டிரைவிங்கை விரும்புவன், முதல் முறையாக டிரைவர் வைத்துக் கொண்டான். மனதின் குழப்பத்தால், பாரத்தால் அவனால் எதையுமே தெளிவாகச் செய்ய முடியவில்லை. அந்த நிலையிலும், அவளுக்கான பாதுகாப்பு மட்டும் விதிவிலக்காகிப் போனது மட்டும் விந்தையே.

தன்னால் கவனமாக இருக்க முடியாது என்பதால் டிரைவர் வைத்தால், அவனையும் மீறி அந்த விபத்து நேர்ந்தே விட்டது.

ராபர்ட் சென்ற கார் விபத்துக் குள்ளாகி கிட்டத்தட்ட ஒரு வாரம் ஓடி விட்டது. அன்றைய சம்பவத்துக்குப் பிறகு அரவிந்தனின் தொல்லை எப்படி இல்லாமல் போனதோ, அதேபோல், ராபர்ட்டின் வருகையும் சுத்தமாக நின்று போனது.

‘அவன் ஏன் வரவில்லை?’ என அங்கே இருக்கும் மூர்த்தியிடம் கேட்க அவளுக்கு ஆசைதான். ஆனால், தன் இப்போதைய நிலை கண்டு, தன்னை நேசித்த பாவத்துக்காக தன் பாதுகாப்பை மட்டும் கவனிக்கும்

அவனை, நேசம் என்ற பந்தத்தில் இழுக்க அவள் விரும்பவில்லை.

அவளை அப்படி நினைக்கத் தூண்டியது ராபர்ட்டின் அமைதிதான். அவன் அவளை நெருங்கிச் சென்று, பேச முயன்றிருந்தால் எப்படியோ? ஆனால், அவள் மனம் என்ன நினைக்கிறது என அறிந்துகொள்ள அவன் விலகி இருக்க, அதுவே அவளது குழப்பத்துக்கு வழி வகுத்தது.

அவனே தன்னைவிட்டு விலகிச் செல்ல முயல்கையில், தேவையில்லாமல் ஏன் அவனை பிடித்து வைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்து அவளை ஆட்டிப் படைத்தது. நினைப்பது என்னவோ வெகு சுலபமாக இருந்தது, ஆனால், அவனை மறப்பது என்பது இவ்வளவு துன்பமாக இருக்கும் என அவள் கனவிலும் எண்ணவில்லை.

முதல் நாள், இரண்டாம் நாள், ஏன் மூன்றாம் நாள் கூட கடத்தி விட்டாள். ஆனால் அதற்குமேல் அவளால் நாட்களை நகர்த்த முடியவில்லை.

மருத்துவமனையில் இருந்த அத்தனை நாட்களில், அவன் அங்கே இருப்பதை தன் உள்ளுணர்வால் உணர்ந்திருக்கிறாள். அவனது வாசனை, அவன் போடும் பெர்பியூமின் வாசனை கூட அவளுக்குத் தெரியும். அவன் தன்னையே கவனிக்கிறான் என்பதும் அவள் உள்ளுணர்வு சொல்லும்.

சில வேளைகளில் வம்சா ஏதாவது வேலையாக வெளியே சென்றிருக்கும் நேரத்தில், கட்டிலில் சற்று

அசைந்தால் கூட போதும், “ஏதாவது வேணுமா?” அவன் குரல் செவிகளைத் தீண்டும்.

பகல் வேளை மட்டுமா? நள்ளிரவில் கூட, ரெஸ்ட் ரூம் செல்ல வேண்டி எழுந்தாலோ, “வம்சா...” அவனது அழைப்பு யானை பலம் கொடுக்கும். ஒரு நொடி கூட அவளை நெருங்கி வருவதோ, உதவி செய்கிறேன் என்ற பெயரில் தீண்டுவதோ, வழிவதோ என எதுவும் இருந்தது இல்லை.

“நீங்க ரெஸ்ட் எடுக்கவே மாட்டீங்களா?” அவளது கேள்விக்கு, மௌனம் மட்டுமே அவனது பதிலாக இருந்திருக்கிறது.

‘அப்படியெல்லாம் என்னை பார்த்துக் கொண்டவர், இப்பொழுது ஏன் வரவில்லை?’ மனம் ஊமையாய் அழுதது.

பாலும் புளித்ததடி, படுக்கையும் நொந்ததடி என்பதுபோல், நான்கு நாட்களுக்குள்ளாகவே தவித்துப் போனாள். தேடலாகி, தவிப்பாகி, கோபமாகி, பயமாகி... இறுதியில் கோபம் மட்டும் மிஞ்சியது.

‘நான் அவருக்கு பாரம் என எண்ணிவிட்டாரோ?’ இதற்கு முன்னர், அவருக்கு நான் பாரம் வேண்டாம் என எண்ணிய அதே மனம், அவன் விலகிச் செல்கையில் அதிகம் வலித்தது.

அவன் குரலையாவது கேட்க வேண்டும். மனம் அலைபேசியின் துணையை நாட, அவனது எண்

தெரியாமல் சோர்ந்து போனாள். அவனிடம் பேச வேண்டும் என்றால், கீழே இருக்கும் மூர்த்தியிடம் கேட்டால் கிடைக்கும்தான், ஆனால், அவள் கேட்க தயாராக இல்லை.

ஒரு அலைபேசி அழைப்பு செய்ய வேண்டும் என்றால் கூட, அவளுக்கு வம்சாவின் உதவி வேண்டும். ஏ டீ இசட் ஒரு ஆளின் கையை எதிர்பார்க்கும் நிலை, மிகவும் பயங்கரமாக இருந்தது.

வம்சா எந்தவிதமான எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல், முகம் சுழிக்காமல் அனைத்து உதவிகளையும் செய் கிறாள்தான். அதற்காக அவளை முழுதாக தன்னோடு வைத்துக் கொள்வது சரியாகவும் தோன்றவில்லை. அவளது எதிர்காலம் இப்படியே தன்னோடு கழிய வேண்டியது இல்லை எனத் தோன்ற, அவளை விட்டு இருக்க முடியுமா என அதற்கும் சோர்ந்து போனாள்.

இன்னும் சில நாட்கள் போனால், அவளுக்கும் அலுத்துப் போகலாம்.

அப்பொழுது அவளாகவே விலகிச் சென்றால் அது இன்னும் அதிகமாக வலிக்கும் என்பதால், அவளை தானே அனுப்பி வைக்க முடிவெடுத்தாள்.

அறைக்குள் படுக்கையில் அமர்ந்திருந்தவள், “வம்சா...” குரல் கொடுக்கவே,

“இங்கேதான் இருக்கேன் ஸ்ருதி...” பதிலுக்கு குரல் கொடுத்தவள், வேகமாக அவள் அருகில் வந்தாள்.

“உன் ஜாபை நீ ரிசைன் பண்ணிட்டியா?” அவள் கேட்க, ‘இப்பொழுது எதற்கு இந்தக் கேள்வி?’ என்பது போல் பார்த்திருந்தாள்.

“இல்ல ஸ்ருதி... டீ வீக்ஸ் லீவ் தான் போட்டிருந்தேன். இனிமேல்தான் ரெசிக்னேஷன் அனுப்பணும்.” அவள் சொல்லவே,

“ஜாபை ரிசைன் பண்ண வேண்டாம். நீ நாளைக்கே கோவை கிளம்பு” அவள் சொல்ல, அதிர்ந்துபோய் அவளைப் பார்த்தாள்.

இன்று வரைக்கும் ஸ்ருதியின் பேச்சை அவள் மீறியதே இல்லை. அவள் ஒன்றைச் சொன்னால், ஏன் எதற்கு என கேட்காமல் அனுசரித்து, செய்தே பழகியவள், முதல் முறையாக அவள் சொன்னதை செய்ய முடியாமல் திகைத்து நின்றாள்.

“ஏன்...?”

“என்ன ஏன்...? உன் எதிர்காலத்தை நீ பார்க்க வேண்டாமா? என்னோடவே, இந்த இருட்டில் நீயும் இருக்கப் போறியா?” அவள் சாட, மறுப்பாக தலை அசைத்தாள்.

“நான் சொன்னது கேக்குதா இல்லையா?” அவள் பதில் சொல்லாமல் போகவே உரக்கக் கேட்டாள்.

“நான் முடியாதுன்னு தலை அசைத்தேன்” தன் செய்கையைச் சொல்ல, அந்த நிலையிலும் அவளுக்கு மெல்லியதாக சிரிப்பு வந்தது.

அதை மறைத்தவள், “ஏன் முடியாது? நான் சொல்றேன், நீ போய்த்தான் ஆகணும். என்னை சுலாமே பாத்துப்பாங்க. நாளைக்கே கிளம்பு...” பிடிவாதமாக உரைக்க, வம்சாவின் விழிகள் கலங்கி விட்டது.

“ஸ்ருதி, நீ என்னை செத்துப்போன்னு சொல்லு, அதைக் கூட கேக்கறேன். ஆனா, இந்த நிலையில் உன்னை விட்டுப் போக மட்டும் சொல்லாதே, அது என்னால் முடியாது. நீ என்னை அடித்து விரட்டினால் கூட நான் போக மாட்டேன்.

“என் எதிர்காலத்தை நினைத்து நீ இப்படி ஒரு முடிவு எடுத்திருப்பன்னு எனக்குப் புரியுது. ஆனா, நீ இல்லாமல் எனக்கு இந்த வாழ்க்கையே கிடையாது என்னும்போது, எதிர்காலம் என்ன எதிர்காலம்? காலம் முழுக்க இப்படியே இருக்கவும் நான் தயார்...” வம்சா இப்படி பேசுவாளா என அவள் வியந்து போனாள்.

“இப்படி லூசு மாதிரி உளறுவதை முதல்ல நிறுத்து. உன்னை இப்படி வச்சிருக்கவா நான் படிக்க வைத்தேன்? என் வார்த்தைக்கு நீ கொஞ்சமாவது மதிப்பு கொடுக்கறன்னா, நீ போய்த்தான் ஆகணும்” இது என் கட்டளை என சொல்லாமல் சொல்ல, வம்சாவுக்கு அழுகைதான் வந்தது.

“அப்படி சொல்லாதே ஸ்ருதி... நான் உன்கூட இருக்குறது உனக்கு எக்ஸ்ட்ரா பெர்டன்னு எனக்குத் தெரியுது. ஆனா, இனிமேல் அந்த அரவிந்தன் இங்கே வந்து வம்பு செய்யவே மாட்டான். ராபர்ட் சார் எல்லாம்

பக்காவா பிளான் பண்ணிட்டார்...” தன் மனதைப் படிக்கும் அவள் புத்திசாலித்தனத்தை இப்பொழுது அடியோடு வெறுத்தாள்.

அவள் அமைதியாக இருக்கவே, “நான் ஏதாவது தப்பு பண்ணிட்டேனா? உன்னை கஷ்டப்படுத்துற மாதிரி நடந்துகிட்டேனா? என்கிட்டே வெளிப்படையா சொல்லிடு, நான் மாத்திக்கறேன். ஆனா, என்னை இங்கே இருந்து போக மட்டும் சொல்லாதே...” அவள் கரத்தை கெட்டியாக பற்றிக் கொண்டாள்.

“அப்போ, என் பேச்சுக்கு இவ்வளவுதான் மதிப்பு அதானே. சரி சொல்றேன் கேட்டுக்கோ, இப்போ என்மேல் இருக்கும் நன்றிக்கடனால், உனக்கு எதுவும் பெருசா தெரியாது. இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனால், உனக்கே என்மேல் வெறுப்பு வந்துடும்.

“அதை என்னால் தாங்கிக்க முடியாது. நம்ம உறவு எப்பொழுதும் இப்படியே இருக்கணும்னா, நாம விலகி இருப்பதுதான் நல்லது. என்னால் உன் அன்பையும் இழக்க முடியாது...” சொல்கையிலே அவளது விழிகளில் கண்ணீர் வழிய வம்சா துடித்துப் போனாள்.

இப்பொழுது அவளை இறுக்கமாக அணைத்துக் கொண்டாள் வம்சா. ஸ்ருதியின் மனதுக்குள் இருக்கும் அந்த எண்ணத்துக்கான வேர் எங்கிருந்து வந்தது எனத் தெரிய, அவளிடம் உண்மையைச் சொல்ல முடியாத நிலையில் கையைப் பிசைந்தாள்.

ஸ்ருதி வேண்டுமானால் ராபர்ட் ஏன் வரவில்லை என கேட்காமல் இருக்கலாம். ஆனால், வம்சாவால் அப்படி இருக்க முடியவில்லை. மருத்துவமனையிலேயே அவளை விட்டு விலகாமல் இருந்தவன், அவள் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு வராமல் இருக்கிறான் என்றால் காரணம் இல்லாமல் இருக்குமா?

அன்று மாலை வரை அவனைக் காணவில்லை என்றவுடனே மூர்த்தியிடம் கேட்டு விட்டாள். அதைவிட அவள் கேட்டபொழுது, மூர்த்தி தடுமாறிய விதம் அவள் கண்களுக்குத் தப்பாமல் போகவே, பிடிவாதமாக கேட்டாள்.

“நான் இப்போ சொல்வதை ஸ்ருதியிடம் சொல்லாதே, ராபர்ட்டுக்கு ஆக்சிடென்ட், கால் எசகு பிசகா சிக்கி, ஏர்லைன் பிராக்ச்சர் வேற. அவனை ரெண்டு வாரத்துக்கு காலை கீழே ஊணவே கூடாதுன்னு சொல்லிட்டாங்க. அதான் அவன் வரலை” அவன் சொல்ல திக்கென அதிர்ந்தாள்.

“எப்படி ஆச்ச...?” அவள் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்லவில்லை என்றாலும், அந்த விபத்துக்குப் பின்னால் அரவிந்தன் இருப்பான் என்ற உண்மை அவளுக்குப் புரிந்தது.

ராபர்ட்டை காணாமல் ஸ்ருதி வருந்துகிறாள் என வம்சாவுக்குப் புரிந்தது. ஆனால், அவளாகக் கேட்காமல் எதையும் சொல்ல அவள் விரும்பவில்லை. அவள் மட்டும்

அவனைக் கேட்டிருந்தால், மூர்த்தி சொன்னதை மீறி நிச்சயம் அவளிடம் உண்மையைச் சொல்லியிருப்பாள்.

இப்பொழுது ஸ்ருதி, நீயும் என்னை விட்டு போகும் முன்பு நானாகவே அனுப்பி விடுகிறேன் என சொல்வது எதனால் என்பது புரிய, அவளுக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை.

ஸ்ருதி ஒன்றைச் சொன்னால், அதில் முழு பிடிவாதத்தோடு இருப்பாள் என்ற காரணத்தால், எங்கே தன்னை அனுப்பி விடுவாளோ என்ற கவலை அவளை வாட்ட, வீட்டுக்கு வெளியே வந்தவள், பின்பக்கம் இருந்த தோட்டத்தில் போட்டிருந்த பெஞ்சில் போய் அமர்ந்து குலுங்கி அழுதாள்.

பொதுவாக அங்கே சுத்தம் செய்ய வரும் ஆட்களைத் தவிர வேறு யாரும் அந்த நேரம் வர மாட்டார்கள் என்பதாலேயே அங்கே தஞ்சம் புகுந்தாள். அவள் அங்கே அமர்ந்து அழுவதை சிசி டினி வழியாக பார்த்த மூர்த்தி, வேகமாக அங்கே விரைந்தான்.

“என்னங்க... ஏன் அழறீங்க? மறுபடியும் ஏதும் பிரச்சனையா?” அவனை மீறி அங்கே யாரும் வரும் வாய்ப்பு இல்லை என்பதால், சற்று குழம்பிப்போய் கேட்டான்.

அவன் அந்த நேரம் அங்கே வருவான் என்பதை அறியாத வம்சா, திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவள், தன் கண்ணீரை வேகமாக துடைத்துக் கொண்டாள்.

‘எதுவும் இல்லை...’ என்பதாக தலை அசைத்தவள், வீட்டுக்குச் செல்லத் திரும்பினாள். அவள் முதுகை வெறித்தவனுக்கு, அவள்மேல் இரக்கம் சுரந்தது. கடந்த மூன்று வாரங்களாக அவனும் அவளை கவனித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறான்.

ஸ்ரீமதி சோர்ந்து போகும் பொழுது, கலங்கும் பொழுது, துன்பப்படும் பொழுதெல்லாம் ஒரு பெரும் துணையாக இருந்து தாங்கிக் கொள்பவள், தன் துன்பத்தை இறக்கி வைக்க யாருமின்றி, தனிமையில் கண்ணீர் வடிப்பதைக் கண்டிருக்கிறான்.

ஸ்ரீமதியின் முன்னால் பெரும் வீராங்கனையாக பேசுவாள், தனிமையில் குழந்தையென அழுவதை எத்தனையோ முறை கை கட்டி வேடிக்கை பார்த்திருக்கிறான். அந்த நேரங்களில் எல்லாம், அவளிடம் எதையோ சொல்ல மனம் தவிக்கும்.

ஆனால் அது இன்னதென தெரியாமலே இருந்தான். இப்பொழுது அவள் அழுகையில் அப்படி தள்ளி நின்று வேடிக்கை பார்க்க முடியாமல்தான் ஓடி வந்தான்.

அவள் உள்ளே செல்ல முயலவே, “வம்சா... ஒரு ப்ரண்டா என்கிட்டே சொல்றதா இருந்தால் சொல்லலாம். நீங்க இப்படி தனியா கஷ்டப்படுறதை பாக்க முடியலை. சோ...” அவன் குரல் பின்னால் கேட்க, சில நொடிகள் அப்படியே நின்றுவிட்டாள்.

“ஸ்ருதி என்னை கோவை போகச் சொல்லிட்டா...” சொல்வதற்கு முன்பாகவே இதழ் துடிக்க, அவள் அழுகையைக் கட்டுப்படுத்துவது அவனுக்குத் தெரிந்தது.

“ஏன்...? ஏன்...?” அவள் அங்கே இருந்து போய் விடுவாளோ என தவித்தான். அந்த நொடி அவனுக்கு ஒன்று புரிந்தது, வம்சா தனக்கு யாரோ அல்ல, தன்னவள் என்று.

ஸ்ருதியின் மனதுக்குள், ராபர்ட் அவளை பார்க்க வராததால் ஏற்பட்டிருக்கும் காயத்தை சொல்ல மனமின்றி, “ராபர்ட் சார் எப்படி இருக்காங்க? அவங்க கொஞ்சம் சீக்கிரம் வந்துட்டால் நல்லா இருக்கும்” அவள் சொல்ல, மூர்த்தியின் முகத்தில் ஒரு பிடித்தமின்மை.

இந்த ஒரு வாரமாக அவனைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூட கேட்காத ஸ்ருதியின் மேல் கோபம் என்றே சொல்லலாம். “இங்கே வந்து என்ன சாதிக்கப் போறானாம்? உங்க மேடம் அப்படியே அவன்கிட்டே பேசிட்டுதான் மறு வேலை பாப்பாங்க. அவன்கிட்டே இல்லாத சொத்தா பணமா? என்னமோ அவங்க சொத்தை சுருட்ட வந்தவன் மாதிரி பேசுறாங்க.

“அவனா இருக்கப்போய் லூசு மாதிரி எல்லாம் செய்யறான். நானா இருந்தால் திரும்பிக் கூட பாக்க மாட்டேன்...” அவன் படபடவென பொரிய, அவள் கண்களில் அப்படி ஒரு கோபம்.

“போதும் நிறுத்துங்க. அவளைப் பற்றி உங்களுக்கு என்ன தெரியும்? இல்லன்னாலும் இந்த ஆம்பளைங்

களுக்கு என்னைக்கு ஒரு பொண்ணோட மனசு புரிஞ்சிருக்கு? இனிமேல் அவளைப் பற்றி குறை சொல்வதா இருந்தால் என்கிட்டே பேசாதீங்க”.

“எல்லாம் என் தப்புதான்... உங்ககிட்டே நான் அளவோட இருந்திருக்கணும். அதை செய்யாமல் போனது என் குத்தம். இனிமேல் உங்ககிட்டே பேசினால் என்னை ஏன்னு கேளுங்க” பொரிந்துவிட்டு போய்விட்டாள்.

அப்படியே திகைத்து நின்றுவிட்டான் மூர்த்தி. வம்சாவை குறை சொல்லியிருந்தால் கூட அவள் இவ்வளவு பேசியிருக்க மாட்டாள். ஸ்ருதியை ஒரு வார்த்தை சொன்னால், அவள் கேட்டுக் கொண்டிருப்பாளா என்ன?

மூர்த்தி தன் தலையிலேயே அடித்துக் கொண்டான். ‘இப்போதான் என் மனசுக்குள் என்ன இருக்குன்னே கண்டு பிடித்தேன். அதுக்குள்ளே அதுக்கு மூடு விழாவா?’ எண்ணியவன், வேகமாக ராபர்ட்டுக்கு அழைத்தான்.

மூர்த்தி அந்த நேரம் அழைக்கவே, நிச்சயம் எதுவும் விஷயம் இல்லாமல் இருக்காது என்பதால் அழைப்பை ஏற்றான்.

அவன் அழைப்பை ஏற்கவே, மூர்த்தி சொன்ன விஷயத்தைக் கேட்டு, ஒரு நொடி என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் செயலற்று நின்றுவிட்டான். ‘அவள் எடுக்கும் முடிவுகளை நம்மால் மாற்ற முடியுமா? அது சரியா? ஆனாலும், இப்படி ஒரு தோழியை விலக்கி வைக்க நினைப்பது ஏன்?’ அவனுக்கு சுத்தமாகப் புரியவில்லை.

அதுவும் இந்த நேரத்தில் அவளது உதவி அதிகமாக தேவைப்படும் என்கையில், முட்டாள்த்தனமாக இப்படி ஒரு முடிவு எதற்காக? அவனுக்குப் புரியவே இல்லை.

“மூர்த்தி, நீ போனை வை... நான் யோசிக்கறேன்.” அவன் சொல்லவே,

“ராபர்ட், வம்சா இங்கே இருக்கணும்டா...” அவன் தயக்கமாய் இழுக்க, தன் நினைவில் மூழ்கி இருந்த வனுக்கு நண்பன் வம்சாவைப் பற்றி பேசியது பெரிதாக கவனத்தில் பதியவில்லை.

ராபர்ட் படுக்கையில் யோசனையாக அமர்ந்திருக்க, அவனுக்கு ஜீஸ் எடுத்து வந்த ஜாஸ்மின் அவன் கவனம் அங்கே இல்லை என்பதை உணர்ந்தவர், அவன் தோள் தொட்டு உலுக்கினார்.

“ஹாங்... அம்மா... சொல்லுங்க...” அவர் தன்னிடம் எதையாவது கேட்டிருப்பாரோ என்பதால் சொன்னான்.

“நீதான் சொல்லணும், ஏன் இப்படி உக்காந்து இருக்க?” கேட்டவர் அவன் கரத்தில் ஜீசை கொடுத்தார். அதை அமைதியாக வாங்கிக் கொண்டவன், ஜீசை மெதுவாக அருந்தினான். விபத்து எதேச்சையாக நடந்தது என்று மட்டும்தான் சொல்லியிருக்கிறான். இதற்கு பின்னால் அரவிந்தனின் செயல் இருக்கிறது எனத் தெரிந்தால், தாய் எந்த அளவுக்கு அதைப் புரிந்து கொள்வார் என அவனால் யோசிக்க முடியவில்லை.

ஒரே மகன், செல்ல மகன் என அவன்மேல் அவருக்கு கொள்ளை பாசம். இதில், இப்படி ஒரு

அரசியல்வாதியோடு மோதுகிறான் எனத் தெரிந்தால், அவரால் அதை கேட்டுக்கொண்டு சும்மா இருக்க முடியாது. விட்டால், ஸ்ருதியையே மறந்துவிடு எனச் சொன்னால் கூட ஆச்சரியப் படுதற்கு இல்லை.

அதை விடுத்தவன், ஸ்ருதி எடுத்திருக்கும் முடிவைச் சொல்ல, அவர் முகம் ஒரு நொடி களையிழந்து போனது. மகனுக்கு ஸ்ருதியை பிடித்திருக்கிறது என்பதில் அவருக்கு எந்த வருத்தமோ, பிடித்தமின்மையோ இல்லை. ஆனால், அவளுக்கு பார்வை போய்விட்டது என்பதை அவரால் சாதாரணமாக எடுக்க முடியவில்லை.

“அம்மா, அவளுக்கு பார்வை வந்துவிடும்... நீங்க அதைப் பற்றி கவலைப் படாதீங்க. இப்போ, அவ எடுக்கும் இந்த முடிவை எப்படி தவிர்க்க அதைச் சொல்லுங்க” தாயிடமே கேட்டான். சில நேரம் நமக்குத் தெரியாத விஷயங்களைக் கூட , அவரது அனுபவம் அவனுக்கு கற்றுக் கொடுக்கலாமே, எனவே கேட்டான்.

“ராபர்ட், அவளுக்கு கண் தெரியலை என்பது நமக்கே பெரிய அதிர்ச்சி. இதில் அதற்குள் சிக்கித் தவிக்கும் அவளோட மனநிலை என்னவா இருக்கும்னு இந்த உலகத்தில் யாராலும் புரிஞ்சுக்க முடியாது.

இதுவே ஒரு ஆணுக்கு நடந்திருந்தால், அவனது தொழில் பாதிக்கலாம், நம்மை யாரும் மதிக்க மாட்டாங்க என புலம்பலாம், இனிமேல் எதிர்காலம் என்ன ஆகுமோன்னு தவிக்கலாம். ஆனா, ஒரு பொண்ணுக்கு அவளோட பயம், அவளின் பாதுகாப்பில் துவங்கும்.

“நாலு ஆண்களுக்கு மத்தியில் இருக்கும்போது, அந்த நாலு ஆண்களின் பார்வைகள் எப்படி தன்மேல் இருக்கும்? என அவ சிந்திக்க ஆரம்பித்தால், அடுத்த நொடியே அவளோட நிமிடங்கள் நரகம் ஆகத் துவங்கிடும். ஒரு அறைக்குள் இருந்தால் கூட, யாராவது இங்கே இருப்பாங்களோ?” என அவள் சிந்தைகள் போகத் துவங்கும் நேரம், ஒரு நொடி கூட அவளால் நிம்மதியா இருக்க முடியாது.

“கூட இருக்குறவங்களுக்கே நாம பாரமா ஆகிட்டோமோ என நினைத்தால், அவளால் வாழவே முடியாது. அப்படி ஒரு புதைக்குழியில் விழ தயார் ஆகிட்டு இருக்கா ஸ்ருதி. அதை தடுத்தே ஆகணும்” அவர் சொல்ல அடுத்த நிமிடம் ஸ்ருதியைக் காண கிளம்பி விட்டான்.

தாய் எவ்வளவுதான் தடுத்தாலும் அதை அவன் கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

ஸ்ருதியின் வீட்டுக்கு அவன் வந்து நிற்க, அவனைப் பார்த்த வம்சா குழம்பிப் போனாள். அதுவும் அன்று வரைக்கும் பார்மல் உடையிலேயே பார்த்தும் பழகி இருந்தவன், ஒரு முக்கால் பேண்டும், இடது காலில் முழுக்க போட்டிருந்த கட்டும், வலது கையில் ஒரு ஊன்றுகோலுமாக வந்து நின்றால், அவள் என்ன நினைப்பதாம்?

“சார்... என்ன இது...? இந்தக் காலோட எதுக்கு இங்கே வந்தீங்க? உக்காருங்க” அவள் சொல்ல, அவன் அதை கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

“ஸ்ருதியைப் பாக்கணும்...” அவன் சொல்ல, அவளது அறைக்கதவை காட்டிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அறைக்கதவை தட்டிவிட்டு, “ஸ்ருதி...” என்ற அழைப்போடு அவன் உள்ளே நுழைய,

ஒரு வாரமாக அவனது குரல் கேட்காமல், அவனது இருப்பை உணராமல் தனித்துப் போயிருந்தவளுக்கு, ராபர்ட்டின் குரல் கோடி பலமும், நிம்மதியும் கொடுத்தது என்றே சொல்லலாம். ஆனால், அவன் மேல் இருந்த கோபம் அதைவிட அதிகம் இருக்க, அமைதியாக இருந்தாள்.

“ஸ்ருதி, நான் கேள்விப்பட்டது உண்மையா? வம்சாவை இங்கே இருந்து போகச் சொன்னியா?” அவன் கேட்க, ‘இந்த விஷயம் எப்படி இவருக்குத் தெரியும்? இவரிடம் வம்சா நிச்சயம் இதைச் சொல்லியிருக்க மாட்டாள். பிறகு எப்படி?’ தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டு நின்றிருந்தாள்.

‘என் விஷயத்தில் தலையிட நீ யார்?’ என அவளால் கேட்க முடியவில்லை. அவள் அப்படி ஒரு கேள்வியை தன்னைப் பார்த்து கேட்டு விடுவாளோ? என பதைத்து போய்தான் நின்றிருந்தான்.

“பதில் சொல் ஸ்ருதி... வம்சாவை போகச் சொன்னியா?” மீண்டுமாக கேட்டான். அப்பொழுதும் அழுத்தமாகவே அமர்ந்திருந்தாள். வெளிப் பார்வைக்கு அவ்வாறு தெரிந்தாலும், அவள் கைகளில் இருந்த சிறு நடுக்கம், கண்கள் இரண்டும் அலை பாய்ந்த விதம், அனைத்தும் அவள் பதட்டத்தில் இருக்கிறாள் என்பதை காட்டிக் கொடுத்தது.

அவளோ, “நீங்க எப்படி என் ரூமுக்குள் வந்தீங்க?” அவன் கேட்டதுக்கு பதில் சொல்லாமல், அவள் ஒரு கேள்வி கேட்டாள். தாய் சொன்ன பாதுகாப்பு என்ற விஷயம் அவனைத் தாக்க, சட்டென தன் கோபத்தை கை விட்டான்.

“ஏன்? நடந்துதான் வந்தேன்” அவன் அசால்ட்டாக சொல்ல, ஒரு நொடி அதிர்ந்து நின்றுவிட்டான்.

“ம்ச, ஒரு பொண்ணு மட்டும் தனியா இருக்கும் ரூமுக்கு இப்படித்தான் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வருவாங்களா?” அவள் சிடுசிடுக்க,

“இனிமேல் வரும்போது தந்தி அடிச்சுட்டு வாரேன்” அவன் சிரியாமல் சொல்ல, அவளால் கோபத்தை இழுத்து பிடிக்க முடியவில்லை. அவனது அந்த பதில், அவளை பெருமளவில் இலகுவாக்கியது என்றே சொல்லலாம்.

“இத்தனை நாள் அமைதியா இருந்தவருக்கு இப்போ மட்டும் என்ன புதுசா அக்கறை? மனசை தேத்திக்க இவ்வளவு நாள் ஆச்சோ?” அவளால் அவன் அமைதியாக இருந்ததை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

“ஹாஸ்பிட்டலில் என் விருப்பப்படி உன் கழுத்தில் தாலி கட்டியிருந்தால் உன்கிட்டே நான் இப்போ இப்படி ஒரு பேச்சை கேட்க வேண்டி வந்திருக்காது இல்ல” அவன் குரல் இறுக உரைக்க, ஸ்ருதியின் கரங்கள் இரண்டும் வேகமாக அவள் கழுத்தை ஆராய்ந்தது.

தான் பயந்த மாதிரி எதுவும் இல்லை என்பதை உணர்ந்த பிறகுதான் அவளால் நிம்மதியாக மூச்சு விட முடிந்தது. ஆனால் அவன் சொன்ன அந்த வார்த்தைகள், அவளது ஒளியிழந்த கண்கள் அவனைத் தேடி இங்கும் அங்கும் அலைபாய, அவள் கரத்தை தன் கரத்தால் பற்றினான்.

அவனது வலக்கரத்தில் இருந்த ஸ்டிக் கீழே விழுந்து ஓசை எழுப்ப, ‘அது என்ன?’ அவள் சிந்திக்க, அவளை யோசிக்க விடாமல், அவள் விரலை சற்று அழுத்தமாக பிடித்தான்.

கூடவே, “உன் எதிரில்தான் நிக்கறேன்” ஒரு அறிவிப்பு வேறு. அவனது அந்த நெருக்கம், அவன் மூச்சுக்காற்று அவள் முகத்தில் மோத, அவள் முகம் தானாகவே அண்ணார்ந்து பார்த்தது.

“ஹாஸ்பிட்டல்ல வச்சு, அத்தனை பேர் உன்னைச் சுற்றி இருக்கையில் நான் எப்படி உன் அருகே வர?” அவன் கேட்க, அவள் இதயம் அதிரும் ஓசையை அவள் உணர்ந்தாள்.

‘அவனை விட்டு விலகு’ மூளை கட்டளையிட, கால்கள் வேரோடிய உணர்வில் அசைய மறுத்தது. அவள்

இடக்கரத்தை பற்றியிருந்தவன், ஒவ்வொரு விரலாக மெதுவாக வருட, அவளுக்கு முதலில் தோன்றியது பயமே.

அவன் முகத்தில் வந்து போகும் உணர்வுகளைக் கண்டிருந்தால் எப்படியோ, ஆனால் இப்பொழுது அவனது கரம் கொடுக்கும் அழுத்தம் மட்டும் புரிய, பெண்ணுக்கான பாதுகாப்பு உணர்வு தலை தூக்க, அவள் முகம் வெளிறத் துவங்கியது.

அதைப் பார்த்தவன், பட்டென அவளை விட்டு விலகி நின்றான். தன் நிலை தெரிந்தும், சுதாரிக்காமல் அவன் காலை அழுத்தமாக ஊன்ற வலி உயிர் போனது.

“ஸ்...” பல்லைக் கடித்து வலி பொறுத்தவன், “ஸ்ருதி, உக்கார்... நானும் இங்கே உக்காந்துக்கறேன்” உரைத்தவன் அவன் முகத்தில் ஒரு வேதனை வந்து போக,

“ஸ்ருதி, இதற்கு முன்னாடி நான் உனக்கு ஒரு வாக்கு கொடுத்தேன்... இப்போ இன்னொரு வாக்கு கொடுக்கறேன், எந்த சூழ்நிலையிலும், உன் பெண்மைக்கோ, கௌரவத்துக்கோ என்னால் ஒரு சதவீதம் கூட பாதிப்பு ஏற்படாது என்பதை சொல்லிக் கறேன்.

“அப்படி ஒரு வேளை நான் சலனப்படுகிறேன் என்றால், அடுத்த நிமிஷம் உன் அருகே இருக்க மாட்டேன். இது...” மேலே சொல்லப் போன அவனை வேகமாக கையை உயர்த்தித் தடுத்தாள்.

“நான் உங்களை நம்பறேன்...” அவன் தன்னை கண்டுகொண்டான் என்பதில் பெருமையும், தன்னை நினைத்தே குற்ற உணர்வாகவும் இருந்தது.

அதைப் பார்த்தவன், “உன் இடத்தில் நான் இருந்திருந்தால், இதைவிட மோசமா நடந்திருப்பேன்” அவன் சொல்ல, சுவற்றில் தன் பார்வையை நிலைக்க விட்டவள் பேசாமல் நின்றாள்.

“இப்போ சொல், வம்சாவை ஏன் போகச் சொன்ன?” அவன் விஷயத்துக்கு வந்தான்.

“அவளை மட்டும் இல்லை, உங்களையும் சேர்த்துதான் சொல்றேன். எல்லாரும் என்னை விட்டு போய்டுங்க... யாருடைய இரக்கமும் எனக்குத் தேவை இல்லை. நான் இந்த இருட்டுக்கு பழகிக்கறேன். என் பாரத்தை யார் மீதும் சுமத்த நான் தயாரா இல்லை...” ஒரு செய்தி வாசிக்கும் மாடுலேஷனில் சொல்லி முடித்தவள், அவன் பதிலுக்காக காத்திருந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் அமைதியில் கழிய, “என்னைப் பற்றி உனக்கு எதுவும் தெரியாது. அதனால் என்னைப் போகச் சொல்வதில் ஒரு நியாயம் இருக்கு. ஆனா வம்சா... அவளை ஏன் போகச் சொல்ற? நம் விஷயத்தை நான் பிறகு டீல் பண்ணேன்.

“வம்சா விஷயத்தை நாம உடனே பேசியாகணும். நீ போகச் சொன்னதில் இருந்து அவ விடாமல் அழுதுட்டு இருக்கா... அது உனக்குத் தெரியுதா இல்லையா? அதைவிட, ஹாஸ்பிட்டல்ல அவ தன்னைத் தேற்றுவதை

மறந்து, உன்னை தாங்க எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டா தெரியுமா?

“இதையெல்லாம் விட, உனக்கு கண்பார்வை தெரியலைன்னு சொன்ன உடனே, ‘என் கண்ணை எடுத்து ஸ்ருதிக்கு வைங்க’ன்னு அவ கதறுனது இன்னும் என் கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்கு.

“எனக்கும் என் ப்ரண்ட் மூர்த்தி இருக்கான். எனக்கே இப்படி ஒரு நிலை வந்தால், அவன் அப்படி ஒரு வார்த்தை சொல்வானா என்றால் நிச்சயம் கிடையாது. ஆனா வம்சா... அவளைப்போய்... ஏன் இப்படி பண்ண?” அவன் கேட்க, அப்படியே திகைத்துப் போனான்.

‘எனக்காக கண்களைத் தரேன் எனச் சொன்னாளா? அந்த அளவுக்கு அவளுக்கு நான் என்ன செய்தேன்?’ தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டாள். இப்படி ஒரு நட்பை அடைய தான் என்ன தவம் செய்தோம்? என எண்ணியவளது கண்கள் வெந்நீரை வடித்தது.

“என்ன சொன்னீங்க? அவ கண்ணை எடுத்து...” ஸ்ருதியால் தான் கேட்டதை ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. தன்மேல் எந்த அளவுக்கு பாசம் வைத்திருந்தாள் இப்படி சொல்லியிருப்பாள். என் தாய் இருந்திருந்தால் கூட இப்படி ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருப்பாரா என்பது சந்தேகமே... எண்ணிக் கொண்டாள்.

கூடவே ஸ்ருதியின் தாய், ரதியின் கண்களையே அவளுக்கு பொருத்தியிருக்க முடியும். ஆனால், ஸ்ருதியின் பார்வை லென்சுக்கு எந்தப் பாதிப்பும்

இருக்கவில்லை. மாறாக, பின் மண்டையில், பின்னிப் பிணைந்திருக்கும் பார்வை நரம்புகளின் பாதிப்பாலேயே அவள் கண் பார்வையை இழந்திருந்தாள்.

“அதான் பாக்டர் அன்னைக்கு...” அவர் சொன்னதை அவள் நினைவூட்ட,

“அதையெல்லாம் உன் ப்ரண்ட் காதுகொடுத்து கேட்பால் தானே. அவளை உக்காரவச்சு புரிய வைக்கவே எங்களுக்கு ரெண்டு நாள் ஆச்சு. அந்த விஷயம் இன்னைக்கு வரைக்கும் உனக்குத் தெரியாது. இப்போ சொல், அப்ட”டி ஒரு தோழியை இழக்கத்தான் வேணுமா?” அவன் கேட்க, தன் உயிரே போனாலும் அவளை விட்டுக் கொடுக்க கூடாது என்று தோன்றியது.

“ஆனா, அவ என்னோட இப்படியே இருப்பது எனக்குப் பிடிக்கலை. இதுக்காகவா அவளுக்கு எல்லாம் நான் செய்தேன்? என்னையே என்னால் பாத்துக்க முடியாத பொழுது, அவ... அவளோட பாதுகாப்பு...” வேதனையாக இழுத்தவள், அரவிந்தனின் செய்கையை நினைத்துப் பெரிதும் கலங்கினாள்.

அவனோ, “இனிமேல் உன் நிழலை ஒருத்தன் நெருங்க வேண்டும் என்றால் கூட, அதுக்கு அவன் இன்னொரு ஜன்மம் எடுத்து வரணும்” அவன் சொல்ல, நிச்சயம் யானை பலம் கொண்டாள்.

“அவளுக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கை இருக்கு ராபர்ட்...” அவள் சொல்ல, தன்னவள் அவள்மேல் கொண்டுள்ள அக்கறையைக் கண்டு வியந்தாள்.

“முதல்ல அவளை ஏன் இப்படியே வைத்திருக்க ணும்? எத்தனை நாள் இந்த அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்கப் போகிறாய்? உன் வேலையை எல்லாம் யார் பார்ப்பாங்க? நாளையில் இருந்து பேக்டரி, தேயிலைத் தோட்டம், எக்ஸ்போர்ட் ஆபீஸ் எல்லா இடமும் போற. உன்னை யாரும் இப்படியே விடப்போவதில்லை” அழுத்த மாக உரைக்க, அவளை அதிர்வாய் ஏறிட்டாள்.

“என்ன...? நான்...” அவள் தடுமாற,

“ஆமா, நீதான்... உனக்குத் துணையா வம்சா வருவாள். அதுக்கு மேலே உதவ மூர்த்தி உங்க கூடவே இருப்பான். அதைவிட, அந்த பிரைவேட் செக்கியூரிட்டி ஆட்களில், இரண்டு பெண் கமேண்டோ இருக்காங்க. இதற்கு மேலே என்ன வேண்டும்?” அவன் கேட்க, அவன் சொன்னவற்றைக் கேட்டவளுக்கு மயக்கம் வராத குறைதான்.

அவ்வளவு நாட்களாக, தனக்குள் உழன்றது போய், தன்னை அவன் பாதுகாக்கும் விதம், தனக்காக ஒவ்வொன்றையும் கவனிக்கும் பாங்கு, ‘இவரைப் போய் கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி சந்தேகப் பட்டேனே?’ தன்னையே திட்டிக் கொண்டாள்.

“ஒரு போன் செய்யக் கூட நான் அடுத்தவர் உதவியை நாடி இருக்கேன், என்னைப் பார்த்து கேலி பண்ணிங்களா?” அவளுக்கு தன்னால் எதையாவது செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையே இல்லை.

“போன் பண்ண முடியலை என்பது ஒரு சாக்கா? அதுக்கு நாளைக்கே ஒரு தீர்வை சொல்றேன். நீ போக ரெடி ஆகு...” அவன் சொல்ல, அடுத்த வார்த்தை பேச முடியாமல் திணறி நின்றாள்.

“இன்னொரு விஷயம், நம்மளோட கேம் இன்னும் அப்படியேதான் இருக்கு. அதை நான் இன்னும் வித்திரா பண்ணலை. பண்ணும் ஐடியாவும் எனக்கு இல்லை. என்னைக்கு உனக்கு பார்வை வந்து, என்னைத் தேடி வருகிறாயோ அதற்குப் பிறகுதான் நம்ம கல்யாணம்...” அவ்வளவுதான் பேச்சு என்பதுபோல் கிளம்ப முயன்றான்.

அதை உணர்ந்தவள், “ராபர்ட்...” அவனை அழைக்க, அவள் அருகே வந்தாள்.

“சொல்லு...” அவன் கேட்கவே,

“எனக்கு கண் பார்வை வரவில்லை என்றால்?” பரிதவிப்பாய் அவனிடம் கேட்க,

“அந்த பேச்சுக்கே இடமில்லை. இந்த உலகத்தில் எந்த மூலைக்கு உன்னை கூட்டிச் சென்றாவது உனக்கு பார்வையை வர வைப்பேன். உன் கண் லென்ஸ்க்கு எல்லாம் எந்த பாதிப்பும் இல்லை. பின் தலையில் இருக்கும் நரம்பு மட்டும்தான் பாதிக்கப் பட்டிருக்கு, என்பதை நீ அடிக்கடி மறந்துடுற.

“மனசை ரிலாக்ஸா வச்சுக்கோ, தேவையில்லாமல் எதையும் யோசிக்காதே, உடம்பில் முழு தெம்பு வந்த பிறகு, ஆறுமாதம் கழித்து ஆப்பரேஷன் செய்யலாம்...”.

“சரியான விதத்தில் ஆப்பரேஷன் செய்தால், பார்வை தீரும்பி வர வாய்ப்பு இருக்கு. நீ அதை நம்பறியோ இல்லையோ, நான் நம்பறேன்...” அவளிடம் சொன்னவன், விடை பெற்று எழுந்தான். காலை கவனக்குறைவாக ஊன்றியதால் வலி தாங்க முடியாமல், பெருமளவு தள்ளாடினான்.

அப்பொழுது கூட அவள் அறியவில்லை, அவன் ஊன்றுகோல் உதவியோடு, வலியை பொறுத்துக் கொண்டு தன்னிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறான் என. அவனது வீட்டில் இருக்கும்பொழுது, மூர்த்தி சொன்ன விஷயத்தைக் கேட்டு, அங்கே இருக்க முடியாமல், தாயின் பேச்சை மீறித்தான் கிளம்பி வந்திருந்தான்.

அவன் அறையை விட்டு வெளியே வரவே, மூர்த்தி ஓடிப்போய் அவனைத் தாங்கிக் கொண்டான். “டேய், போன் பண்ணி பேசுவன்னு பார்த்தா, இப்படி கிளம்பி வந்திருக்க. கால் என்னத்துக்கு ஆகும்?” அவனை மெதுவாக கடிந்து கொண்டான்.

“மூர்த்தி, கொஞ்சம் பேலன்ஸ் பண்ணு... என்னால் முடியலை” தன் மொத்த எடையையும் அவன்மேல் சாய்த்தான்.

“உடனே ஹாஸ்பிடல் போகலாம் வா. உன்னை யார் வரச் சொன்னா?” கடிந்து கொண்டான்.

“எரும, போன் பண்ணி, உடனே ஏதாவது செய், இல்லன்னா என்ன செய்வேன்னு எனக்கே தெரியாதுன்னு

சொல்லி, சும்மா இருந்த என்னை சொரண்டி விட்டுட்டு, இப்போ நல்ல பிள்ளை மாதிரி பேசுற. வம்சா கிட்டே, ஸ்ருதி அவளை போக வேண்டாம்னு சொல்லிட்டான்னு சொல்லிடு, நான் கிளம்பறேன். கால் ரொம்ப வலிக்குது” அவனிபம் சொன்னவன் கிளம்பி விட்டான்.

அவன் செல்லவே, வம்சாவைத் தேடி வந்த மூர்த்தி, அவளிபம் விஷயத்தைச் சொல்ல, அவனை கோபமாக முறைத்தாள்.

அவள் அவ்வாறு பார்க்கவே, ‘இவளுக்கு நல்லது தானே செய்தேன்... ஏன் முறைக்கிறா?’ அவனுக்குப் புரியவே இல்லை.

“நான் வாய் தவறி உங்ககிட்டே சொன்னதை, உடனே ராபர்ட் சார் கிட்டே சொல்லிப் பங்க அப்படித்தானே. ஸ்ருதி என்மேல் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை இப்படி குழி தோண்டி புதச்சட்டிங்களே” அவள் கத்த, அவனுக்கு தலை சுற்றியது.

‘கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி உக்காந்து அழுதது என்ன? இப்போ எப்படி முறைக்கிறா?’ கடுப்பானான்.

“உங்களுக்கு ஒரு நல்லது பண்ண நினைத்தேன் பாருங்க எனக்கு வேணும்” தன்னையே திட்டிக் கொண்டான்.

“எனக்கு நல்லது பண்ண நீங்க யார்?” அவள் தயங்காமல் நேரடியாக கேட்டாள்.

அவள் அப்படித் கேட்கவே, ஆண்மகனான அவனுக்கு சிறு குன்றலாக இருந்தது. அதுவும் அவள் மேல் கொண்ட நேசத்துக்காக அவன் ஒன்றைச் செய்தால், அவள் இப்படிச் சொல்வதா? அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஏற்கனவே நீங்க பேசிய பேச்சுக்கு, அவகிட்டே மன்னிப்புக் கேக்கணும். இப்போ என்னன்னா... இப்படி வேற செஞ்சு வச்சிருக்கீங்க?” அவள் புலம்ப, அவ்வளவு தான் அவனுக்கு கண்மண் தெரியாமல் கோபம் கிளர்ந்தது.

“என்ன சொன்ன? அவகிட்டே நான் மன்னிப்பு கேக்கறதா? அதுவும் உன்கிட்டே பேசின பேச்சுக்கு அவகிட்டே மன்னிப்பு கேக்கணுமா? எனக்கு இது தேவைதான்... உன்மேல் ஆசைப்பட்டதுக்கு உன்கிட்டே இருந்துதான் நான் இதை கேக்கணும்.

“ஒருத்தன் நாய் மாதிரி நம்ம பின்னாடி சுத்துறான், அழுதா துடிக்கிறான், நமக்கு வேண்டி, அடிபட்டிருக்கும் இந்த நிலையிலும் தன் ப்ரண்டை கூப்பிட்டு நமக்காக பேசச் சொல்றான், இதெல்லாம் உனக்குத் தெரியவே இல்லை.

“உன் ப்ரண்ட் உனக்கு எவ்வளவு வேண்ணா உசத்தியா இருக்கட்டும். எனக்கு ராபர்ட் இல்லையா... அப்படி என்னால் ஏத்துக்க முடியும். ஆனா, நீயே இப்போ ராபர்ட் பத்தி தப்பா பேசினால், நான் உன்னை அவன் கிட்டே விட்டுக் கொடுப்பேனா?

“உனக்காக நான் அவன்கிட்டே மன்னிப்புக் கேட்பேன். இல்லையா, உன்கிட்டே சண்டை போடு வேன். ஆனா நீ... உன்கிட்டே பேசுனதுக்கு, அவகிட்டே மன்னிப்பு கேட்கச் சொல்ற. என் கௌரவம் உன் கால் தூசிக்கு கூட இல்லை இல்ல...”

“உன்கிட்டே நான் இதை எதிர்பாக்கலை. இனிமேல் உன்கிட்டே நான் ஏதாவது கேட்டால், உன்னை பெயர் சொல்லி கூப்பிட்டால், என்னை இப்படி... இப்படி கூப்பிடு” விரல் சொடுக்கி ஆவேசமாக உரைக்க, நின்ற இடத் திலேயே சிலையாகிப் போனாள் வம்சா.

முர்த்தி அவளிடம் பொரிந்து தள்ளிவிட்டு போக, வம்சாவின் மைன்ட் வாய்ஸ் ஒன்றுதான்... ‘அடேய், நீ என்னை லவ் பண்ணியா? சொல்லவே இல்ல?’ சில நிமிடங்கள் வரைக்கும் கூட அவளால் அங்கிருந்து நகரவே முடியவில்லை.

அன்புக்காய் ஏங்கும் ஒரு ஜீவனிடம், அவன் தன் காதலை சொல்லாமல் சொல்லிச் செல்ல, அவளுக்கு தன் உணர்வுகளை எப்படி வெளிப்படுத்த என்றே தெரியவில்லை. அவன் சொன்ன விஷயங்கள் அனைத் தும் அவளுக்கு இப்பொழுது சரியெனத் தெரிந்தது.

அதிலும், என் நண்பனிடம் கூட உன்னை நான் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டேன் எனச் சொன்ன அந்த விதம்.

ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன் கணவனிடம் விரும்புவது இதைத்தானே. யாருக்காகவும், எதுக்காகவும் தன்னை விட்டுக் கொடுக்காத ஒரு மணாளன் வேண்டும் என்பது தானே அவர்கள் கனவாக இருக்கும்.

இங்கே அவளுக்கு அது வாய்த்தும், அதை கை நழுவ விட்டுவிட்டோமோ என கலங்கி நின்றிருந்தாள். அவளும் அவனை கவனித்து இருக்கிறாளே. எத்தனையோ முறை அவள் தனிமையில் அழுது கரையும் நேரங்களில், அவள் கையில் தண்ணீர் பாட்டிலை தீணிப்பது அவன்தானே.

இதுவரை அவள்தான் மற்றவர்களை கவனித்து இருக்கிறாள். அவளது பாட்டி மரணப் படுக்கையில் இருந்தது துவங்கி, ரதிக்கு வேண்டியதை செய்ததில் தொடர்ந்து, ஸ்ருதிக்கு என்ன தேவை, எனச் செய்தது வரைக்கும், அவள்தான் செய்திருக்கிறாள்.

முதல் முறையாக ஒருவன் தன்னை கவனிக்கையில், தனக்காக ஒன்றை பெர்சனலாக செய்கையில் அதை அவள் கவனிக்காமல் போவாளா? மூர்த்தி அங்கே இருக்கையில், ஆயிரம் முறை அவனை பார்க்காதே என மனம் சொன்னாலும், ஒருமுறையாவது அவளது கண்கள் அவனைத் தீண்டுவதை அவளால் தவிர்க்க முடிந்தது இல்லையே.

அவன்மீது தன் மனம் சாய்வதை எப்படி தடுக்கவென்று தெரியாமல் தானே திணறிக் கொண்டிருந்தாள். அவன் செய்யும் சின்ன செயல்கள்

கூட அவளை வெகுவாக கவர்கையில் அவள் என்னதான் செய்ய? அவன் அவற்றையெல்லாம் வெகு சாதாரணமாக செய்கிறான் என புத்திக்குத் தெரிந்தாலும், அன்புக்கு ஏங்கும் மனம் அதை தனக்கு சாதகமாக எடுக்கிறதே.

அவனை விட்டு, அவன் நினைப்பை விட்டு ஒதுங்க வேண்டும் என அவள் நினைக்கையில்தான், ஸ்ருதியைப் பற்றி அவன் பேச, அவனைக் கோபமாக சாடினாள்.

ஆனால், இப்பொழுது அவள் பேசியது, அவளையும் அறியாமல் விழுந்துவிட்ட வார்த்தைகள் அவை. ஆனால், அதற்கு அவன் சொன்ன பதில், அவள் உயிரையே உருக்கி கரைக்கிறதே. தனக்கு மட்டும்தான் அவன்மேல் நினைப்பு இருக்கிறது என அவள் நினைக்க,

அவனோ... தன் காதலையும் சொல்லி, கணவன் என தன் உரிமையையும் சொல்லி, அதை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டும் சென்று விட்டானே. அவளால் தாங்க முடியவில்லை.

‘இப்பொழுதே அவரைப் போய் பார்...’ மனம் கூச்சலிட, மற்றொரு மனமோ, ‘அவர் கோபம் கொஞ்சம் குறையட்டும்’ அவளை சமாதானம் செய்ய, தன் தோழியை தேடிச் சென்றாள்.

மூர்த்திக்கோ இன்னும் மனம் கொந்தளித்துக் கொண்டதால் இருந்தது. ‘என்னை அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்கச் சொல்வாளாமா? அவ்வளவு இளக்காரமாகவா

போய்விட்டேன்' மனதின் கொந்தளிப்பை அவனால் அடக்கவே முடியவில்லை.

அந்த நேரம் வம்சா அவனிடம் வந்திருந்தால், நிச்சயம் அவளை கடித்து குதறியிருப்பான். அவள் அந்த கண்டத்தில் இருந்து தப்பிவிட, 'இவ்வளவு பேசிட்டு வந்திருக்கிறேன், ஆனா கூட என்னைத் தேடி வரலை பார்.' அதற்கும் கடுப்பானான்.

அந்த நாள் எப்படியோ ஓட, மறுநாள் காலையில் ஸ்ருதி கண் விழித்ததே, ஒரு மெல்லிய இசையின் உதவியால்தான். சில நொடிகளிலேயே அது ஏதோ ஒரு அலைபேசியின் ரிங்க்டோன் என்பது புரிய, தன் கையை நீட்டி, துழாவியவளுக்கு அது கரத்தில் அகப்பட்டது.

“வம்சா...” அவள் அழைக்க, “அதை எடுத்து பேசு ஸ்ருதி...” அவளது குரலும் அருகே கேட்டது. சட்டென அது யாரின் வேலை என்பது புரிந்து போனது. ‘அவரால் மட்டும் எப்படி அனைத்திற்கும் ஏதாவது தீர்வு சொல்ல முடிகிறது?’ மனம் எண்ணியது.

அவள் அழைப்பை ஏற்கும் முன்பே அது தன் இசையை நிறுத்த, அந்த சிறிய, கைக்கடக்கமான பட்டன் போனை தன் விரல்களால் தடவி உணர்ந்தாள்.

அதே நேரம் மீண்டுமாக அலைபேசி இசைக்கவே, விரல்களாலேயே வருடி, எது ஆன்சர் பட்டனாக இருக்கும் என்பதை யூகித்து அதை அழுத்தி காதில் வைக்க, “குட் மார்னிங் மியூசிக்...” அலைபேசி வழியே அவன் குரல்

காதுக்குள் நுழைய, அவள் இதழ்களில் மெல்லிய புன்னகை.

“குட் மார்னிங்...” சிரிப்புடனேயே பதில் கொடுக்க, வம்சா அருகே இருந்து விலகிச் செல்வதை அவளால் உணர முடிந்தது.

“ஒரு ஆள் நேத்தைக்கு என்னால் போன் கூட பேச முடியாது, பண்ணை முடியாதுன்னு புலம்பினாங்க, அவங்களுக்கு வேண்டி இந்த ஏற்பாடு. இப்போ சந்தோஷமா?” அவன் கேட்க, இல்லை என அவளால் சொல்ல முடியுமா என்ன?

“ராபர்ட்...” அவள் மனம் உருகுவது வார்த்தையில் தெரிய, சில நொடி மௌனங்கள் மென்மையாய் கடந்து சென்றது.

“ஏன் இதையெல்லாம் செய்யறீங்க?” தன்னை மீட்டுக் கொண்டவள் கேட்க,

“தெரியலையே...” அவன் சொன்ன பதிலில் அவள் முகம் விகசித்தது.

‘நாட்டி பாய்...’ மனம் உரைக்க, அமைதியை கையில் எடுத்தாள்.

“மியூசிக், அது பட்டன் போன், நம்பர் ஐந்துக்கு மேலே சின்ன தடுப்பு இருக்கும், அதைச் சுற்றி வேற நம்பர் எல்லாம் இருக்கும்.

“அந்த நம்பரை எல்லாம் அழுத்தி தாராளமா உன்னால் பேச முடியும். மற்ற வேலை எல்லாம் பார்க்க,

வம்சா ஹெல்ப் பண்ணுவா. இப்போ சுறுசுறுப்பா எழுந்து டி பேக்டரி போ பார்ப்போம். மற்ற கணக்கு வழக் கெல்லாம் உன் கைக்கு தினமும் சாயங்காலம் வரும்.

“வம்சாவுக்கு என்ன போஸ்ட் கொடுப்பது என்பது உன் டிசிஷன், தினமும் சாயங்காலம், உங்க ஜிஎம் உங்களை வந்து சந்தித்து ரிப்போர்ட் கொடுப்பார். அது சரியா இருக்கானனு வம்சாவை பார்க்கச் சொல். மூர்த்தியை கூடவே வச்சுக்கோ... ஆல் தி பெஸ்ட்...” அவன் உரைக்க, அவன் குரலில் இருந்த உற்சாகம் அவளையும் தொற்றிக் கொண்டது.

அதன் பிறகு அவளை எதைப் பற்றியும் யோசிக்க அவன் விடவில்லை. வம்சாவின் கரத்தை பற்றிக் கொண்டே அவள் அலுவலகம் செல்ல, அவளது எஸ்டேட்டில் வேலை பார்க்கும் அனைவரும் அவளை வந்து சந்தித்தார்கள்.

“உங்களுக்கு நாங்க இருக்கோம்மா” “நீங்க வந்ததில் ரொம்ப சந்தோசம்”, “எங்கே நீங்க வராமல் போயிடுவோ மோன்னு ரொம்ப பயந்தோம்” “எங்களை மீறிதான் உங்களை ஒருத்தன் நெருங்க முடியும்”

“கடவுள் உங்களுக்கு திரும்பவும் பார்வையைக் கொடுப்பார், நான் குருவாயூரில் வேண்டுதல் வைத்திருக்கேன்”, “எதுவாக இருந்தாலும் ஒரு குரல் கொடுங்க, நாங்கள் எல்லாரும் இருக்கோம்” அப்பப்பா... அவர்களது அன்பில் மூழ்கி திளைத்தாள் என்றே சொல்லலாம்.

‘இவர்களுக்கெல்லாம், இந்த அன்புக்கெல்லாம் நான் என்ன செய்தேன்? அவர்கள் செய்யும் வேலைக்கு சம்பளம் கொடுத்தேன் அவ்வளவுதானே’ மனம் எண்ணிக் கொண்டது.

எதை எங்கிருந்து துவங்கவென்று அவள் தடுமாற, அனைத்தையும் அழகாக வடிவமைத்து, வழி வகுத்து கொடுத்தான் ராபர்ட். “முதலில் மெயில் பாரு. என்ன ஆடர் வந்திருக்கு என்பதை எக்ஸ்போர்ட் டீம் பார்த்துப் பாங்க, ஏதாவது குறை இருந்தால்.

“ஏதாவது மெயில் உனக்காக வந்திருந்தால் அதற்கு மட்டும் ரிப்பளை பண்ணு. வேற மெயில் ஏதாவது ரொம்ப நாள் பெண்டிங் இருந்தால் அதுக்கு முன்னுரிமை கொடு. லெட்டரை நீ டிக்டேட் பண்ணு, வம்சாவுக்கு தெரியும் என்றாலும், உன் பங்குதான் அங்கே இருக்கணும்” ஒவ்வொன்றாக சொல்ல, மதியம் லஞ்ச் டைம் தாண்டிவிட்டது என மூர்த்தி ஆள் அனுப்பும் வரைக்கும் அவளுக்கு நேரம் போனதே தெரியவில்லை.

அவள் லஞ்ச் முடிக்கவே, “ஒரு மணி நேரம் ரெஸ்ட் எடுத்த பிறகு, அடுத்த வேலையை பார்த்தால் போதும். நாலு மணிக்கு ஏலக்காய் ப்ரிசெர்வ் பண்ண கொடவுன் போ, சரக்கெல்லாம் சரியா போகும், ஆனாலும் கேள்... கேட்பாதான் பயம் இருக்கும்.

“அங்கே போகும்போதும் பீட்டர் உன்னோடவே இருப்பான். அவனை கிட்டவே வச்சுக்கோ, அப்போதான் உன்னை ஏமாற்ற அவங்க பயப்படுவாங்க புரியுதா?”

தான் சொல்லும் எதற்கும் அவளிடம் பதில் இல்லாமல் போகவே, சட்டென நிறுத்தினான்.

“ஸ்ருதி, நான் உன் விஷயத்தில் ரொம்ப தலையிடுகிறேனோ?” அவன் கேட்க,

“இந்த போனை தூக்கி போட்டு உடைக்கணும்னு ஆத்திரமா வருது” அவள் சம்பந்தமில்லாமல் சொல்ல, ஒரு நொடி புரியாமல் விழித்தவன், புரிந்த பிறகு வாய்விட்டே சிரித்தான்.

“சிரிக்காதீங்க...” பக்கத்தில் யாராவது இருப்பார்களோ என்ற தயக்கத்தில் அவள் குரலைத் தாழ்த்தி கடிந்துகொள்ள, அதைப் புரிந்தவன்,

“ஸ்ருதி, உனக்கு போன் வந்தாலோ, நீ உன் ஆபீஸ் ரூமுக்குள் இருந்தாலோ, உன் செக்கியூரிட்டி ஆட்கள் உன்னை விட்டு விலகி இருப்பாங்க. அதைவிட, நீ கொலையே செய்து, அதை அவங்க பார்த்தாலும், அவங்க உயிர் போனாலும், எதையும் வெளியே சொல்ல மாட்டாங்க” அவன் உரைக்க, தன் மனதைப் படிக்கும் அவன்மேல் நேசம் பெருகியது.

“இதில் பொய் இருக்கா?”.

“நான் சொல்லும் பொய்யை உன்னால் ரொம்ப சுலபமா கண்டுபிடிக்க முடியும் சுருதி.” அவன் குரல் குழைய, காதுக்குள் விழும் அவன் குரல் இதயத்தை உருக வைப்பது ஏனோ?

“நான் போனை வைக்கறேன்...” அவள் சின்னதாக கோபம் கொள்ள, அவளது கோபத்தை உணர்ந்த வனுக்கு, அப்பொழுதே அவள் முன்னால் சென்று நிற்க ஆசைதான். ஆனால், முந்தினதினம் அவன் கால் வலியால் பெரிதும் அவதிப்பட்டிருக்க, ஜாஸமின் அவனை அறையை விட்டு அசையவே விடவில்லை.

“மியூசிக்... நாளைக்கு உன்னைப் பார்க்க வர்றேன்...” அவள் அலைபேசியை வைக்கும் முன்னர், அவன் கத்தியது அவள் காதில் விழுந்தது.

“வம்சா...” ஸ்ருதி அழைக்கவே, “இதோ வர்றேன்...” சற்று தூரத்தில் அவள் ஓடி வருவது அவளுக்குப் புரிந்தது.

“மெதுவா வா... இப்படி ஓடினால் எங்கேயாவது விழுந்து வைக்கப் போற” மெல்லியதாக கடிந்து கொண்டாள். அங்கே அவர்களது அலுவலக அறைக்கு பக்கத்தில் ஒரு ஓய்வறை இருக்க, ஸ்ருதி அங்கே சென்று ஓய்வெடுக்கச் சென்றாள்.

ராபர்ட் சொல்லும் எதையும் செய்ய சித்தமாய் இருந்தாள் என்றே சொல்லலாம். “ஸ்ருதி, நான் வெளியே இருக்கேன். கால் பண்ணணும்னா, ஸ்பீட் டயல் ஒண்ணை அழுத்து, எனக்கு கால் வரும், உடனே உன் முன்னால் இருப்பேன்” சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து வெளியேற முயன்றாள்.

“வம்சா, மூர்த்தி அங்கே இருந்தால், சாயங்காலம் ஏலக்காய் கொடவன் போகணும்னு சொல்லிடு. வேற

ஏதாவது வேலை இருந்தாலோ, இல்ல ஏதாவது சைன் வேணும்னா வாங்கிக்க சொல்...” அவள் சொல்லவே, வேறு வழியின்றி அவனைத் தேடிப் போனாள்.

மூர்த்தி, பீட்டரோடு எதையோ பேசியவாறு நின்றிருக்க, அவனை எப்படி அழைக்க எனத் தெரியாமல் ஒரு நொடி தயங்கினாள்.

அவன் அருகே இருந்த பீட்டரைப் பார்த்தவள், “பீட்டர்...” குரல் உயர்த்தி அழைக்க, அவள் குரல் கேட்டாலும், அவளைத் திரும்பியும் பார்க்காமல் நின்றான்.

“சார், அவங்க உங்களைத்தான் கூப்பிடுறாங்க...” பீட்டர் சொல்லவே, அவனை கூர்மையாக ஏறிட்டான். “என்னை கூப்பிட்டு, உங்களை கூப்பிடச் சொல்லி செய்கை காட்டுறாங்க. போங்க...” அவன் சொல்லவே, அவளை நோக்கி வந்தான்.

நேற்றைய வாக்குவாதத்துக்குப் பிறகு, அவள் இருக்கும் பக்கமே பார்க்க மறுத்தான். காலையில் அனைவரும் ஒன்றாக வந்தாலும், ஸ்ருதியிடம் ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் பேசியதைத் தவிர, வம்சா என்ற ஒருத்தி அங்கே இருப்பது தன் கண்களுக்கு தெரியவே இல்லை என அமர்ந்திருந்தான்.

அவனது அந்தச் செய்கை அவளுக்கு வருத் தத்தை கொடுத்தாலும், அவனை எப்படி பேச வைக்க என்பது அவளுக்குத் தெரியவில்லை. அவன் தன்னிடம் பேசாமல் இருக்கத் துவங்கிய பிறகுதான், கடந்த ஒரு

மாதமாக அவனிடம் மட்டுமே தான் அதிகமாக பேசி வந்திருக்கிறோம் என்பது புரிந்தது.

அவள் அருகே வந்தவன், “சொல்லுங்க பிஏ மேடம்...” பார்மலாக அவள் முன்னால் நிற்க, அவளுக்கு சட்டென கண்கள் கலங்கும் உணர்வு.

“ஸ்ருதி சாயங்காலம் ஏலக்காய் கொடவன் போகணும்னு சொன்னா” அவள் சொல்லிக் கொண்டிருக்க,

“ராபர்ட் ஏற்கனவே சொல்லிட்டான். பீட்டர் அவளோட போவான். எனக்கு இங்கே வேலை முடிந்தது. இனிமேல் நாளைக்குத்தான் வருவேன். உங்க மேடம் கேட்பா சொல்லிடுங்க...” கொஞ்சம் கூட தயங்காத குரலில் உரைத்தவன், அவளைத் திரும்பியும் பாராது சென்றான்.

அவன் இந்த அளவுக்கு தன்னை ஒதுக்கிவிடக் கூடும் என்பதை அறியாத வம்சாவின் விழிகள் கலங்க, அதை துடைத்தவாறே அலுவலகத்துக்குள் சென்று மறைந்தாள். ஸ்ருதி கொடுத்த வேலையைச் செய்ய, கண்களும், கரங்களும் செயல்பட்டாலும் மனம் லயிக்க மறுத்தது.

மாலையில் அனைத்து வேலைகளையும் முடித்து, படுக்கையில் விழுந்த ஸ்ருதிக்கு, மனம் நிம்மதியாக இருந்தது. நேற்றுவரை இருந்த குழப்பங்கள், சஞ்சலங்கள் அனைத்தும் அகன்றிருந்தாலும், மனதின் ஓரம் கண்பார்வை பற்றிய எண்ணம் உறுத்திக் கொண்டதான் இருந்தது.

ஆனால், அதையும் மீறி, உடல் ஒத்துழைக்க மறுக்கவே, கண்கள் தாமாக உறக்கத்துக்குப் போனது. மறுநாள் காலையில் எழுந்து, உடை மாற்றுவதற்குள் வம்சாவை ஒரு வழி செய்துவிட்டாள்.

‘இது நல்லா இருக்குமா? இதுவா? இது என்ன கலர்? என்ன டிஸைன்?’ அப்பப்பா, வம்சா சோர்ந்து போனாள். ஆனாலும், அவள் கேட்ட அத்தனை உடைகளையும், கொஞ்சம் கூட முகம் சுழிக்காமல், தயங்காமல் எடுத்து கொடுத்தாள்.

இறுதியில், முதல் முறையாக புடவை கட்டுவது என முடிவாக, தாய் தனக்கு முதல் முதலாக எடுத்து கொடுத்த புடவையை, வம்சாவின் உதவியோடு அழகாக கட்டிக் கொண்டாள். முதலில் அவளிடம் தயக்கமாக இருந்தது தான். ஆனால், “ஸ்ருதி, ஹாஸ்டல்ல ரும்மேட் எல்லாம் ட்ரெஸ் மாத்திக்கிறது இல்லையா...?” வம்சா கேட்ட பிறகு, போகப் போக, அவள் உடன் இருக்கும்பொழுது உடை மாற்றுவது பழகி விட்டது.

‘உன்னை அவர் பார்த்ததே இல்லையா...? பிறகு ஏன் இவ்வளவு அக்கப்போர்?’ மனசாட்சியின் கேள்விக்கு அவள் பதில் கொடுக்கவே இல்லை. என்னவோ அன்று தான் அவனை முதல்முறையாக பார்க்கப் போவது போல் ஒரு உணர்வு.

ஒருவேளை, அவன் நேற்று, உன்னைப் பார்க்க நாளை வருகிறேன் என சொன்னதால் இந்த பரபரப்பா என அவளால் பிரித்தறிய முடியவில்லை. அவன்

அருகாமைக்கு மனம் ஏங்கியது மட்டும் உண்மை. 'கண் பார்வை வராமல் போய்விட்டால்?' அந்த நினைவு கொடுக்கும் வலி, அதை வார்த்தையில் வடிக்க முடியவில்லை.

தன்னை மீட்டுக்கொண்டு. அவள் கிளம்பி பேக்டரிக்கு வர, அவளைக் காண கிளம்பிக் கொண்டிருந்த ராபர்ட்டை தடுக்க முயன்று, தோற்றுக் கொண்டிருந்தான் மூர்த்தி.

“பேக்டரி மலை மேலே இருக்கு, அங்கே இருந்து டீ எஸ்டேட்டை பாக்கணும்னு அவ சொன்னால் அங்கேயும் போக நிப்ப. இந்த ரிஸ்க் எல்லாம் வேண்டாம். இன்னும் ஒரு வாரம் போகட்டும்” அவனைப் பிடித்து தடுத்தான்.

“அதான் நேத்தைக்கே இவ்வளவு பெரிய பிளாஸ்டர் போட்டாச்சே. இதை வேற இன்னும் மூணு மாசத்துக்கு எடுக்கக் கூடாதாம். அஞ்சு கிலோவுக்கு மேலே இருக்கும் போல, அதை தூக்கிட்டு நடக்குறது அதைவிட கொடுமையா இருக்கு.

“நான் சொல்லச்சொல்ல கேக்காமல் இதை போட்டு விட்டிங்கல்ல. பிறகு என்ன கவலை? என்னால் இப்போ கொஞ்சம் நல்லாவே நடக்க முடியுது. என்னவோ கால் உடைஞ்சு மாதிரி பண்ணாதடா. இன்னைக்கு அவளைப் பாக்க வர்றேன்னு சொல்லிட்டேன். என்னால் மீற முடியாது” பேச்சு அவ்வளவுதான் என அவன் குரல் சொல்லாமல் சொல்ல, மூர்த்தி அபங்கிவிட்டான்.

அலுவலக அறையில் ஸ்ருதி படபடப்பாக அமர்ந்திருந்தாள். என்னவோ அன்றைக்குத்தான் அவனை முதல்முறையாக பார்க்கப் போவதுபோல் ஒரு படபடப்பு. “ஹாய் மியூசிக்...” அவன் குரல் கேட்ட மறு நிமிடம், இன்ஸ்ட்ரென்டாய் ஒரு பதட்டம் அவளிடம் ஒட்டிக் கொண்டது.

அதைப் பார்த்தவாறே... “யூ ஆர் லுக்கிங் கார்ஜியஸ்...” அவன் குரல் குழைந்து வெளியேற, அருகில் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள் என அவன் சொன்னாலும், ‘யார் பார்க்கிறார்களோ?’ என சிறு அவஸ்தையான உணர்வும் எழுந்தது.

“எதுக்கு என்னை கூப்பிட்ட மியூசிக்...” அவன் சாதாரணமாக கேட்க, ‘உன்னைப் பார்க்க வேண்டும்போல் இருந்தது என்றா சொல்ல முடியும்?’ அந்த நினைப்பில் அவள் முகம் தானாகவே சிவக்க, அவள் ஈரம் பளபளக்கும் இதழ்களையே வெறித்திருந்தான்.

“நம்ம பேக்டரியை நீங்க பாத்ததில்லையே... வாங்க...” அழைத்தவள் இருக்கையில் இருந்து எழ, “மே ஐ...?” அவன் எதைக் கேட்கிறான் எனத் தெரிந்தாலும், தன்கரத்தை அவன் பக்கம் நகர்த்தவே இல்லை.

“வம்சா பாத்துப்பா...” உரைத்தவள் இரண்டு எட்டு எடுத்து வைக்க, “எனக்கு உன் கரத்தை கோர்த்துக்கத் தோணுதே...” அவள் காதில் கிசுகிசப்பாக உரைத்தவன், வம்சா வரவே வேகமாக விலகி நின்றான்.

அவன் விலகிவிட, அவளுக்குத்தான் தன் முக மாற்றத்தை காட்டாமல் இருப்பது பெரும் பாடாக போயிற்று.

“ஸ்ருதி, போகலாம்...” வம்சா சொல்ல, அவளோடு நடந்தாள். கூடவே அவனையும் அழைக்க அவளைத் தொடர்ந்தான்.

“சார்... கால்...” வம்சா துவங்க, “என்ன...? காலுக்கு என்ன?” வேகமாக ஸ்ருதி கேட்கவே, “போன் பண்ணணும்னு சொல்லியிருந்தேன், அதை சொல்றா அதானே...” அவன் கேட்க,

“ஆ...ஆ...மா...” சமாளித்தாள். அரைமணி நேரம் நடந்த பிறகு, அதற்குமேல் அவனால் முடியவில்லை. அவன் கண்களில் வலியைப் பார்த்த வம்சா, ஸ்ருதியிடம் எப்படிச் சொல்லவென்று தெரியாமல் திணற, அவனோ, மூர்த்தியை பார்வையால் அருகே அழைத்தான்.

“இதுக்குத்தான் இன்னைக்கு வேண்டாம்னு சொன்னேன்... கேட்டால் தானே” அடிக்குரலில் அவனிடம் பொரிய, மூர்த்தி குரலை தாழ்த்தி உரைத்தாலும், அது ஸ்ருதியின் காதில் தெளிவாகவே விழுந்தது.

“வம்சா... இங்கே என்ன நடக்குதுன்னு எனக்குத் தெரிஞ்சாகணும்.”

ஸ்ருதி நின்ற இடத்தில் இருந்து அழுத்தமாக கேட்க, அவளுக்கு யார் என்ன பதில் சொல்வது எனத் தெரியாமல் நின்றார்கள்.

ராபர்ட், வம்சாவையும் மூர்த்தியையும் முறைத்துப் பார்க்க, சூழ்நிலையை எப்படி சமாளிக்கவென்று யாருக்கும் தெரிய வில்லை. தனக்கு காலில் அடிபட்டிருக்கிறது எனச் சொன்னாலே, கடந்த ஒரு வாரமாக அவன் வராததன் காரணத்தை நொடியில் யூகித்து விடுவான்.

அதை யூகித்துவிட்டால், விபத்து யாரால், எப்படி நடந்திருக்கும் என்பதை யாரும் அவளுக்குத் தனியாக சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. இத்தனை நாள் மறைத்து வைத்ததே ஒன்றுக்கும் இல்லாமல் போய்விடும் என்பது புரிய, ஸ்ருதியின் முன்னால் அவர்களை எதுவும் சொல்ல முடியாமல் நின்றான்.

“ஸ்ருதி, இங்கே எல்லாரும் நம்மளையே கவனிக் கறாங்க, ஆபீஸ் ரூமுக்கு போய்டலாம்.” சின்னக் குரலில் உரைக்க, திரும்பி நடந்தாள்.

அறைக்குள் அவளை விட்டுவிட்டு, வம்சாவும், மூர்த்தியும் விலகிச் செல்லவே, அங்கே இருந்த அமைதியை கலைக்க விரும்பாமல் ராபர்ட் அசையாமல் இருந்தான்.

“அப்போ சொல்ல மாட்டீங்க அதானே...” அங்கே இருந்த அமைதியை அவளே கலைத்தாள்.

“அப்படியில்லை ஸ்ருதி...” அவன் தயங்கவே, இன்னும் கோபமானாள்.

“என்ன பொய் சொல்லலாம்னு யோசிக்கறீங்களா?”
அவள் கேட்க,

“ஸ்ருதி...” கண்டிக்கும் குரலில் அழைத்தவன்,
“எனக்கு ஒரு சின்ன ஆக்சிடென்ட், வேற எதுவும்
இல்லை...” அவன் சொல்லவே,

“என்ன...?” கேட்டவள், கைகளை வேகமாக
காற்றில் துழாவி அவன் எங்கே எனத் தேடினாள்.

“இதோ இருக்கேன்...” உரைத்தவன், அவள்
கரத்தைப் பற்ற, வேகமாக அவன் கரத்தை தொட்டு
ஏதாவது அடி பட்டிருக்கிறதா என உணரத் துவங்கினாள்.
அவள் செய்கையைப் பார்த்தவன், “இடது காலில்
ஏர்லைன் பிராக்ச்சர். வேற எதுவும் பெருசா இல்லை...”
அவளை அடக்க முயன்றான்.

“பிராக்ச்சர்... என்கிட்டே இருந்து மறச்சுப்ளங்க இல்ல.
அதனால்தான் ஒரு வாரம் என்னைப் பார்க்க வரலையா?
அரவிந்தோட வேலையா இது? எனக்குத் தெரியும்,
அவன்தான் செய்திருப்பான்...” படபடத்தாள்.

“ஸ்ருதி அவன் எல்லாம் எனக்கு ஒரு ஆளா?”
அழுத்தமாக அழைத்து அவளைக் கலைத்தவன்,
“என்கிட்டே அவன் அப்படியெல்லாம் விளையாடிப் பார்க்க
முடியும்னு நினைக்கறியா? இது எதேச்சையா நடந்தது
தான். அவன் எல்லாம் குலைக்கிற நாய், அவ்வளவு
சீக்கிரம் கடிக்க மாட்டான்.

“உன் அம்மா இருந்தப்போ இங்கே வந்து வாலாட்டி
இருக்கானா? இப்போ அவங்க இல்லை என்பதால்

விளையாடிப் பார்க்க நினைத்தான் அவ்வளவுதான். எனக்கு ஆக்சிடென்ட் என்றால் நீ அப்சட் ஆயிடுவன்னு தான் சொல்லாமல் மறைத்தேன். மற்றபடி எதுவும் இல்லை.”

எப்பொழுது அவன் நெஞ்சில் சாய்ந்தாள்,

அவன் கரங்கள் இரண்டும் எப்பொழுது அவளை வளைத்துக் கொண்டது என இருவரும் அறியவில்லை.

அவன் நெஞ்சில் அழுத்தமாக தன் முகத்தை புதைத்தவள், “என் ராசிதான் உங்களுக்கும் இப்படி ஆகிடுச்சு. என்னை விட்டு போய்டுங்க” ‘போ’ எனச் சொல்பவள், தன் முதுகை இவ்வளவு அழுத்தமாக இறுக்கிக் கொள்வது எதனாலாம்? மெல்லியதாக புன்னகைத்துக் கொண்டான்.

“அப்படிப் பார்த்தால், நான் உன்னை நெருங்கிய நேரம்தான் இப்படியெல்லாம் உனக்கு ஆச்சுன்னு நானும் சொல்லலாமே. அப்போ நிஜமாகவே நான் உன்னை விட்டு போக வேண்டியதுதான். நானும் அன்னைக்கே அதை யோசித்தேன்... என்னால்தான் இப்படி ஆச்சோ என்று மனசுக்குள் புழுங்கிட்டு இருக்கேன்.”

அவன் சொல்ல, அவன் நெஞ்சில் ஆனமட்டும் தன் கரத்தால் குத்தினாள்.

“என் காரை ஓட்டியது நான்தான், நீங்க இல்லை. பிறகு ஏன் இப்படி பேசறீங்க?” கேட்டவளுக்கு, அவன் கால் வலியின் நினைப்பு வர, “ராபர்ட், முதல்ல

உக்காருங்க...” உரைத்தவளுக்கு அப்பொழுதுதான், அவன் அணைப்பில் இருப்பதே புரிந்தது.

“எனக்கு இதுவே கம்ஃபோர்ட்டா தான் இருக்கு” உரைத்தவன், அவள் இடையை மெல்லியதாக இறுக்க, அவள் கண்கள் இரண்டும் பரிதவிப்பாய் அவனை ஏறிட்து.

“எனக்கு உன்னைப் பாக்கணும் ராபர்ட்...” அவன் சட்டையின் காலரை பிடித்து மெல்லியதாக இழுத்தவள் அவன் மூச்சுக்காற்று அவள்மேல் தீண்டவே அதை ரசித்தவாறே, அவனை ஏறிட்டு கேட்டாள். அதை உடனே நிறைவேற்ற முடியாத நிலையை அறவே வெறுத்தான்.

‘சாரி...’ சொல்லி அவளைவிட்டு விலக நினைத்த எண்ணத்தை உடனே மாற்றினான். தான் அப்படிச் சொன்னால் அவள் மனதுக்குள் மறுகிப் போவாள் என்பது புரிய,

“டீல் இஸ் எ டீல்... நீதான் என்னை கண்டு பிடிக்கணும், அதுக்குப் பிறகுதான் இந்த முகத்தை உனக்கு காட்டுவேன்” அவள் நெற்றியில் மெல்லியதாக முட்டியவன், அவளை விட்டு மெதுவாக விலக, அவன் ஈட்டை காலரை பிடித்திருந்தவள், கரத்தை தளர்த்தவே இல்லை.

அவ்வளவு அருகில், அவள் ஈரம் சொட்டும் இதழ்கள் ஏற்கனவே அவனை இம்சிக்க, அவளது பிடி தளராமல் போக, அப்படியே அவள் இதழ் தேனை அருந்தும் வேட்கையை முயன்று அடக்கினான். அவளது

முகமும் அவனிடம் எதையோ யாசிக்க, அது புரிந்தாலும், தன் இதழ்களை அழுத்தமாக மூடி நின்றிருந்தான்.

“யாரோ வர்றாங்க...” அவளைக் கலைத்தவன், அவள் கைப்பிடியை விட்டு விலகி தூரமாக நின்றான். தன் தலையை அழுத்தமாக கோதிக் கொண்டவன், தன் மெல்லிய உணர்வுகளை கடிவாளமிட்டு அடக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தன்னவள் என முடிவு செய்துவிட்ட பெண், கைகளுக்குள் கரைந்து நிற்கையில், விலகி நிற்க வேண்டிய நிலை வந்தால், எந்த ஒரு ஆண்மகனும் பித்தாகிப் போவான். சட்டென உணர்வுகளின் பிடியில் சிக்கிக் கொள்ள அவன் ஒன்றும் டீனேஜ் பையன் கிடையாது.

இருபத்தேழு வயது இளைஞன், ஒரு பெரிய கம்பெனியை, ஆயிரம் போட்டியாளர்களுக்கு மத்தியில் ஈடுகொடுத்து நடத்திச் செல்பவன், வாழ்க்கையின் முடிவை தீடமாக தைரியமாக எடுக்கும் ஆளுமை நிறைந்தவன், இன்றைய நிலையில், அவளே முடியாது எனச் சொன்னாலும், அவளைத் தாலி கட்டி தன்னவளாக மாற்றிக் கொள்ளும் வல்லமை நிறைந்தவன்.

அப்படிப்பட்டவன் விலகி நிற்பது என்றால், அவளுக்கு வாக்கு கொடுத்திருக்கிறான். அவளது கௌரவத்துக்கோ, பெண்மைக்கோ எந்தவிதமான களங்கத்தையும் ஏற்படுத்த மாட்டேன் என கொடுத்த

வாக்கைக அவன் வெறும் வார்த்தையாக உரைக்க வில்லையே, எனவே விலகி நின்றான்.

அவளுக்கோ, அவனது விலகல் ஒரு பக்கம் சந்தோஷத்தைக் கொடுத்தாலும், தான் அவன் கரங்களில் கரையத் துடிப்பதை உணர்த்திய பிறகும் அவனது விலகல் ஒரு பரிதவிப்பை கொடுத்தது.

‘உடல் அளவில் அவரைக் கவரும் வகையில் நான் இல்லையா? அவருக்கு என்மேல் சிறு சலனமும் இல்லையா?’ மனம் தவித்தது.

தன்னவன், தனக்கானவன் அவன் மனதில் தன்னைப் பற்றிய சலனம், தன்னை கொஞ்சமாக உணரும் வேகம் இருக்க வேண்டும் என ஒரு பெண்ணாக அவள் மனம் ஏங்கியது.

பார்வை போவதற்கு முன்னர் தன்னிடம் உரையாடியவன், பார்வை போன பிறகு விலகிச் சென்றிருந்தால், உடைந்து போயிருப்பாள்.

ஆனால், தன் இருட்டுக்குள் இருந்து, வெளிச் சத்துக்கு கை பிடித்து நடத்தும் அவனை கொள்ளை கொள்ளையாய் பிடிக்கையில், கொஞ்சமாய், தங்களுக்கே உரிய அவன் தீண்டல்களை மனம் விரும்புவதை என்ன செய்ய?

“என்னைக்கு செக்கப்புக்கு வரச் சொல்லியிருக்காங்க ஸ்ருதி...” தன்னை மீட்டவன், அவளிடம் கேட்பான்.

“ஒரு வாரம் கழித்து வரச் சொன்னாங்க...”
எதையாவது பேச வேண்டுமே என பேசி வைத்தார்கள்.

“உங்க கால்...” அப்பொழுதுதான் நினைவு வந்தவளாகக் கேட்க, “பிளாஸ்டர் ஓப் பேரிஸ் போட்டிருக்காங்க. செம கனம்... எப்படியும் அஞ்சு கிலோ இருக்கும் போல. அதை தூக்கிட்டு நடக்குறதுதான் இப்போ கஷ்டமா இருக்கு” அவன் சொல்ல, அவன் குரல் வந்த திक्கில் வந்தவள், கைகளால் அவனை உணர்ந்து, அவன் அருகே கீழே மண்டியிட்டாள்.

“ஸ்ருதி என்ன இது...?” அவன் விலக முயல, அவள் கீழே இருந்து எழாமல் போகவே, அவள் பிடிவாதம் உணர்ந்து, அவள் கரத்தை எடுத்து, தன் கட்டு போட்டிருந்த காலில் வைத்தான். அதன் பருமனை கைகளால் உணர்ந்தவள், “இங்கே ஒரு மார்க்கர் இருக்குமே?”

கேட்கவே, அவள் மேஜை மேல் இருந்த மார்க்கரை எடுத்து அவள் கரத்தில் கொடுத்தான்.

“Get well soon...” எழுதியவள், நிமிர், “தேங்க்ஸ்...”
உரைத்தான்.

அவளோ, “அரவிந்தனை இந்தப் பக்கம் காணவே காணோம்? உங்க செக்கியூரிட்டிக்கு பயந்து எல்லாம் போகும் ஆள் அவன் இல்லை. அவனை என்ன செஞ்சீங்க? அவனுக்கு என்ன செக் வச்சீங்க?” அவள் கேட்க,

“இப்போ அது அவசியம் தெரிந்தே ஆகணுமா?” அவன் கேட்க, “சரி வேண்டாம் விடுங்க...” அத்தோடு அதை முடித்துக் கொண்டாள்.

ஆனால் அரவிந்தனை அப்படியொன்றும் சும்மா விட்டிருக்க மாட்டான் என்றே தோன்றியது. அரவிந்தன் அரசியல் பின்பலத்தில் ஆடிக் கொண்டிருப்பவன், அவனையே அடக்கி வைத்திருக்கிறான் என்றால், நிச்சயம் ராபர்ட் சாதாரணமானவனாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என எண்ணினான்.

அரவிந்தனை அடக்க ராபர்ட்டுக்கு ஒரு போன் கால் போதுமானதாக இருந்தது. கட்சியின் அடிப்படை உறுப்பினர், பதவியில் இருந்து கூட அவனை விலக்கிவிடும் திட்டம் பக்காவாக தயாராகி விட்டது. கட்சிக்கு தேவையான அடியாளை விட, கட்சிக்கு லட்சங்களில் நிதி கொடுக்கும் ராபர்டின் தேவையே அவர்களுக்கு அதிகம் இருக்கிறது.

“நீங்க என்ன செய்வீங்களோ தெரியாது, அரவிந்தன் உங்க கட்சியில் இருக்கக் கூடாது. அப்படி இருந்தால், என்கிட்டே கட்சி நிதிக்கு வந்து நிக்காதீங்க” முதலமைச்சரின் பிஏ விடம் அவன் அவ்வளவுதான் சொன்னான்.

கட்சிக்குள் நடக்கும் இப்போதைய மீட்டிங்கில் அவனது பெயர் இல்லாமல் போகவே, அது ஏன் என அறியத்தான் இரண்டு வாரமாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். அங்கே அலைவதாலேயே,

அவனுக்கு ஸ்ருதியின் வீட்டுப் பக்கம் வர வேண்டும் என்ற நினைப்பு கூட இல்லாமல் போய்விட்டது.

இனிமேல் அவன் திரும்பி பார்க்கவேண்டும் என்று நினைத்தாலும், ராபர்ட் அதற்கு விட மாட்டான். அதையெல்லாம் அவளிடம் சொல்லி விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ள அவன் விரும்பவில்லை. அதைச் சொன்னால், தன் உயரத்தையும், நிலையையும் சொல்ல வேண்டும், எனவே தவிர்த்தான்.

நாட்கள் அதன் போக்கில் நகர, கிட்டத்தட்ட ஒரு மாதம் கடந்துவிட்டது. ஸ்ருதியின் உடல்நிலை கொஞ்சம் தேறி இருந்தாலும், உடனே ஆப்பரேஷன் செய்ய முடியாது என்பதால், கட்டாயம் ஆறுமாதம் காத்திருக்க வேண்டும் எனச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

தினமும் அலுவலகம் வருவதும், அன்றாட வேலைகளைச் செய்வதும், ராபர்ட்டுடன் அலைபேசியில் உரையாடுவது என ஸ்ருதியின் நாட்கள் நகர, அதில் ஒரு இயந்திரத்தன்மையை உணர்ந்தாள். பொதுவாகவே அவள் இயற்கையைப் பெரிதும் ரசிப்பவள், சின்னதாக பிக்னிக், ஷாப்பிங், ஆர்ட் கேலரி என சுற்றுப்பவள், அப்படிப்பட்டவளுக்கு சீக்கிரமே தன் இயந்திர ஓட்டம் அலுத்துப் போனது.

அதைவிட, ராபர்ட்டோடு தனிமையில் நேரம் செலவழிக்க வேண்டும் என்ற அவளது ஆசையை அவனிடம் சொல்ல, அவளை அழைத்துக் கொண்டு வெளியே சென்றான்.

18

தனக்கு போர் அடிக்கிறது, எங்காவது வெளியே அழைத்துச் செல்லச் சொல்லவே, அவளை அழைத்துக் கொண்டு ரோஸ் கார்டன் சென்றான். அவனோடு வெளியே செல்வதில் அவ்வளவு ஆர்வமாக இருந்தாள். ஆனால், அவன் தங்களோடு வம்சாவையும், மூர்த்தியையும், செக்கியூரிட்டி ஆட்களையும் அழைக்கவே, சற்று கடுப்பானாள்.

ரோஸ் கார்டன், எப்பொழுதும் அவளை வசீகரிக்கும் ஒரு இடம். அங்கே அவனோடு செல்வதில் அவளுக்கு கொள்ளை ஆனந்தம். ரோஸ் கார்டனில் அவன் கைகளை இறுகப் பற்றிக்கொண்டு சுற்றிவருவோம் என அவள் எண்ண, வம்சா தன் கரத்தைப் பற்ற கோபம் கொண்டாள்.

அதை வெளியே காட்டவும் முடியாமல், அடக்கவும் முடியாமல் அவள் திணற, வம்சா ஒவ்வொரு பூவைப் பற்றியும் சொன்னதை அவளது செவிகள் கேட்டாலும் எதுவும் கருத்தில் பதியவே இல்லை.

வம்சாவும் ஒரு அவஸ்தையான மனநிலையில் இருந்தாள். மூர்த்தி அவளிடம் பேசும் பொழுதெல்லாம், பிஏ மேடம் என அழைத்து பேசினால் அவளும் என்னதான் செய்வாள்?

தன்னைத் தவிர்ப்பவனிடம், அன்பை யாசிக்கவும் துன்பமாக இருக்கவே, மனதுக்குள் ஒடுங்கினாள்.

வண்ண வண்ண மலர்களை, அதன் நறுமணத்தை, அந்த இடத்தின் குளுமையை என ஒரு அளவுக்கு மேலே ரசிக்க மனமின்றி, “வம்சா, கொஞ்சம் தனியா இருக்கணும்” அவள் சொல்லவே, ரோஜாக் களுக்கு மத்தியில் இருந்த சிறிய பாதையில் அவளை அமர வைத்தாள்.

“ஸ்ருதி, இங்கே இருந்து தனியா எழுந்து வந்துடாதே. பாதை கொஞ்சம் சரியில்லை” சொல்லி விட்டு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

பாதையில் தனிமையில் அமர்ந்து கொண்டாள். சுற்றிலும் வீசிய தென்றலோ, குளுமையோ, எதுவும் அவளைத் தீண்டி மனதின் வெம்மையை குறைக்க முடியவில்லை.

‘அவர் எங்கே?’ மனம் அதையே சுற்றி வந்தது. உடன் இருக்கும் வம்சாவை விடுத்து, அவனை மட்டுமே மனம் அதிகமாய் தேட, அது ஏன் என அவளுக்குப் புரியவே இல்லை. அருகே கை நீட்டி, கைக்கெட்டிய ரோஜா செடியில் இருந்த பட்டு ரோஜாவை விரல்களால் மென்மையாக வருடியவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.

தன் கோபத்தையும் மீறி, வம்சாவின் அமைதி அவளை ஒரு பக்கம் குழப்பத்தில் ஆழ்த்தியது. தன்னோடு இருக்கும் நேரங்களில் எல்லாம், தன்னை தேவையற்ற சிந்தையில் உழல விடாமல், எதையாவது பேசி, செய்து பிசியாக வைத்திருப்பவள், சில நாட்களாக தன்னை மீறி

அமைதியில் மூழ்குவதன் காரணம் அவளுக்குப் புரியவே இல்லை.

அன்றைக்கும் அப்படித்தான், ஒரு மெயிலுக்கு பதில் அனுப்ப வேண்டி, டிக்டேட் செய்து கொண்டிருக்க, தான் லெட்டரை முழுதாக உரைத்து முடித்த பிறகு, “என்ன எழுதணும் ஸ்ருதி?” அவள் கேட்க, யோசனையானாள்.

“உனக்கு என்ன பிரச்சனை வம்சா? என்கிட்டே எதையாவது மறைக்கறியா?” அவள் கேட்க, வம்சா தடுமாறியதும், “அப்படியெல்லாம் எதுவும் இல்லை” என மென்று முடிங்கியதும் நினைவுக்கு வர, அதையே சிந்தித்தவாறு அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்ன இங்கே உக்காந்துட்ட? சுத்திப் பாக்கல? பாதிதான் பாத்திருக்க? அதுக்குள்ளே டயர்ட் ஆயிட்டியா? ஜீஸ் ஏதாவது குடிக்கறியா?” அவன் கேட்க, அவனுக்கு பதில் சொல்லாமல், முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்மேல் கோபமா?” அவன் கேட்க, அப்பொழுதும் அவன் பக்கம் திரும்பவில்லை.

“எனக்கென்ன கோபம்?” வார்த்தைகள் கோபமாகத் தான் வந்து விழுந்தது.

“நாம அவிட்டிங் வந்த சந்தோஷத்தையே உன் முகத்தில் காணாமே” பாரைமேல் இருந்த அவள் கரத்தை மெதுவாகப் பற்றியவன், அவன் கரத்துக்குள்

ரோஜா பொக்கே ஒன்றை தீணித்து, “ஐ லவ் யூ ஸ்ருதி. வில் யூ மேரி மீ...”

அவள் புறங்கையில் இதழ் பதிக்க, அவன் ப்ரப்போசலை எதிர்பாராதவளின் இதயம் படபடத்தது.

இமைகள் வேகமாக ஒன்றை ஒன்று முத்தமிட்டுக் கொள்ள, அவளது ஒளியிழந்த கண்கள் அவனை ஏறிட்டது. “ராபர்ட்... நான்... எனக்கு...” அவள் வார்த்தைக்குத் தீணற,

“சே எஸ் ஆர் நோ...” அவள் இதழ்களுக்கு குறுக்காக விரல் வைத்து தடுத்தவன், எனக்கு அந்த பதிலில் ஒன்று மட்டுமே வேண்டும் எனச் சொன்னான்.

அவளது கண்கள் மெல்லியதாக கலங்க, தலையை மறுப்பாக அசைத்தவள், அமர்ந்தவாக்கிலேயே அவனைத் தாவி அணைத்துக் கொண்டாள். இத்தனை மாதங்களில் அவர்கள் நேருக்கு நேராகவோ, வாய் வார்த்தையாகவோ காதலை பகிர்ந்ததில்லை.

முதல் முறையாக அவன் வாய் மொழியாக காதலைக் கேட்க, உருகிப் போனாள்.

தனக்கு கண் பார்வை வந்த பிறகு அவன் காதலைச் சொல்லியிருந்தால் எப்படியோ, கண்பார்வை போகும் முன்னர் காதலைச் சொல்லியிருந்தால் எப்படியோ, ஆனால், தான் இந்த நிலையில் இருக்கும் பொழுது அவன் காதலைச் சொன்னது அவளை நெகிழ்த்தியது.

எந்தக் குறையும் இல்லாத பெண்களையே காதலைச் சொல்லி ஏமாற்றி கை கழுவிச் செல்லும் இந்தக் காலத்தில், கண்பார்வை திரும்பி வருமா வராதா எனத் தெரியாத இந்த நிலையிலும், அவன் தன் காதலைச் சொல்ல, அவன் அன்பைக் கண்டு வியந்தாள்.

அவன் அன்பின் அளவை அவன் சொல்லிவிட்டான். ஆனால், தான் அவன் காதலை ஏற்றுக் கொள்வது, அவளுக்கு பக்கா சுயநலமாகத் தோன்றியது. எனவேதான் மறுப்பாக தலை அசைத்தாள். ஆனால், அவனை இழக்க முடியாது என மனம் கூச்சலிட, அவனைத் தாவி அணைத்துக் கொண்டாள்.

இரு துருவமான அவளது நினைப்பு அவனுக்கும் புரிய, “ஏன் கேம் முடிந்தால்தான் என்னை ஏத்துப்பியா?” வெகு இயல்பாகவே கேட்டான். அவன் அணைப்பை விலக்காமலேயே, “ம்...” மெதுவாக முனகினாள்.

“உங்களுக்கு கோபமே வராதா?” அவள் விலக, “இப்போதான் கொஞ்சம் கோபம் வருது” அவள் செய்கையைப் பார்த்து அவன் சொல்ல, அவனைச் செல்லமாக அடித்தாள்.

அவன் கையில் கொடுத்த ரோஜா செண்டை நுகர்ந்து வாசம் பிடித்தவள், “எல்லாமே ரெட் ரோசா?” அவனிடம் கேட்க, “ஆமா...” அவன் குரல் அவள் காதுக்கருகில் கிசுகிசுப்பாக கேட்க, அவளுக்குள் சிறு அவஸ்தையாக ஒரு உணர்வு.

“ம்ச்... பப்ளிக் ப்ளேஸ்ல... கொஞ்சம் தள்ளி உக்காருங்க...” அவளது பட்டு இதழ்கள், அந்த பட்டு ரோஜாக்களில் வலம் வர, பூக்களில் இருந்த மெல்லிய நீர்த்துளி அவள் இதழ்களில் துளியாய் தேங்க, அதைப் பார்த்தவனின் கண்கள் அவள் இதழ்களை விட்டு நீங்க மறுத்தது.

“பீட்டரை தாண்டி இங்கே யாரும் இப்போ வர முடியாது.” உரைத்தவன், சிறு இடைவெளி விட்டு, “ஸ்ருதி... ரியல்லி ஐ’ம் கெட்டிங் மேட். உன்னோட இந்த லிப்ஸ்... காட்... அந்த ஒரு டிராப் வாட்டர், ஐ வான்ட் தட்...” அவன் சொல்லச் சொல்ல, அவள் தேகம் முழுவதும் சிலிர்த்து அடங்கியது.

அவன் தனது கோரிக்கையை கேட்காமல் எடுத்துக் கொண்டிருந்தால் கூட இப்படி உணர்ந்திருக்க மாட்டானோ என்னவோ, ஆனால்... அவன் கேட்ட விதமும், அவன் குரலும், அவன் இதழ்கள் காதின் ஓரம் உரசி அவளை தீப்பிடிக்கச் செய்தது.

“ரா...பர்...ட், இ...து...” தன் காதின் ஓரம் உரசிய அவன் இதழ்களின் பக்கம் திரும்பியவள், வார்த்தைகளை திக்கித் திணறி உரைக்க, மெல்லியதாக இதழ் திறந்து அவள் தன் பக்கம் பார்த்த விதம்... அப்படியே தன் இதழ்களைக் கொண்டு அவள் இதழ்களை மொத்தமாக கவ்விக்கொள்ள வேண்டும் என தவித்துப் போனான்.

“ஐ’ம் லூசிங் மை கண்ட்ரோல்...” அந்த குரல்... அவள் இதயம் நெஞ்சுக்கூட்டை மீறி துடிக்க, அதன் ஓசையை இருவராலும் உணர முடிந்தது. இன்னும் ஒரு இன்ச் நகர்ந்தாலும், இருவரின் இதழ்களும் நலம் விசாரித்துக் கொள்ளும்.

இருக்கும் இடமும், சூழலும் அவனுக்குப் புரியாமல் போக, அவளுக்கோ, எத்தனைபேருக்கு காட்சிப் பொருளாக இருக்கிறோமோ என்று தோன்றியது. சட்டென அவனை விட்டு விலக முயல, அதை உணர்ந்தவனது நுனி நாக்கு, அவள் இதழ்களை பட்டும் படாமல் உரசி அந்த ஒரு துளி நீரை அமிர்தமாய் பருகியிருந்தது.

அவ்வளவுதான்... விதிர்த்து விலகி, படபடத்து, மூச்சுக்குத் திணறி, பட்டென அந்தப் பாதையிலிருந்து எழுந்து நின்றாள்.

அவன் தீண்டிய கீழுதடு அவள் வாய்க்குள் அடைக்கலமாகி இருக்க, இதழ் வெம்மையாய் தகிக்கும் உணர்வு.

தன்னை மீறி அங்கிருந்து வேகமாக அடியெடுத்து வைக்க முயல, அவளை கரம் பிடித்து தடுத்தான். “ஸ்ருதி... நான் கண்ட்ரோல் பண்ண எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணேன். ஆனா... உன் லிப்ஸ் எப்பவும் என்னை ரொம்ப டிஸ்டப் பண்ணும். இப்போ... அந்த ட்ராப் வாட்டர்... காட்...”

அவன் விளக்கம் கொடுக்க முயல, அவள் முகம் சிறு கோபத்திலும், வெட்கத்திலும் ஜொலித்தது.

“ராபர்ட், என்னை தனியா எங்கேயாவது கூட்டி ‘போ’ன்னு சொன்னால், இப்படி எல்லாரையும் கூட்டி வந்துட்டு, இப்போ... என்னவோ செஞ்சுட்டு, அதுக்கு விளக்கம் வேற... முதல்ல இங்கே இருந்து போகலாம்” நிற்க முடியாமல் கால்கள் தள்ளாட, படபடத்தாள்.

“கோபமா...?” அவள் கரத்தை விடாமல் அவன் கேட்க,

“ஆமா, கோபம்தான்...” அவள் உரைக்க, பட்டென அவள் கரத்தை விடுத்தாள்.

அங்கே வம்சாவோ, மூர்த்தி இருந்த மரத்துக்கு கீழே போட்டிருந்த கல் பெஞ்சில் அவனுக்கு சற்று இடைவெளி விட்டு அமர்ந்தவள், அவனிதம் பேசுவா வேண்டாமா? என மனதுக்குள் பட்டிமன்றம் நடத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

மூர்த்திக்கோ, தான் தன் மனதில் இருந்ததை மறைமுகமாக உணர்த்திய பிறகு, அட்லீஸ்ட் சண்டை போடவாவது தன்னிடம் பேசுவாள் என நினைக்க, அவளது மௌனம் அவனை அசைத்துதான் பார்த்தது. ‘ச்சைய், இந்த லவ் ஏன்தான் வந்து தொலைச்சதோ? சாப்பிட முடியலை, தூங்க முடியலை’ மனதுக்குள் புலம்பிக் கொண்டான்.

“சா...சா...சா...ரி, அன்னைக்கு நான் எதையும் மீன் பண்ணி சொல்லலை...” காற்றுக்கு கூட கேட்காத குரலில் உரைக்க, அவள்மீதே கவனமாக இருந்த வனுக்கு அது துல்லியமாக கேட்டது.

“ஓ... உங்க ஊர்ல இப்படிதான் விளையாடு வீங்களோ?” அவன் வெடுக்கென கேட்பான்.

“அதான் சாரி சொல்லிட்டேனே...” சின்னக் குரலில் அவள் உரைக்க,

“சாரி சொன்னா சரியா போய்டுமா? உங்களுக்கு ஹெல்ப் பண்ண வந்தா, வேலைக்காரன் அளவுக்கு ட்ரீட் பண்ணுவீங்களா?” அவன் கொந்தளிச்ச, பாரையில் மோதும் உணர்வு.

“ஓகே... இதுக்கு மேலே எனக்கு என்ன சொல்லன்னு தெரியலை. இனிமேல் என்னைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் உங்களுக்கு நான் சொன்னதுதான் ஞாபகம் வரும்னு தெரியுது. நாம இனிமேல் பேசிக்க வேண்டாம். பாய்...” தன் மனதை இரும்பாக்கிக் கொண்டு அங்கிருந்து அகன்றாள்.

அவள் செல்லவே, ‘டேய், அதான் அவளே இறங்கி வந்தால்ல, அவகிட்டே பேசி லவ்வை ஓகே பன்றதை விட்டு, பெரிய பருப்பு மாதிரி முறுக்கிகிட்ட, இப்போ எல்லாம் போச்சு... போ...’ அவன் மனசாட்சி உரைக்க, தன் தலையிலேயே அடித்துக் கொண்டான்.

நாட்கள் வாரங்களைக் கடக்க, வாரங்கள் மாதங்களைக் கடந்தது. தங்களுக்கே உரிய உலகில் சில நாட்கள் சஞ்சரிக்க, வேலை, அலுவலகம், வெளி நாட்டு ஆர்டர் என ஸ்ருதியின் நாட்கள் ரெக்கை கட்டிப் பறந்தது.

ராபர்ட், வெளிநாட்டு கம்பெனியோடு நடத்திய பேச்சுவார்த்தை சக்சஸ் ஆக, அவன் உடனடியாக வெளிநாடு செல்ல வேண்டிய நிலை. ஸ்ருதியை விட்டுச் செல்வது அவனுக்கு பெரும் பாரமாக இருந்தாலும், தன் கம்பெனியின் வளர்ச்சிக்கான கட்டத்தில் அதை விட்டு விடவும் அவன் விரும்பவில்லை.

அவன் வெளிநாடு சென்றால், திரும்பி வர நிச்சயம் ஒரு மாதத்துக்கு மேல் ஆகும். ஒன்று என்ன இரண்டு மாதங்களுக்கு மேலே ஆகலாம். அங்கே சென்று இருக்கும் சூழல்களை ஆராய்ந்து, செயல்பாடுகளை படித்து, அனைத்தும் ஒழுங்கான விதத்தில் இயங்குகிறதா என சரிபார்த்து, தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்து, பிறகுதான் இந்தியா திரும்ப முடியும்.

அதற்கு முன்பாக, இடையில் ஒரு முறை வந்து செல்லலாம் என்றால் கூட முடியாது. அவ்வளவு ஏன்? ஸ்ருதியிடம் அலைபேசியில் பேசுவாவது நேரம் கிடைக்குமா என்றே தெரியவில்லை.

‘இந்த நேரத்தில்தான் இது வர வேண்டுமா?’ அவனுக்கு ஒரு பக்கம் ஆத்திரமாக வேறு வந்தது.

இப்பொழுது சென்றால், கிட்டத்தட்ட ஸ்ருதியின் கண் ஆப்பரேஷன் நேரத்தில்தான் தன்னால் திரும்பி வர முடியும் என்று தோன்றியது. என்னதான் அவள் வெளியே காட்டவில்லை என்றாலும், கண் பார்வை பற்றிய பயம் அவளுக்கு உள்ளாக்குள் இருக்கிறது என்பது அவன் அறிந்த உண்மை.

இதில் அவன்வேறு இங்கே இல்லாமல் போனால்... வேறு வினையே வேண்டாம். என்னவெல்லாம் நினைத்து கலங்குவாளோ என்று இருந்தது. அவளிடம் உண்மையை மறைத்து செல்லவும் அவன் விரும்பவில்லை. ஒரு வாரப் பிரிவிற்கே அவ்வளவு மருகியவள், இது தெரிந்தால் உடைந்தே போவாள்.

சாதாரண மேற்ப்பார்வை, ஆர்டினரி விசிட் என்றால் மூர்த்தியைக் கூட அனுப்பி விடலாம். இது, அவனே இருந்து செய்ய வேண்டியது அப்படி இருக்கையில், எப்படி அவனால் போகாமல் இருக்க முடியும்?

இன்னும் இரண்டு நாட்களில் அவளது பிறந்தநாள், அது முடித்த மறுநாள் அவன் கிளம்ப வேண்டும். அவள் சாதாரணமாக இருந்திருந்தால், அலைபேசியிலேயே ஏதோ ஒன்றை சொல்லிவிட்டு சென்றிருப்பான். இல்லையா, அவர்கள் கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் என்றைக்கோ முடிவுக்கு வந்திருக்கும்.

இது... பாதியில் அனைத்தும் நிற்க, என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. வெளிநாட்டு வேலையை முடிக்க தான் செல்ல வேண்டும் என்பது அவனுக்கு ஏற்கனவே தெரியும். அந்த நாட்டு விசா, மற்ற ப்ரொசீஜர் அனைத்தும் மறுபக்கம் நடந்துகொண்டுதான் இருந்தது.

‘இன்னும் நாட்கள் இருக்கிறது என ஏதோ ஒரு மிதப்பில் இருந்துவிட்டான். இப்பொழுது பார்த்தால், ஒரு வாரம் கூட கையில் இல்லாத நிலையில், அனைத்தும் பூதாகரமாகத் தெரிந்தது. அவ்வளவு வேலையிலும்,

அவளுக்கு வேண்டிய பரிசுப் பொருளைக் கூட வாங்கிவிட்டான்.

பிறந்தநாள் அன்று காலையில் அதை அவளிடம் கொடுத்து, அதை அவள் அணிவதைப் பார்க்கும் அவகாசம் இல்லை என்பதால், அதை இன்றே கொடுக்க முடிவு செய்தான். கூடவே, அவளிடம் விஷயத்தை சொல்லி விடுவோமா? என்ற யோசனையோடே அவள் அலுவலகம் சென்றான்.

“ஸ்ருதி, அட்வான்ஸ் பெர்த்டே விஷ்ஷஸ்...” உரைத்தவன், தன் பரிசுப் பொருளை அவள் கரத்தில் கொடுக்க, அவளது இருண்ட விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் பெருகியது.

“ஐ னோ... உன் அம்மா இல்லாத இந்த நேரத்தில் உனக்கு பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் எதுவும் கிடையாது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனா, நான் உன் வாழ்க்கையில் வந்த பிறகான உன்னோட முதல் பிறந்தநாள். பெரிதாக செலிபரேட் செய்யவில்லை என்றாலும், சின்னதா... எனக்காக...” அவன் குரல் கெஞ்சிற்று.

தன்னை தேற்றிக் கொண்டவள், கண்ணீரை கார்ச்சீப்பில் ஒற்றினாள். “என்ன இது...?” பார்க்கல் செவ்வக வடிவ அட்டையில் இருக்க, நிச்சயம் புடவையாக இருக்கும் என அவள் யூகித்தாள்.

“வீட்டுக்குப் போய் பிரிச்சுப் பார். உன் பிறந்தநாள் அன்று எல்லா ப்ரோகிராமும் நான் பாத்துக்கறேன்.

கூடவே... அன்னைக்கு ஒரு முக்கியமான விஷயமும் உன்கிட்டே பேசணும்...” அவன் சற்று தயங்கி நிறுத்த? அவனை கேள்வியான முகத்தோடு ஏறிட்டாள்.

அடுத்த இரண்டு நாள் எப்படிச் சென்றது எனக் கேட்டால் அவளுக்குத் தெரியாது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் கடந்தது என்றே சொல்லலாம். அதிலும் அவனது அந்தப் பரிசு, ‘தாவணி’ அவள் இதுவரை அணிந்திராத உடை.

கேரளத்து பட்டு துணியினாலான பாவாடை, பிளவுஸ், தாவணி அதைப் பிரித்து கைகளில் ஏந்திய அன்று, அது என்ன உடை எனப் புரிந்துகொள்ளவே சற்று நேரம் பிடித்தது.

“வம்சா... இது...” கைகளில் இருந்த உடையை, இன்னதெனப் புரிந்து, அதை உறுதிபடுத்திக் கொள்ள அவளிடம் காட்ட, “பாவாடை தாவணி ஸ்ருதி. நீ போட்டு நான் பார்க்காத உடை. ரொம்ப நல்லா இருக்கு” அவள் சொல்லவே, கைகளால் அந்த உடையை வருடினாள்.

“என்ன கலர்...?”.

“சந்தனம்... தங்க ஜரிகை... துணி ரொம்ப சாப்ட்டா இருக்கு. உனக்கு ரொம்ப பொருத்தமா இருக்கும். நீ இந்த கலருக்கு போட்டியா இருப்ப”.

“ஹையோ, இதை எப்படி நான் போட்டுக்கறது?” இதுவரை அவள் அதை ஒரு முறை கூட அணிந்ததே இல்லையே. அப்படி இருக்கையில், அந்த உடையை

எப்படி அணிந்துகொள்ளப் போகிறோம் என படபடப்பாக இருந்தது.

அன்று துவங்கிய அந்த படபடப்பு, இன்று அதை அணிய கையில் எடுத்த பிறகும் அடங்கவில்லை. பாவாடை, ஜாக்கெட் அணிந்து, வம்சாவின் உதவியோடு அவள் அதை அணிந்து முடிக்க, அவளுக்கே தன்னை புதிதாக உணர முடிந்தது.

“எப்படி இருக்கேன்?” வம்சாவிடம் கேட்க, “எனக்கே உன்னை கட்டிப் புடிச்சு முத்தம் கொடுக்கணும்னு தோணுது...” உரைத்தவள், அவளை மெல்லியதாக அணைத்து, பிறந்தநாள் வாழ்த்து சொல்ல, ஒரு நன்றியோடு அதை ஏற்றுக் கொண்டாள்.

ஸ்ருதியின் கண்களுக்கு மையிட்டு, மஸ்காரா தீட்டி, இதழ்களுக்கு மெல்லியதாக சிவப்புச் சாயம் கொடுக்க, அவள் செய்யும் அலங்காரத்தைப் பார்த்து திகைத்துப் போனாள். கூடவே, அவள் தலையில் கத்தையாக மல்லிகைப் பூவை வைத்துவிட, இந்த அலங்காரத்தில் தன்னை தன் தாய் பார்க்க கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்று தோன்றியது.

ஒவ்வொரு பிறந்தநாளுக்கும், குருவாயூர் கோயிலுக்குச் சென்று, அவரே கையால் செய்யும் பால் பாயாசம், அனியல், திய்யல் (வெங்காயத்தில் செய்யும் கேரளா ஸ்பெஷல் ரெசிப்பி) என அனைத்தையும் அவரே செய்து பரிமாறுவார்.

இன்று அவர் இல்லை என்ற உண்மையை ஏற்க மனதுக்கு கொஞ்சம் கடினமாகவே இருந்தது. ஸ்ருதியின் கண்கள் தானாகவே கலங்க, அதைப் பார்த்து பதறிய வம்சா, “மஸ்காரா கண்ணுக்குள் பட்டுடுச்சா? எரியுதா?” அவள் கேட்க,

“அம்மா ஞாபகம்...” உரைத்தவள் பட்டென அவள் தோள் சாய்ந்து கதற, வம்சாவும் சேர்ந்தே கலங்கினாள். சில நொடிகள் இருவரும் அழுது கரைய, “ம்ச், ஸ்ருதி... அம்மா நம்மளை விட்டு எங்கேயும் போக மாட்டாங்க, நம்மளோடவே தான் இருப்பாங்க. பார், கண்மை எல்லாம் கலஞ்சுடுச்சு. பிறந்தநாளும் அதுவுமா நீ அழுதால் அம்மாவுக்கு பிடிக்குமா?” ஒரு மாதிரியாக அவளைத் தேற்றினாள்.

ஸ்ருதி கிளம்பி கீழே வர, அவளுக்காக காத்திருந்தான் ராபர்ட். “சார்... இந்த ட்ரெஸ் சூப்பர். இதுக்குதான் ஸ்ருதிக்கு பாவாடை தாவணி வாங்கிக் கொடுத்தீங்களா?”

அவள் கேட்க, அழகாய் புன்னகைத்தான்.

“என்ன சொல்ற வம்சா...?” அவனைக் கண்களால் காண முடியவில்லையே என்ற பரிதவிப்பு அவளிடம்.

“சாரும் பட்டு வேஷ்டி சட்டை போட்டிருக்காங்க.”

அவள் சொல்ல, அதை தன் கண்ணால் காண முடியவில்லையே என பெரிதும் வருந்தினாள்.

“ஹேப்பி பெர்த்டே” உரைத்தவன் ஒரு பொக்கே கொடுக்க, தன் வருத்தத்தை மறைத்தவள், மெல்லிய புன்னகையில் அதை பெற்றுக் கொண்டாள்.

“வம்சா, நீ மூர்த்தியோட வா...” அவன் சொல்ல,

“ஹையோ, நான் எதுக்கு? நீங்க போயிட்டு வாங்க” அவள் மறுக்க,

“கோவிலுக்கு போயிட்டு, டிபன் முடிச்சுட்டு உன்னை அவன் வீட்டில் விட்டுடுவான் வா. கோயில் நடை சாத்தூறுக்கு முன்னாடி போயாகணும் வாங்க.” அவன் அவசரப்படுத்த, அதற்குமேல் அவளால் மறுக்க முடியவில்லை.

கோவிலுக்குள் நுழையும் முன்னர், தன் சட்டையை கழட்டி அவன் தோளில் போட்டுக் கொள்ள, அவன் அருகே நின்றிருந்தவளுக்கு அவஸ்தையாய் ஒரு உணர்வு. தன் முன்னால் வெற்று தேகமாக அவன் நிற்கிறான் என்ற உண்மை புரிய, அவன் கரத்தில் இருந்த அவளது கரம் மெல்லியதாக நடுங்கியது.

கோவிலுக்குள் செல்ல, அவளுக்கு வழிகாட்ட வேண்டி அவன்தான் அவளோடு வந்தான். ‘இப்பொழுது அவர் எப்படி இருப்பார்?’ மனம் ஒரு நொடி சிந்திக்க, தன் தலையிலேயே மானசீகமாக அடித்துக் கொண்டாள்.

“ஸ்ருதி, ரைட் சைட்... ஆரத்தி கண்ணில் ஒற்றிகோ...” சொன்னவன், அவள் கரத்தை தன்

கரங்களால் பற்றி, அவளைத் தொழ வைத்தவன், அவள் கரத்தை கொண்டே தானும் வணங்கிக் கொண்டான். அந்த அனுபவம், அங்கே இருக்கும் ஏகாந்தம்... தன்னை மறந்து அனுபவித்தாள்.

“பிரசாதம்...” வாழை இலையில் மடித்த சந்தனத்தை அவன் கையில் கொடுக்க, அதை பெற்றுக் கொண்டான். அவள் நெற்றியில் அதை வைத்துவிட, அப்பொழுதுதான் அவன் எப்படி தன்னோடு கோவிலுக்கு வந்தான்?’ என்ற எண்ணமே வந்தது.

“ராபர்ட்... நீங்க கோவிலுக்கு...” அவள் தடுமாற, “எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கோ இல்லையோ, நீ நம்பற, அதை நான் ஏத்துக்கறேன். கடைசி வரை இப்படித்தான்” அவன் பிடித்திருந்த அவள் கரத்தின் இறுக்கம் அதிகரித்தது.

அடுத்ததாக கார் சில நிமிடங்கள் எங்கேயோ பயணிக்க, ‘ஹோட்டல் போகிறார் போல’ என எண்ணிக் கொண்டாள்.

கார் நின்று, “ஸ்ருதி, இறங்கு...” அவன் அவளை கை பிடித்து இறக்க, “வா மோளே(மகளே)” காதில் விழுந்த அழைப்பில் புருவம் நெரித்தாள்.

“என் அம்மா...” அவன் சொல்ல, ‘இதென்ன இப்படி பண்ணிவிட்டார்? இப்போ என்ன செய்ய? அவர் தன் அருகில் நிற்கிறார் என குரல் சொல்கிறது. ஆனால் எந்த பக்கம் எனத் தெரியாமல், சட்டென அவர் காலில் விழு முடியாமல் கையைப் பிசைந்தாள்.

சட்டென கரம் குவித்து வணங்கியவள், “வணக்கம் அம்மா...” அவள் சொல்ல, “உள்ளே வா...” அவள் கரம் இப்பொழுது அவர் கரத்தில் இருந்தது.

‘அவர் எங்கே...? அவர் வீட்டுக்கா வந்திருக்கிறோம்?’ எதுவும் புரியாமல் அவரோடு சென்றாள்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில், கேக் வெட்டி, அனை வருக்கும் கொடுத்து முடிக்க, “ஸ்ருதி...” அவள் இடக் கரத்தை கையில் ஏந்தியவன், ஒரு மோதிரத்தை அணிவிக்க, சில பல கைத்தட்டல்களை அவள் செவிகள் உணர்ந்தது.

கூடவே, “ஸ்ருதி, இந்தா இதை அவனுக்குப் போட்டு விடு” ஜாஸ்மின் அவள் கரத்தில் ஒரு மோதிரத்தை கொடுக்க, தயங்கி நின்றாள்.

‘நடப்பது திருமணமா என்ன?’ கண்களை இருட்டிக்கொண்டு வரும் உணர்வு. “ராபர்ட், அவகிட்டே சொல்லலையா நீ?” ஒரு கம்பீரமான குரல் அடிக்குரலில் கேட்க,

“ஸ்ருதி, மோதிரத்தை சார் விரலில் போடு” வம்சாவின் குரல் அவள் செவிகளில் ஓதியது. கூடவே, “ஸ்ருதி, என்மேல் நம்பிக்கை இல்லையா...?”

ராபர்ட்டின் குரல் கேட்க, அதற்குமேல் அவள் எதையும் யோசிக்கவில்லை. அவன் விரலில் அந்த மோதிரத்தை அணிவித்தாள்.

20

ஸ்ருதியால் நடந்து முடிந்ததை நம்பவே முடியவில்லை. தன்னை இப்படி வீட்டுக்கே அழைத்து வந்து, அத்தனைபேர் முன்னிலையில் தன் விரலில் மோதிரத்தை அணிவிப்பான் என கனவிலும் அவள் எண்ணியிருக்க வில்லையே.

அப்படி இருக்கையில், அவளால் எப்படி நம்ப முடியும். “கங்கிராட்ஸ் ராபர்ட்.” மூர்த்தியின் குரலில் தான் கொஞ்சம் தெளிந்தாள். நடந்தது திருமணமா, இல்லையென்றால் நிச்சயமா எனத் தெரியாத ஒரு குழப்பம். இதை யாரிடம் கேட்பது?

வம்சாவும் அருகில் இருப்பதுபோல் தோன்ற வில்லை. ராபர்ட்டிடம் கேட்கலாம் என்றால், ‘ஒரு நிமிஷம்...’ எனச் சொல்லிவிட்டு, அவளை சோபாவில் அமர வைத்துவிட்டு சென்றுவிட்டான்.

முள்ளின்மேல் அமர்ந்திருக்கும் அவஸ்தையில் இருந்தாள்.

தன் அருகில் யாரோ அமர்வதுபோல் இருக்க, அவர்கள் பக்கம் தலையைத் திருப்பினாள். “ஸ்ருதி, என் பையன் முதல் முறையா, பிடிவாதமாக கேட்ட ஒரே விஷயம், நீ அவன் மனைவியா வர வேண்டும் என்பதுதான். திடீர்ன்னு நேத்தைக்கு வந்து, அவளை வீட்டுக்கு அழைச்சுட்டு வர்றேன், உங்க முன்னாடி மோதிரம் மாத்திக்கணும்னு சொன்னப்போ, என்ன செய்யன்னே தெரியலை.

“ஏண்டா, சொந்தக்காரங்களை கூப்பிடணும், ட்ரெஸ் வாங்கணும், மோதிரம் வாங்கணும், நீ எங்களுக்கு ஒரே பிள்ளைன்னு சொன்னா... ‘இது சும்மா அவளோட நிம்மதிக்காக,’ கல்யாணத்தை உங்க விருப்பப்படி எப்படி வேண்ணா செய்கன்னு சொல்லிட்டான்...” அவர் ஒரு பெருமூச்சு விட,

அவ்வளவு நேரமாக அவள் மனதை அழுத்திக் கொண்டிருந்த எதுவோ விடுதலை பெற்று ஓடும் உணர்வு.

“அவன் எந்த விஷயத்துக்கும் இவ்வளவு பிடிவாதம் பிடித்து நான் பார்த்ததே இல்லை. உன்கிட்டே விஷயத்தை சொல்லியிருப்பான்னு பார்த்தால், உன் முகமே சரியில்லை. உனக்கு அவனைப் பிடிக்கும்தானே” ஜாஸ்மின் குரலில் ஒரு பயம் தெரிந்தது.

“ஆண்டி... எனக்கு அவரைப் பிடிக்கும். இது, திடீர்ன்னு...” அவளுக்கும் எப்படிச் சொல்லவென்று தெரியவில்லை.

“உன்கிட்டே கூட சொல்லாமல் அப்படியென்ன பிடிவாதம்னு தெரியலை. ஒரு வேளை, நீ சம்மதிக்க மாட்டன்னு நினைத்தானோ என்னவோ?” அவர் தன்போக்கில் சொல்ல, அவன் சொல்லியிருந்தால், நிச்சயம் இந்த ஏற்பாட்டுக்கு தான் சம்மதித்திருக்க மாட்டோம் என்றே தோன்றியது.

“அவனை இவ்வளவு சந்தோஷமா நான் பாத்ததே இல்லை. எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கணும், என்

பிரார்த்தனை எல்லாம் அதுதான்...” அவர் பேச, அமைதியாகக் கேட்டிருந்தாள். அந்த நேரம், அவன் அருகே வேண்டும் என்பது மட்டுமே மனதுக்குள் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அவள் எண்ணத்தின் நாயகனே அவளைத் தேடி வந்தவன், “மாம், டிபன் ரெடியானனு பாருங்க...” அவரை அனுப்பியவன், “ஹேய் மியூசிக், என்ன முகமே சரியில்லை. நான் ஏன் இப்படி பண்ணேன்னு உனக்கு காரணம் தெரிஞ்சுக்கணும்னு ஆசை. அதானே. எனக்குப் புரியுது.

“டிபன் முடிச்சுட்டு, கொஞ்ச நேரம் கழித்து நாம வெளியே போவோமே அப்போ சொல்றேன். இப்போ எதைப் பற்றியும் யோசிக்காதே வா” அவளை அழைத்துக் கொண்டு டிபன் சாப்பிடச் சென்றான்.

அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து உணவு அருந்தி முடிக்கவே, மூர்த்தி வம்சாவை அவளது வீட்டில் விட்டு வர கிளம்பினான். அவர்கள் செல்லவே, “ராபர்ட், ஸ்ருதியை அழைச்சுட்டு போய் உன் ருமை காட்டு” சொல்லி முடித்த பிறகுதான், அவளுக்கு கண் பார்வையே தெரியாது என்பது அவருக்கு உறைத்தது.

சங்கடமாக ஸ்ருதியைப் பார்க்க, அவள் முகத்தில் சிலபல கலவரங்கள். கூடவே, “இல்ல, இப்போ வேண்டாம்...” என்னவோ அங்கே இருந்து விலகி, தனிமை வேண்டும்போல் ஒரு உணர்வு. அவன் அறைக்குச்

செல்கையில், இப்படி ஒளியிழந்த கண்களோடு செல்ல மனம் வரவில்லை.

முதல் முறையாக அவன் அறையைக் கண்களால் பார்க்க வேண்டும், எனத் தோன்றியது. அவனையும் சேர்த்துதான். கண் பார்வை இல்லையே என்ற குறை அந்த நிமிடம் பூதாகரமாக மிரட்டியது.

“மாம்... நாங்க வெளியே போயிட்டு வர்றோம்... மதியம் லஞ்ச் வெளியே பாத்துக்கறேன்” சட்டென அங்கிருந்து கிளம்பி விட்டான்.

காரில் ஏறியவன், “சாரி... அம்மா...” அவன் துவங்க, “இல்ல, அவங்க எதார்த்தமாதான் சொன்னாங்கன்னு எனக்குப் புரியுது...” உரைத்தவள், ஜன்னல் பக்கம் திரும்பிக் கொண்டாள்.

இடக்கையில், மோதிர விரலில் இருந்த மோதிரத்தை விரலால் வருடியவள், வாழ்க்கையின் முக்கியமான, அழகான தருணம், அதைக் கண்களால் காண முடிய வில்லையே என வெதும்பினாள்.

‘தன்னவனின் கம்பீரம், அழகு, அருகாமை... எதையும் பார்க்க முடியாத நிலை. அவன் போட்டிருக்கும் உடை கூட, மற்றவர் சொன்னால்தான் அதன் நிறம் கூட அவளுக்குத் தெரியும். இது இப்படியா இருக்க வேண்டும்?’ மனம் குமைந்தது.

சில நிமிடங்கள் கழித்து, அவள் முதுகு அழகையில் குலுங்க, அப்பொழுதுதான் அவள் அழுவதையே

உணர்ந்தான். “ஸ்ருதி அழறியா?” கேட்டவன், காரை ஓரமாக நிறுத்தினான்.

அவளை தன் பக்கம் திருப்பியவன், அவளை இழுத்து தன் நெஞ்சோடு அவள் முகத்தை சாய்த்தான். “இன்னும் பத்து நிமிஷம்... நம்ம வயலுக்கு போய்டலாம். அங்கே வந்து எல்லாம் சொல்றேன் சரியா...? அழாதே...” அவளை கை வளைவிலேயே வைத்திருந்தவன், சொன்னதுபோல் பத்தாவது நிமிடம் காரை நிறுத்தியவன், அவளை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு வீட்டுக்குள் சென்றான்.

அங்கே இருந்த கட்டிலில் அவளை அமர வைத்தவன், தானும் அவள் அருகே அமர்ந்து, அவள் கரம் பற்ற, “ஏன் இப்படி பண்ணீங்க? எனக்கு எப்படி இருக்கு தெரியுமா?” அவன் கரத்தை உதறியவள், அவனுக்கு முதுகு காட்டி அமர்ந்தாள்.

“ஏன் என்னைப் பிடிக்கலையா? இந்தக் கேள்வியை நான் கேக்கக் கூடாதுன்னு தெரியும், ஆனாலும் எனக்கு வேற வழி இல்லை” அவள் முதுகைப் பார்த்து அவன் உரைக்க, அவளுக்கு அழகை மட்டுமே பொங்கியது.

பட்டென அவன் பக்கம் திரும்பியவள், “இப்போ என் மனசு என்ன பாடு படுத்துன்னு உங்களுக்கு தெரியுமா? இந்த இருட்டுக்குள் நான் உணரும் ஒரே வெளிச்சம் நீங்கதான். உங்களை கண்ணால் பார்க்க முடியலையேன்னு நானே வருத்தத்தில் இருந்தால்... இப்போ... இது வேற...?”

“எனக்கு உங்களை பார்க்கணும், பார்த்தே ஆகணும். இப்போ இந்த நிமிஷமே நடந்தாகணும்னு வெறியா இருக்கு. இந்த உலகத்தில் இருக்கும் மொத்த அழகையும் நான் பாத்திருக்கேன், உணர்ந்திருக்கேன். அதையெல்லாம் மறுபடியும் பாக்கணும்னு ஆசையே இல்லை.

“ஆனா, நீங்க... உங்களை மட்டும்தான் பார்க்கணும்னு என் மனசு தவிக்குது. எங்கே உங்களைப் பார்க்க முடியாமல் போய்டுமோ என்ற பயம்... அதோடயே என்னால் வாழ முடியலை. இப்போ என்னன்னா., ஒரு பெரிய உரிமையை, அங்கீகாரத்தை கொடுத்திருக்கீங்க.

“அதைக்கூட என்னால் பார்க்க முடியலென்னு சொல்லும்போது... அதையெல்லாம் விட, ஒப்பனா சொல்றதா இருந்தால், என் அருகாமையில் நீங்க எப்படி உணர்நீங்கன்னு தெரியாத ஒரு டென்ஷன் இருக்கே... என்னை ரொம்ப ப்ரொட்டெக்ட் பண்ணீங்க, கேர் பண்ணீங்க, எல்லாம் எனக்குத் தெரியுது.

“அதையும் மீறி... ‘யூ லவ் மீ’னா?” அவள் ஆதங்கமாக கேட்க, அன்றைய அந்த ரோஸ் கார்டன் நிகழ்வுக்குப் பிறகு, அவள் அருகாமையில் செல்லவே தயங்கி, விலகிப் போனது, அவள் மனதில் இப்படி ஒரு காயத்தை கிளறி இருக்கும் என அவன் எண்ணவே இல்லையே, எனவே திகைத்தான்.

“ஸ்ருதி, ஐ ப்ராமிஸ் யூ...” அவன் தன்னிலை விளக்கம் கொடுக்க முயல,

“ஹெல் வித் யுவர் ப்ராமிஸ்...” வெடித்திருந்தாள். அவன்மேல் அவள் கொண்டிருந்த அளவில்லாத காதலால் வெடித்தாளா? இல்லையென்றால், கையில் அவன் அணிவித்த அச்சாரம், மோதிரம் கொடுத்த உரிமையில் வெடித்தாளா? எனத் தெரியவில்லை. அவன்மேல் தனக்கு முழு உரிமை இருக்கிறது என்ற நினைப்பு அதிகமிருக்க பொங்கினாள்.

“நீதானே அன்னைக்கு நான் செஞ்சது பிடிக்கலைன்னு சொன்ன?”.

“பப்ளிக் பிளேஸ்ல அப்படி நடந்துகிட்டா... உதட்டை காட்டிட்டு நிப்பாங்களா?” அவள் கேட்டு முடிக்க, அடுத்த வார்த்தை பேச அவள் இதழ்கள் அவள் வசம் இருக்கவில்லை.

எப்பொழுது அவளை அருகே இழுத்தான், அமர்ந்திருந்த கட்டிலில் எப்பொழுது சரித்தான் எதுவும் புரியவில்லை. அவன் பாரம் முழுவதும் தன்மேல் தாங்கியிருக்க, இதழ்களோ அவன் இதழ்களுக்குள் சிறை பட்டிருந்தது.

தலையை கொஞ்சமாக சரித்து, இதழ்களை பசைபோல் ஒட்டிக் கொண்டான். எப்பொழுதும் அவனை பித்துகொள்ளச் செய்யும் அவளது ஈர இதழ்கள், மொத்தமாய் கிடைத்தால் சும்மா விடுவானா? முரட்டுத் தனமாக இழுத்து, சுவைக்க, அவள் இதழ்கள் வெண்ணையாய் தனக்குள் கரையும் உணர்வு.

அவளுக்கோ, அவன் முரட்டு தேகமும், அவன் இதழ்களின் வெம்மையும் அவளை உருக வைக்க, தேகம் முழுவதும் ஹை வால்ட் மின்சாரம் பாய்ந்த உணர்வு.

இடக்கரம் அவள் தலையை தாங்கியிருக்க, வலக்கரமோ, அவள் வெற்றிடையில் பதிந்து அழுத்தி, தன் தேடலை அவள்மேல் துவங்க முயல, அவன் கொடுக்கும் வேக முத்தங்களையே தாங்க முடியாதவளுக்கு, அவன் தன்னை உணர முயல, சில்லு சில்லாக சிதறிக் கொண்டிருந்தாள்.

அவனுக்கோ, அவளை எவ்வளவு பிடிக்கும், எப்படியெல்லாம் பிடிக்கும் என உணர்த்திவிடும் வேகம். அவன் உணர்வுகள் அனைத்தும் ஒன்றாக கூடி வெடித்துக் கிளம்ப, தன்மேல் அழுத்தமாக புதைந்திருந்தவனின் உணர்வுகள் அவளைத் தீண்டி விதிர்க்கச் செய்தது.

ஏற்கனவே அவன் கரத்தை அடக்க முயன்று தோற்றுப் போயிருக்க, அது கொடுக்கும் உணர்வுகளையே தாங்க முடியாதவளுக்கு, தன்னிடம் மொத்தமாக அடைக்கலமாகத் துடிக்கும் அவன் நிலை புரிய, திணறி திண்டாடிப் போனாள்.

அவன் சிகைக்குள் கரம் கோர்த்து, அவன் முத்த யுத்தத்துக்கு தன்னைக் கொடுத்திருந்தவள், எங்கே அவன் தன் உயிரையும் வாய்வழியாக உருவிக் குடித்து விடுவானோ என்றே தோன்றியது. இருவரின் மூச்சுக் காற்றும் ஒன்றாக கலக்க, அவனை விட்டு விலக வேண்டும் என்பதே பாவை அவளுக்கு மறந்து போனது.

அவ்வளவு போராட்டத்திலும், தன் எல்லை மீறாமல் அவன் இருக்க, அதை உணர்ந்தவளுக்கு அவனை கொள்ளை கொள்ளையாய் பிடித்தது. 'உன் கௌரவத்துக்கு ஒரு துளி கூட களங்கம் வர விட மாட்டேன்' அவன் சொன்ன வார்த்தை, வெறும் வாய் வார்த்தை இல்லை என்ற உண்மை புரிய, அவனை தன்னவனாக அடைய நிச்சயம் பெருமைப்பட்டாள்.

கூடவே, அவனை தன்னால் காண முடியாத நிலை, அவன் பார்வை இப்பொழுது எப்படி இருக்கும் என உணர முடியாத தவிப்பு, மனதை வருத்த, "பிடிச்சிருக்கா...?" அவள் ஒளியிழந்த விழிகள் அழுத்தமாக மூடிக் கொள்ள, தவிப்பாய் கேட்டாள்.

வேகமாக அவளை விட்டு விலகி நின்றவன், தன் தலையிலேயே பலம் கொண்ட மட்டும் அடித்துக் கொண்டான். 'சொத்... சொத்தென' அவன் உள்ளங்கையால் தன்னை அறைந்து கொள்வது அவளுக்குப் புரிய, "ராபர்ட்... ராபர்ட்... என்ன பண்ணீங்க...?" அவனைத் தடுக்க முடியாத துன்பத்தில் கத்தினாள்.

ராபர்ட்டால் தன் செய்கையை, தன்னாலேயே நம்ப முடியவில்லை. 'ஏற்கனவே நான் அவளை நெருங்குகையில் என்ன மனநிலையில் இருக்கிறேன் என உணர முடியாத தவிப்பில் இருந்தவளிடம், இப்படி தன்னிலை இழந்து நடந்துகொண்டோமே...' மனதுக்குள் மருகினான்.

'என்னை நம்பி, என்னோடு வந்த அவளை? அதுவும் தன் மனதைத் திறந்து காட்டிய அவளை...

கண்ணியமாக நடத்தியிருக்க வேண்டாமா? உரிமை இருக்கிறது என்பதற்காக, நிலை பிரளலாமா?’ எண்ணியவன் மீண்டுமாக தன்னையே அடித்துக் கொண்டான்.

“ராபர்ட்... உங்களுக்கு அடிக்கணும்னா என்னை அடிங்க. உங்களை நீங்களே ஏன் தண்டிச்சுக்கறீங்க?” அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஸ்ருதி...” அழைத்தவன், அவள் அருகே வர, அவனை இழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். “இப்போ நடந்ததுக்கு நீங்க மட்டும் காரணம் இல்லை. என்னை கிஸ் பண்ணது அவ்வளவு பெரிய தப்பில்லை” அவள் சொல்ல, அவனால் ஏற்க முடியவில்லை.

‘நீ சரியாக இருந்திருந்தால், என் பார்வையின் மாற்றத்தையே கண்டு பிடித்திருப்பாய் ஸ்ருதி. இங்கே இருந்து போய்டலாம்னு சொல்லியிருப்ப.’ உன்னைக் கட்டி வைத்து அடித்த மாதிரி இது...? ஸ்ருதி... நான் இப்படி நடந்திருக்கக் கூடாது.

“ஸ்ருதி, வா போகலாம்...” அவளை விட்டு விலகினான். அவன் கரத்தைப் பிடித்து தடுத்தவள், இங்கே ஏதோ சின்ன ஓடை இருக்குன்னு சொன்னீங்க. அங்கே அழைச்சுட்டு போறேன்னு சொல்லிட்டு, இப்போ இப்படி சொன்னால் எப்படி?

“நான் அந்த ஓடையைப் பார்க்காமல் எங்கேயும் வர மாட்டேன்...” அவள் பிடிவாதம் பிடிக்க, அவனுக்கு என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை.

“அங்கே இன்னொரு நாள் அழைச்சுட்டு போறேன். இப்போ... என்மேல் எனக்கே நம்பிக்கை இல்லை...” அவன் சின்னக் குரலில் சொல்ல, ஒரு நொடி திகைத்துவிட்டான்.

“உங்களை நீங்களே ரொம்ப கண்ட்ரோல் பண்ணிக்கறீங்க ராபர்ட். அதான் இப்படி...” முகத்தை மெதுவாக திருப்பிக் கொண்டவன், சில நொடிகள் எதுவும் பேசவில்லை.

“சின்னதா ஒரு ஹக்... குட்டியா ஒரு முத்தம், திருட்டுத்தனமா ஒரு சீண்டல், இதெல்லாம் இல்லன்னா என்ன லவ்? காமம் இல்லாத காதல் இருக்கவே முடியாது. அதுவுமில்லாமல் இப்போ நான் உங்க ஹால்ப் வைஃப். ஒரு பொண்ணை ஏமாத்தணும்னு நினைக்கிற யாரும், அப்பா, அம்மா வீட்டுக்கே போய் லவ்வரை இன்ட்ரோ கொடுக்க மாட்டாங்க” அவனை இலகுவாக்க முயன்றான்.

“நான் உன்கிட்டே பொய் சொல்லி ஏமாற்றி யிருந்தால்?” அவன் கேட்க, அவன் பக்கம் திரும்பியவளது இருண்ட விழிகள் அவனை வெறித்தது.

“நான் உன்கிட்டே பொய் சொல்லி ஏமாற்றியிருந்தால்?” அவன் தன்னிடம் இப்படி கேட்கவே, அவனைப் பார்த்து வாய்விட்டே சிரித்தான். அவள் சிரிப்புக்கான காரணம் புரியாமல், அவன்தான் குழம்பிப் போனான். அவளோ, சிரித்து முடித்தவள்,

“எனக்குதான் கண் தெரியாது. வம்சாவுக்கு கண் நல்லாவே தெரியும். அதே மாதிரி ஏமாத்த நினைக்கிறவங்க வெளிச்சத்துக்கு வர மாட்டாங்க. இப்படிப் ப்ரொட்டெக்ட் பண்ண மாட்டாங்க. தன் உயிரை துச்சமா மதிச்சு எதிர்த்து நிக்க மாட்டாங்க ” அவள் சொல்ல, அந்த நொடி அவன் இதழ்கள் அவள் இதழ்களை மெல்ல மாய் தீண்டி விலகியது.

‘ம்ச்... இது அந்த மாதிரி இல்லை...’ மனதுக்குள் சிணுங்கியவள் அங்கிருந்து கிளம்பி ஓடை செல்ல முயன்றாள்.

அவள் தன் வார்த்தையை மீறி பிடிவாதமாக ஓடைக்கு செல்ல முயல, அவள் கையை மெதுவாக இழுக்க, அவன் அப்படி இழுப்பான் என்பதை எதிர்பாராதவள், அவன்மேல் மோதி நின்றாள்.

அவன் நெஞ்சில் கை பதித்து நின்றவள், “நீங்க எப்படி இருப்பீங்க...? கருப்பா? கலரா? எப்படையும் ஆறடி இருப்பீங்க போல. நான் உங்க தோளுக்குத்தான் இருக்கேன். நல்ல அகலமான தோள்...” மெதுவாக அவன் தோளை வருடியவள், “நல்ல நீளமான கை...” தன் இடையை இறுக வளைத்திருந்த அவன் கரத்தையும் வருடினாள்.

“கொஞ்சம் நீள கழுத்து” அதை வருடியவள், “ஏய்... உங்களுக்கு ஆடம்ஸ் ஆப்பிள் இருக்கா...?” கேட்டவளது ஆள்காட்டி விரல் அவன் ஏறியிருந்த தொண்டையை வருடியது. “அப்படின்னா நீங்க கொஞ்சம் ஒல்லியா

இருக்கீங்கன்னு அர்த்தம்...” அவள் தன் கண்டுபிடிப்பை விளக்க, அமைதியாக அவளை அணைத்து நின்றிருந்தான்.

அவளது இரு கரமும் உயர்ந்து அவன் கன்னம் வருட, ஒரு நாள் மழிக்கப்படாத தாடையை சொர சொரப்பாக அவள் உள்ளங்கை உணர்ந்தது. ஒரு அவஸ்தையான உணர்வு எழுந்தாலும், அதை அடக்கி, அவன் நெற்றி, புருவம், மூக்கு, மூக்கின் நுனியை வருடியவளின் விரல்கள் அங்கேயே தேங்கி நின்றது.

அவன் மீசையை வருடும் தைரியமின்றி, கையை சட்டென விலக்கிக் கொள்ள, அப்படியெல்லாம் விடும் ஆளா அவன்? அவள் கரத்தை எடுத்து, அழுத்தமாக மூடியிருந்த அவள் விரல்களைப் பிரித்தவன், அவள் உள்ளங்கையை தன் வாயை மூடியவாறு வைக்க, அவள் மூச்சுக்காற்று தாறுமாறாக வெளியேறியது.

“போலாம்...” தன் கரத்தை விலக்கியவள் முனக, அவள் தாடையைப் பிடித்து நிமிர்த்தியவன், “அவ்வளவு தானா...? இன்னும் முழுசா...?” அவன் சொல்ல வருவது அவளுக்குப் புரிய, இப்பொழுது அவள் கரம் தானாகவே உயர்ந்து அவன் வாயை அழுத்தமாக மூடியது.

“மிச்சத்தை பிறகு தெரிஞ்சுக்கறேன்...” ஹப்பா... இதைச் சொல்லும் முன்பே முகம் முழுக்க சிவந்து, அவன் தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான் என்ற எண்ணம் வேறு அவஸ்தையைக் கூட்ட, அங்கே நிற்கவே முடியவில்லை.

“ராபர்ட், ஓடைக்கு போகலாம்...” தன்னை தவிக்க விடும் அவனை என்னதான் செய்ய?

“ஸ்ருதி, ஓடையில் இறங்கணும், குளிக்கணும்னு அடம் பண்ணக் கூடாது. மாத்துறதுக்கு ட்ரெஸ் கூட எடுத்துட்டு வரலை, அதை மட்டும் ஞாபகம் வச்சுக்கோ” அவன் சொல்ல, சற்று இலகுவானாள்.

“அதையெல்லாம் அங்கே போய் பார்க்கலாம்...” அவள் சொல்ல, அந்த வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து, அந்த இடத்தில் இருந்த மெல்லிய வெயிலையும், அந்த வயல்வெளியில் வீசிய தென்றலையும் ரசித்தவாறு, அங்கே இருந்த ஒற்றையடிப் பாதையில் நடந்தார்கள்.

“இது யார் வீடு?” அவன் கரத்தைக் கோர்த்து நடந்தவாறு கேட்டான்.

“எங்க அப்பாவோட பூர்வீக வீடு, இடம். இதை விற்காமல் கொஞ்சம் புதுப்பிச்சு வச்சிருக்கோம். சுத்தி இருக்க இடத்தில் வயல் இருக்கு, அதை பாத்துக்க இங்கே ஆள் இருக்காங்க...” பேச்சு சுவாரசியத்தில் தூரம் அவ்வளவாக தெரியவில்லை.

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மூன்று கிலோமீட்டர் தூரம் அவளை அழைத்து வந்தவன், ‘ஜல்... ஜல்’லென ஓடிய ஓடையின் அருகே அவளை அழைத்து வந்து நிறுத்தி னான்.

சில்லென்ற காற்றும், அந்த ஒலியும் அவளைத் தீண்ட, “வந்துட்டோமா...? என்னை கிட்டே கூட்டி போங்க...” அவள் சொல்ல, “ஸ்ருதி...” அவன் மறுப்பாக எதையோ

சொல்லப் போக, “என்னால் பாக்க முடியாது ராபர்ட், ஜஸ்ட் அந்த தண்ணியோட சில்நெசை பீல் பண்ணணும்” அவள் கெஞ்சுவதுபோல் கேட்க, அதற்குமேல் அவன் மறுப்பதா?

அவளை அழைத்துக் கொண்டு அந்த ஓடைக்குள் அவன் இறங்க, “ஸ்... ரொம்ப சில்லுன்னு இருக்குல்ல?” கேட்டவள் கீழே குனிந்து தண்ணீரை அள்ளி, முகம் கழுவ, அவள் அருகில் அமைதியாக நின்றிருந்தான்.

அவள் காலை சின்ன மீன்கள் கடிக்க, “தண்ணிக் குள்ளே மீன் இருக்கா? ராபர்ட், மீன் பிடிக்கலாமா? எங்க ஊர் குளத்தில், சின்னப் பிள்ளையா இருக்கும் போது மீன் பிடிச்சிருக்கேன். காலேஜ் டூர் போகும் போது, ஷீலா, சங்கீதா, நான் எல்லாம் சேர்ந்து மீன் பிடிச்சு, சுட்டு சாப்ட்டிருக்கோம்.

“எவ்வளவு டேஸ்ட்டா இருக்கும் தெரியுமா...? இப்போ...” அவள் முகம் சட்டென வாடியது. அவள் கண்கள் தன் காலுக்கு கீழே தண்ணீரை வெறிக்க, தன் காலைக் கடிக்கும் அந்த மீன்களின் செல்ல சேட்டையை ரசித்து நின்றிருந்தாள்.

“இந்த மீன் எல்லாம் என்ன கலர்?” அவள் கேட்க,

“பழுப்பு...” “பெருசா சின்னதா?” “குட்டி மீன் தான்...” “உங்ககிட்டே மீன் பிடிக்க எதுவும் இல்லையா? டவல் கூட எடுத்துட்டு வரலையா?” அவள் கேட்க, “எடுத்துட்டு வந்திருக்கேன்... அதை வைத்து பிடிக்கலாம்...” அவன் உடனே ஒத்துக்கொள்ள, அவ்வளவு குஷியானாள்.

“வாவ்... அப்போ கொடுங்க பிடிக்கலாம். இன்னும் கொஞ்சம் ஆழம் போகலாம். எனக்கு நீச்சல் நல்லா

தெரியும். உங்களுக்குத் தெரியுமா?” அவள் கேட்க, “எனக்கும் தெரியும்”. “அப்போ என்ன பயம், வாங்க...” அடுத்த நிமிடம், கால்களால் துழாவி, கல்லா, மணலா என உணர்ந்து கால் வைத்து பதமாக நகர்ந்து, இடையளவு தண்ணீரில் இறங்கி, டவலை விரித்துப் பிடித்தவாறு மீன் பிடிக்கத் தயாரானார்கள்.

“ஷ்... கொஞ்ச நேரம் அப்படியே சைலண்டா நில்லுங்க...” உரைத்தவள், அடுத்த சில நொடிகள் அமைதியாய் நின்றார்கள்.

அடுத்து மீன் பிடிக்கத் துவங்கவே, நேரம் போனதே தெரியவில்லை. டவலில் துள்ளிய மீன்களை கையால் பிடித்து ரசிப்பதும், “சிக்கிடுச்சா? எத்தனை? ஹையோ மிஸ் ஆயிடுச்சா? தப்பிச்சுடுச்சா? கவனமா பிடிங்க” அப்பப்பா, அவளது அந்த சந்தோஷத்தை வஞ்சனையே இல்லாமல் ஆசையாகப் பார்த்திருந்தான்.

வெயில் உச்சிக்கு ஏறியது கூட உறைக்கவில்லை. பிடித்த மீன்களில் சற்று பெரிதாக இருந்த மீன்கள் அனைத்தையும் அருகே இருந்த கரையில் வைக்க, உற்சாக ஊற்றானாள்.

“ப்ராடு... டவல் எல்லாம் கொண்டு வந்துட்டே, என்னை ஓடையில் இறங்க கூடாதுன்னு சொன்னீங்களா? அப்போ வேற ட்ரெஸ் கூட எடுத்துட்டு வந்திருப்பீங்களே? உண்மையைச் சொல்லுங்க?” ஒரு வழியாக களைத்துபோய் அவள் கரையில் வந்து அமர்ந்தவளது கரத்தில் மற்றுமொரு டவலைக் கொடுக்கவே கேட்டாள்.

“மேலே ஏதாவது அருவி இருக்கா?” அவள் கேட்க,

“ஸ்ருதி, இதுவே போதும். குளிக்கணும்னா இந்த ஓடையிலே குளி. மேலே அருவிக்கு போறது எல்லாம் ரிஸ்க்...” அவன் சொல்ல அதையெல்லாம் அவள் கண்டுகொள்ளவே இல்லை.

“என் பெர்த்டே விஷ்... செய்ய மாட்டிங்களா?” இப்படி கேட்டால்? அவன் பிளாட் ஆகாமல் என்ன செய்வான்?

அடுத்த கால்மணிநேரம் தட்டுத் தடுமாறி, “என் கையை கெட்டியா புடிச்சுக்கோ, பாவை வழக்கும், இங்கே ஓரத்தில் முள் செடி இருக்கு. என்னை விட்டு தூரமா போகாதே...” ஆயிரம் கவனங்களுக்கு மத்தியில், மலைமேல் வந்து சேர, நீரின் சாரலை அவளால் உணர முடிந்தது.

அதைவிட அந்த இரைச்சல்... “ஓ... ஓ...”வென அந்த இடத்தின் அமைதியை கிழித்துக் கொண்டு அவள் காதில் அறைய, “ராபர்ட், ரொம்ப பெரிய அருவியா?” பார்வையை ஓசை வந்த பக்கம் நகர்த்தியவள், அவனிடம் கேட்டாள். அவள் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் முழுதாக ரசிக்க முடியாமல் திணற, ‘இப்பொழுது வந்திருக்கக் கூடாதோ?’ எண்ணினான்.

“நான் கேட்டது காதில் விழலையா?” அவனை உலுக்க, “ஹாங்... ஆமா, கொஞ்சம் பெரிய அருவிதான். இது காட்டுக்குள் இருப்பதால் அவ்வளவா யாரும் வர மாட்டாங்க. சில நேரம் காட்டுவாசிங்க இந்தப் பக்கம் வருவாங்க அவ்வளவுதான்” அவன் சொல்ல,

“என்னது காடா...? அதான் இவ்வளவு நேரம் நடந்தோமா? எவ்வளவு ஹேப்பியா இருக்கேன் தெரியுமா? வாழ்நாளிலேயே இவ்வளவு சந்தோஷமா இருந்ததே இல்லை...” அவன் கரத்தை முழங்கையோடு சேர்த்து கட்டிக் கொண்டாள்.

“நிஜமா...?” அவன் கேட்க, அவன் சட்டையை பிடித்து தனக்கு அருகே இழுத்தவள், “ப்ராமிஸ்...” அவள் அழுத்திச் சொல்ல, அவன் மூச்சுக்காற்றில் வெப்பம் ஏறியது.

“அருவிக்குள்ளே போகலாம்...” அவள் அழைக்க,

“அருவி ரொம்ப போர்சா இருக்கும்...” அவன் சொல்ல,

“ஹையோ... உங்களையே கெட்டியா புடிச்சுக்கறேன் போதுமா? முதல்ல வாங்க” அவன் கையைப் பிடித்து இழுக்க, தன் ஷோல்டர் பேகை கழட்டி, அங்கே இருந்த மரத்தின் நிழலில் வைத்தவன், “வா போகலாம்” அவள் கரத்தை அழுத்தமாக பற்றிக்கொண்டு அருவிக்கு அருகில் சென்றான்.

அருகே செல்லச் செல்ல, அந்த அருவியின் சாரல் முகத்தில் அறைய, இரைச்சல் பேரிரைச்சலாக காதில் மோதியது. “ஸ்ருதி, மூச்சு முட்டினால் அருவிக்கு வெளியே வராதே, உள்ளே பாதைக்குள் போ. அங்கே கொஞ்சம் இடைவெளி இருக்கும், மூச்சு விட்டுக்கலாம்.

“வெளியே வந்துடாதே... தண்ணி இழுத்துட்டு போய்டும். கவனம்... இந்த இடம் கொஞ்சம் ஆழமான இடம்...” அவளை தன் கை வளைவுக்குள் நிறுத்தி, அவள்

முதுகோடு அணைத்தவன், அருவிக்குள் அவளோடு நுழைந்தான்.

சில்லென, தலையில் 'தும், தும்' என பயங்கர அழுத்தமாக தண்ணீர் விழ, ஒரு நொடி திணறிப் போனாள். சில நொடிகளுக்கு மேல் தாக்குபிடிக்காமல், அவன் சொன்னதுபோல், அருவி நீருக்கு உள்ளே, நகர, அவள் நெற்றியில் முட்டியது பாரை.

கவனம் இல்லாமல் அவள் வேகமாக உள்ளே வந்திருக்க, சற்று வேகமாக பாரையில் முட்டிவிட்டாள். "ஸ்... ஆ..." அவள் வலியில் அலற, "ஸ்ருதி, என்ன ஆச்சு...?" அவனும் அவள் நின்ற இடத்துக்குள் வந்துவிட்டான்.

அருவி நீர் அவர்களுக்கு மேலாக பாய்ந்து ஓட, இப்பொழுது வெளியே இருந்து பார்க்கும் யாருக்கும், அந்த அருவிக்குள் இருவர் நிற்பதே தெரியாது. "பாரையில் முட்டிகிட்டேன்" அவள் நெற்றியைக் காட்ட, நெற்றியில் பாரையின் கூர்முனை பட்டு, கொஞ்சமாக சதை கிழிந்து ரத்தம் எட்டிப் பார்த்தது.

"ஸ்ருதி, உன்னை நான் தனியா உள்ளே அனுப்பியிருக்க கூடாது. இப்போ..." அவள் நெற்றியை கைகளால் சற்று அழுத்தினான். பாரை நுனி கொஞ்சமாக மேல் தோலை மட்டுமே பெயர்த்து இருக்க, ரத்தம் சீக்கிரமே நின்று விட்டது.

அப்பொழுதுதான் அவள் நின்ற தோற்றம் அவன் பார்வையில் விழுந்தது. தாவணி முற்றாக கலைந்திருக்க,

அந்த சந்தன கலர் பிளவுஸ் அவள் உள்ளாடையை மறைக்க முயன்று தோற்றுப் போயிருந்தது. என்ன முயன்றாலும் அவனால் பார்வையை அவள்மேல் இருந்து திருப்ப முடியவில்லை.

அவனது அமைதி அவளுக்கு புரியாமல் போக, “என்ன அமைதி ஆயிட்டங்க? ரத்தம் நீக்கலையா?” அவனைக் கலைக்க, எச்சில் விழுங்கிக் கொண்டான்.

அவள் கொஞ்சமாக வெளியே சென்று அருவியில் நனைய, அவனுக்கு அடிக்கும் குளிரையும் மீறி உடல் சூடாகும் உணர்வு. அவள் அப்பொழுதும் அவன் கரத்தை பற்றியிருக்க, சட்டென தன் கரங்களில் உணர்ந்த அழுத்தம், அவளை அவன் அருகே கொண்டு நிறுத்தியது.

“ஸ்...ஸ்...ருதி... என் டிஷ்டை... நீ...” பார்வையை கொஞ்சம் கூட அவளிடமிருந்து பிரிக்க முடியாமல் திணறினான்.

அவளுக்கு அப்பொழுதுதான் தன் உடை பற்றிய சிந்தை செல்ல, அவன் முன்னால், தான் என்ன கோலத்தில் நிற்கிறோம் என்பது புரிந்து போனது. அங்கிருந்து விலகவும் முடியாமல், ஓடவும் முடியாமல் திணறி, மறு நொடி அவனை தாவி இறுக அணைத் திருந்தாள்.

அவன் கழுத்தில் கைகளை கட்டிக் கொண்டவள், “அருவியில் நனையலாம்” தன் இதழ்களை அவன் காதுக்குள் பொருத்தி கொஞ்சம் சத்தமாக உரைக்க, அவன் தேகத்தின் வெம்மையை அவளால் உணர முடிந்தது.

வேண்டாம் என்றவனை வம்படியாக அழைத்து வந்துவிட்டு, இப்பொழுது விலகினாலோ, வேறு விதமாக ரியாக்ட் செய்தாலோ அவன் காயப்பட்டு போவான் என்பது புரிய, அவன் கரங்களுக்குள் அடைக்கலமானாள். அவ் வளவு நேரமாக உணர்வின் பிடியில் சிக்கியிருந்தவன், அவளது அடைக்கலம் அவனைத் தாக்க, தானும் அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

அவளோடு சேர்ந்து அருவியில் நிற்க, இருவரையும் குளிர் கொஞ்சம் கூட தாக்கவில்லை. தேகங்களின் உரசலில் தீப்பொறிகள் கிளம்புமா என்ன? அதன் வெம்மையில் குளிர் காய்ந்தார்கள் என்றே சொல்லலாம். அவளோ முற்றாக அவனிடம் அடைக்கலமாக, அவனுக்கோ, அவளை பாதுகாக்கும் வேட்கை.

இதழ்கள் அவன் கட்டுப்பாட்டை மீறி அவள் முகம் முழுவதும் பயணித்து, அவள் இதழில் இளைப்பாற, அவன் சிகைக்குள் கரம் கோர்த்து, தன்னோடு இன்னும் இழுத்து ஒட்டிக் கொண்டாள். இதழ்கள் பிரிவதும், மீண்டும் நலம் விசாரிப்பதும் தொடர, அதற்குமேல் போக இருவரும் துணியவில்லை.

ஒரு கட்டத்துக்குமேல் அவளது கீழ்த்தாடை குளிரில் வெடவெடவென நடுங்க, அவன் எவ்வளவு முயன்றாலும் அதன் நடுக்கத்தை ஓரளவுக்கு மேலே அடக்க முடியவில்லை.

“வா... போகலாம்...” அவளை அணைத்தவாறே வெளியே வந்தவன், தங்கள் துணி இருந்த மரத்தடியில் வந்துதான் தன் பிடியை தளர்த்தினான். “ஸ்ருதி, தலையை

துவட்டிக்கோ... வேற ட்ரெஸ் மாத்திக்கறியா? இங்கே ஒரு சின்ன புதர் இருக்கு” அவன் சொல்ல மறுப்பாக தலை அசைத்தாள்.

“ஈர ட்ரெஸ்சோட இருந்தால் காய்ச்சல், ஜலதோஷம் எல்லாம் வந்துடும். நான் இருக்கேன்ல... வா... நான் அந்த புதருக்கு பக்கத்திலேயே இருக்கேன், மாத்திக்கோ...” பிடிவாதமாக அழைத்து சென்றான்.

அவள் கண்களில் இருந்த அலைப்புறுதல் கொஞ்சம் கூட குறையவே இல்லை. அதைப் பார்த்தவன், அதற்குமேல் அவளை கட்டாயப்படுத்த விரும்பாமல், “சரி, தாவணியை கழட்டி தா. அதை பிழிந்து அந்த பாறையில் காய வைக்கறேன். என்னோட டிஷர்ட்டை அப்படியே மேலே போட்டுக்கோ” உரைத்தவன் பேசில் இருந்து உலர்ந்த உடையை அவளிடம் கொடுத்தான்.

சற்று தயங்கினாலும் அவன் சொன்னதைச் செய்தான். அவள் மரத்தடியில் அமர்ந்திருந்தாள். அவன் வரவே, “பசிக்குது...” அவள் சொல்ல, “இரு...” அங்கே இருந்த சுள்ளிகளைப் பொறுக்கி நெருப்பு பற்ற வைத்து தாங்கள் பிடித்த மீனைச் சுட்டு பிய்த்து அவளுக்கு கொடுத்தான்.

“இப்போதைக்கு இதை சாப்பிடு, ஒன்னவார்ல ரெஸ்டாரென்ட் போய்டலாம்” அவன் சொல்ல, அவன் ஊட்டிவிட்ட மீன் துண்டங்களை வேகமாக உண்டாள்.

“நீங்களும் இங்கே வந்து இப்படி மீன் சுட்டு சாப்பிட்டிருக்கீங்க அப்படித்தானே” அவள் போலியாக கோபம் கொள்ள, வாய்விட்டே சிரித்தான்.

“பிராடு... சரியான பிராடு...” அவன் சட்டையைப் பிடித்து உலுக்கினான்.

“நீங்க ட்ரெஸ் மாத்தலையா?” அவள் வேகமாக அவன் தேகம் முழுவதும் கைகளை ஓடவிட்டாள்.

“கீழே வீட்டுக்கு போய் மாத்திக்கலாம்...” உரைத்தவன், சற்று நேரத்தில் அவளை அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்தான். அவளை ஒரு அறையில் விட்டு, “என்னோட டிஷர்ட், பெர்முடாஸ் ஒண்ணு வச்சிருக்கேன். அதை போட்டுக்கோ... நான் ட்ரெஸ் மாத்திட்டு வர்றேன்.” உரைத்தவன் சற்று நேரத்தில் திரும்பி வந்தான்.

அவளிடம் பேச வேண்டிய விஷயம் அப்படியே இருக்க, நாளைக்கு அவன் கிளம்புவதை எப்படிச் சொல்லவென்று அவனுக்குத் தெரியவே இல்லை. இப்பொழுது இருக்கும் மனநிலையை கெடுத்துக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை.

அவன் அமைதி அவளுக்குப் புரிய, “ராபர்ட், என்ன ஆச்சு...? ஏன் அமைதியா இருக்கீங்க?” அவள் கேட்க, அவள் கைபிடித்து அழைத்து வந்தவன், ஹாலில் இருந்த சோபாவில் அமர வைத்து, தானும் அமர்ந்தான்.

“ஸ்ரூதி, நான் உன்னை விட்டு போக மாட்டேன் என்ற நம்பிக்கை உனக்கு இருக்கு தானே?” அவன் கேட்க, மையமாக தலை அசைத்தாள். அவன் எதையோ பெரிதாக சொல்லப் போகிறான் என்பது அவளுக்குப் புரிந்து போனது.

“ஸ்ருதி... நான்... எனக்கு... ஆபீஸ்ல வேலை விஷயமா ஒரு ரெண்டு மாசம் வெளிநாடு போக வேண்டி இருக்கு. ஆனா, வேலை எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுதோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் உன்னைத் தேடி வந்துடுவேன். என்னால் அவாய்ட் பண்ணவே முடியலை...” முதல் வார்த்தையை சொன்னவுடனேயே அவள் தன் கரத்தை உருவிக் கொள்ள, அடுத்தவற்றை வேகமாக உரைத்தான்.

அவன் சொன்னதற்கு ஒரு வார்த்தை கூட பதில் பேச அவளால் முடியவில்லை. அவ்வளவு நேரமாக இருந்த இதம் தொலைந்து போக, அவன் சொன்னதை கிரகிக்கவே அவளுக்கு சற்று நேரம் பிடித்தது.

அவளிடம் இந்த விஷயத்தைச் சொன்னால் எப்படி எடுத்துக் கொள்வாளோ என்ற பயம் இருந்ததுதான். ஆனால், அவளது அந்த அமைதி, அதை அவன் நிச்சயம் எதிர்பார்க்கவில்லை.

“ஸ்ருதி, ஏதாவது பேசு” அவன் கேட்க,

“வீட்டுக்குப் போகலாம்...” அவள் அதைத்தான் சொன்னாள்.

“போகலாம்... நான் சொன்னதுக்கு...” அவன் இழுக்க,

“ராபர்ட், என் புத்திக்கு உறைக்கிறது, மனசுக்கு புரிய நாள் ஆகும். இதுக்கு மேலே அதைப்பற்றி நாம பேச

வேண்டாம். வாங்க போகலாம்” அவள் சோபாவில் இருந்து எழுந்து கொண்டாள்.

“நான் எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துடுவேன்” அவன் விளக்க, அவளுக்கு கண்கள் கலங்கியது.

“அப்போ, இதெல்லாம் என்னை சமாதானப்படுத்த செய்தது அப்படித்தானே. நான் என்னவோ... வேற...” கலங்கிய தன் கண்களை அழுத்தமாக துடைத்துக் கொண்டவள், “போகலாம்...” அடியெடுத்து வைத்தாள்.

“ஸ்ருதி... நீ நினைக்கிற மாதிரி...”.

“ராபர்ட், பிளீஸ்... எனக்கு உங்களோட எந்த விளக்கமும், சமாதானமும் வேண்டாம். உங்க வேலை எவ்வளவு முக்கியம்னு என்னால் புரிஞ்சுக்க முடியுது. உங்க சூழலையும் சேர்த்துதான் சொல்றேன்.

இந்த நாள் இவ்வளவு ஹேப்பியா இருக்கும்னு எப்படி எதிர்பாக்கலையோ, அதே மாதிரி, இவ்வளவு வருத்தமாகவும் இருக்கும்னு எதிர்பாக்கலை” அவள் தன்னை சமாளித்தவாறு பேச, அதற்குமேல் அவளை கஷ்டப்படுத்த அவன் விரும்பவில்லை.

அவளை அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பியவன், “லஞ்ச்...?” அவளிடம் கேட்க, “வேண்டாம்...” அத்தோடு முடித்துக் கொண்டாள்.

அவளை வீட்டில் விட்டுவிட்டு அவன் கிளம்பிச் செல்ல, தன் அறைக்குள் நுழைந்தவள், எதற்கு அழு கிறோம் எனத் தெரியாமல் குலுங்கி அழுதாள்.

அவன் நாளையே கீளம்ப வேண்டும் எனச் சொன்ன நிமிடம், தான் தனியாகிப் போன உணர்வு. தனக்கென யாரும் இல்லை என்ற எண்ணம்.

அது ஏன் வந்தது, எதற்காக வந்தது எனத் தெரியவில்லை.

கண் பார்வை போய், மருத்துவமனையில் இருந்தபொழுது கூட, அவள் இப்படி உணரவில்லை. ராபர்ட் அருகில் இருக்கிறான், அனைத்தையும் பார்த்துக் கொள்வான் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால், இப்பொழுது, அவன் தன்னை விட்டு நீங்கிச் செல்வதை அவளால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

இந்தப் பிரிவு தற்போதைய பிரிவுதான் என்றாலும், சாதாரணமாக அதை ஏற்க முடியாமல் தவித்தாள். அந்த நேரம், அவனை தான் எவ்வளவு விரும்புகிறோம் என்பதை உணர்ந்து கொண்டாள். உணர்ந்த விஷயத்தை வைத்து சந்தோஷப்பட முடியவில்லை.

இந்த இருள் என்னை மிரட்டுவதால், அவரை அவ்வளவு தூரம் சார்ந்து இருக்கிறேனோ? அவரை விடுத்து என்னால் எதையும் செய்ய முடியாது என நினைக்கிறேனா? அந்த அளவுக்கு கோழையா நான்? என் வாழ்வில் அவர் இல்லாமல் போயிருந்தால் என்ன செய்திருப்பேன்?

அந்த நினைப்பு எழுந்த அந்த நொடி, தனக்கு வாழ்வே இல்லை என்று தோன்றியது. கடவுள் போட்ட கணக்கு இது, அதற்கு முன்னால் நாமெல்லாம்

கைப்பாவைகள் என்ற எண்ணம் எழ, முயன்று தன்னை அடக்கினாள்.

அவ்வளவு நேரமாக அவள் அருகில் அமர்ந்து, அவள் தோளை வருடிக் கொண்டிருந்த வம்சாவின் செய்கை அப்பொழுதுதான் அவளுக்கு புரிந்தது. “ஸ்ருதி, என்ன ஆச்சு? சார் கூட ஏதும் சண்டையா? அவங்க உன் மனசு கஷ்டப்படுற மாதிரி ஏதாவது சொல்லிட்டாங்களா?

“பதில் சொல் ஸ்ருதி... யார் என்ன சொன்னாலும் உன்னோடவே நான் இருப்பேன். ஒரு வேளை சார் சொன்னதை நீ தப்பா புரிஞ்சுகிட்டியா? சார் ரொம்ப கவனமா தானே நடந்துப்பாங்க. பேசுவாங்க...” என்னவாக இருக்கும் எனத் தெரியாமல், தோழியை தேற்ற முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

படுக்கையில் இருந்து எழுந்து அமர்ந்தவள், “அவர் ரெண்டு மாசம் அப்ராட் கிளம்பறாராம், அதுவும் நாளைக்கே... அதைச் சொன்னாங்களா, அதான் கொஞ்சம் மூட் ஆப்...” சொல்கையிலே கண்ணீர் வழிந்தது.

“ஓ...” காதலனின் பிரிவை தாங்க முடியாத ஏக்கம் அவளது என்பது புரிய, நிம்மதியானாள்.

“ஹையோ... இதுக்கா இப்படி அழுத? அவங்க என்ன உன்னை விட்டு ஒரேயடியாவா போறாங்க? எங்கே நீ அப்படி நினைச்சுடக் கூடாதேன்னு, உன்னை தன்னோட மனைவி இடத்துக்கு உயர்த்தி, உத்தரவாதம்

கொடுத்திருக்காங்க. அதைக் கூட புரிஞ்சுக்காமல் இப்படி அழுவாங்களா?

“நாளைக்கு கிளம்பறாங்கன்னா சார் உன்னை எவ்வளவு மிஸ் பண்ணுவாங்க? இன்னைக்கு முழுக்க அவர் கூடவே இருந்து அவரை கூல் பண்ணி அனுப்பி வைப்பதை விட்டு, இப்படி அவளை அழ வச்சுட்டு போறோமேன்னு அவரை வருத்தப்பட வைக்கிறியே.

“உனக்காவது நாங்க எல்லாம் இருக்கோம். சார் அங்கே தனியா இருப்பாங்க. அப்போ எல்லாம் இதை நினைத்தே அவங்க கவலைப் படணுமா? அவரை சந்தோஷமா அனுப்பி வைத்தால்தானே, உன்னாலும் கொஞ்சமாவது நிம்மதியா இருக்க முடியும்?” அவள் சொல்ல, இப்படி ஒரு விஷயத்தை தான் யோசிக்கவே இல்லையே என்று இருந்தது.

தன்னைப்பற்றியே யோசித்து, எவ்வளவு சுயநலமாக இருந்துவிட்டேன். இவ்வளவு நேரமும், என்னைப்பற்றி மட்டும்தானே யோசித்தேன். ‘அவரைப்பற்றி யோசிக்கவே இல்லையே. இப்படியே போனால், அவரால் எப்படி தன் வேலையை ஒழுங்காகச் செய்ய முடியும்?’ தன் தலையிலேயே அடித்துக் கொண்டாள்.

“வம்சா, என் போனை எடு... நான் உடனே அவர்கிட்டே பேசணும்” அவள் சொல்ல, அலைபேசியை அவள் கரத்தில் கொடுத்துவிட்டு எழுந்து சென்றாள்.

தன் அறையில், சோர்ந்துபோய் படுத்திருந்தான் ராபர்ட். ‘நான் என்ன சந்தோஷமாவா கிளம்பிப் போறேன்.

அவளை இந்த நிலைமையில் விட்டுப் போக எவ்வளவு யோசித்திருப்பேன் என அவளுக்கு ஏன் புரியவே இல்லை' அவளை எப்படி சமாதானம் செய்வது எனத் தெரியாமல் சோர்ந்து போய் கிடந்தான்.

அதே நேரம் அவனது அலைபேசி, தன்னவளுக்கான பிரத்தியேக இசையை வெளியிட, நொடியில் அதை அட்டன் செய்தவன், “ஸ்ருதி, ஸ்ருதி... ஸ்ருதி...” உயிர் ‘உருக அழைத்தவன், தன்னவள் அமைதியாக இருக்கவே,

“என்னம்மா... ஏதாவது பேசு. இது நான் இப்போ ப்ளான் பண்ண ட்ரிப் கிடையாது. ஏற்கனவே ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாடியே செட் பண்ணது. அதனால்தான் என்னால் மாத்த முடியலை. இதை வேண்டாம்னு முடிவு பண்ணலாம், ஆனா... ஹெவி லாஸ் ஆகும்.

“என்னால் கம்பெனிக்கு அப்படி ஒரு இழப்பு வற்றதை தாங்கிக்க முடியாது. அப்பா கட்டிக் காப்பாற்றி வந்த கம்பெனியை, என்னால் தொலைக்க முடியாதும்மா” என்னைப் புரிந்துகொள்ளேன் என்ற ரீதியில் அவன் குரல் கெஞ்சியது.

“நான் உன்னை விட்டு சந்தோஷமா கிளம்பறேன்னு நினைக்கறியா? அப்படி...” அவள் அலைபேசியில் எதுவும் பேசாமல் போகவே, அவனுக்கு டென்ஷன் ஏறியது.

“ஐ லவ் யூ ராபர்ட்...” அவள் சொல்ல, அவன் ஆனந்த அதிர்ச்சிக்கு உள்ளானான்.

“ஸ்ருதி...” நம்ப முடியாமல் அழைக்க,

“எஸ்... என்னால் உங்களை இழக்க முடியாது. இந்த நிலைமையில் கூட, எனக்காக நீங்க பாக்குற விதம்... என்னை இதைவிட மேலா யார் பாத்துப்பா?” அவள் நெகிழ்ந்தாள்.

“உனக்கு வேற சாய்ஸே கிடையாது. உன் கையில் இருக்கும் மோதிரத்தை கேள், அது சொல்லும் நான் யார்ன்னு...” அவன் மனம் அப்படியே இலகுவானது.

“அது மட்டுமா?” அவள் குரல் கிசுகிசுப்பாய், அவன் காதுக்குள் ஒலிக்க, அவள் எதைச் சொல்கிறாள் எனப் புரிந்தவனுக்கு, சிலமணி நேரங்களுக்கு முன்னர் நேர்ந்த அவர்களது தனிமை நிகழ்வுகள் கண்ணுக்குள் உலா போக, ரத்தம் சூடாகும் உணர்வு.

“ஐ’ம் கெட்டிங் மேட் வித் யூ. ஸ்ருதி... கேமும் வேண்டாம்... எதுவும் வேண்டாம், இப்போவே, இப்படியே என்கூட வந்துடு...” அவன் தனிப்பு அவளைத் தாக்க, ஒரு மாதிரி சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

“ராபர்ட்... கேமை நான்தான் முடித்து வைக்கணும், அந்த சாய்ஸ் உங்களுக்கு இல்லை. முதல்ல நல்ல பிள்ளையா போய் வேலையை முடிச்சுட்டு, நல்லபடியா திரும்பி வாங்க. உங்களை நான் கேச் பண்ணேன்” அவள் உரைக்க, உற்சாகமானான்.

“எனக்கு உன் கூடவே இருக்கணும் போல இருக்கு...” ஏக்கமாக உரைக்க, அதைக் கேட்ட அவளுக்கு

என்ன சொல்வது என்றே தெரியவில்லை. அவளுக்கு மட்டும் அந்த ஆசை இல்லையா என்ன? அவன் தவிப்பை தீர்க்க முடியாத நிலையில் அவள் இருக்கையில் எப்படி அதைச் செய்ய?

என்னதான் அவனை விட்டு விலக முடியாது எனத் தெரிந்தாலும், கண்பார்வை வருமா? வராதா என்ற அவளது பயம், அது கொடுக்கும் அழுத்தம், பயம், அதை அவள் யாரிடம் சொல்வதாம்? பிடிவாதமாக அவன் தன்னை மணக்க நினைத்தாலும், ஒரு கண்ணில்லாத குருடியாக அவன் மனைவியாக அவளால் முடியாது.

அவனை இழப்பது அவளுக்கு உயிர்வலியே என்றாலும், இதற்கு அவளால் சம்மதம் சொல்ல முடியாது. சில நொடி அமைதியில் கழிய,

“தீங்கு எல்லாம் பேக் பண்ணிட்டீங்களை?” அவள் பேச்சை மாற்ற முயன்றாள்.

“அதெல்லாம் அம்மா பாத்துப்பாங்க. அதை விடு, மச்சு... நான் கேட்டதுக்கு பதில் சொல்லு...” அவன் அதிலேயே நின்றான்.

இந்த நேரம் அவன் வந்தால், தானே, அவனை விட்டு விலக மாட்டோம் என்பது புரிய, “ம்ஹும்... நல்ல பிள்ளையா போயிட்டு வாங்க. வந்து என்னோடவே இருக்கலாம்” அவள் சொல்ல, அவனுக்கு கிளர்ந்த உணர்வுகள் அபங்க மறுத்தது.

“உனக்கு என்மேல் இரக்கமே இல்லை... உனக்காக, உன் மனசுக்காக, உன் மனதுக்குள் இருக்கும்

அந்த பயத்துக்காகத்தான் இன்னும் விலகி இருக்கிறேன். மற்றபடி, உன்னை என் வாழ்க்கையில் இருந்து பிரிக்கும் உரிமை உனக்கு கூட கிடையாது.

“இது ஆம்பளைத் தீமிர் என நீ நினைத்தாலும் பரவாயில்லை. உன்னை பார்த்த அந்த நிமிஷம், உன்னோடு நேரில் பேசிய அந்த பேச்சு, அப்போவே முடிவு பண்ணேன்... நீ எனக்கானவள் என்று. அதை இந்த ஜென்மத்தில் யாராலும் மாற்ற முடியாது” அவன் சொல்ல, அவன் அன்பை நினைத்தும், அவன் புரிதலை நினைத்தும் வியந்து போனாள்.

“நாம முதல் முதலில் எங்கே பார்த்தோம்?” அவன் வாயாலேயே அதை அறிந்துகொள்ள விரும்பினாள்.

“ஆர்ட் கேலரியில்... அந்த வெள்ளை சுடிதார், மஸ்காரா கண், ஈரமான உன்னோட லிப்ஸ். இப்போகூட என் கண்ணுக்குள்ளேயே இருக்கு” அவன் சொல்ல, இறுதியாக சென்ற அந்த ஆர்ட் கேலரியை தன் நினைவுக்கு கொண்டுவர முயன்றாள்.

‘அன்னைக்கு யார் என்கிட்டே வந்து பேசினாங்க?’ யோசித்தவளுக்கு கலங்கலாக எதுவோ நினைவுக்கு வருவதுபோல் இருந்தது. அதை அப்போதைக்கு விடுத்தவள், அவனோடு பேசத் துவங்கினாள்.

காதலர்களின் ஸ்வீட் நத்திங்க்ஸ் பேச்சு துவங்க, நள்ளிரவு இரண்டுமணி பளைட் கிளம்பும் வரைக்கும் அவர்கள் பேச்சு தொடர்ந்தது.

23

தொடர்ந்த நாட்கள், ஸ்ருதிக்கு பெரும் சுமையாகவே கடந்தது. வேலைகள் அதன்போக்கில் நடந்தாலும், அவள் தன் வேலையை சரியாக செய்தாலும், ராபர்ட் ஏற்படுத்தும் வெற்றிடம், அதை யாராலும் நிரப்ப முடியவில்லை.

தினமும் அலைபேசியில் பேசினாலும், அவன் அருகே இருப்பதுபோல் ஆகாதே.

இரண்டு மாதங்கள் நான்காக நீண்டபொழுது துவண்டு போனாள் என்றே சொல்லலாம். அதைவிட, இடையில் அரவிந்தன் போன் செய்து சொன்ன விஷயம், அவளை நேரில் காண முடியாமல் தோல்வியில் தீரும்பி, தன் அரசியல் வாழ்க்கையின் மூடுவிழாவுக்குப் பின்னால், ராபர்ட் இருக்கிறான் என்பதை அறிந்து கொந்தளித்து அவளுக்கு அழைத்தான்.

“என் அரசியல் ஆசையிலேயே மண்ணள்ளி போட்டுட்டான் இல்ல. அவனை நான் இத்தோட விட மாட்டேன். ஆக்சிடெண்ட் பண்ண பிறகும் அவனுக்குப் புத்தி வரலையா? அரசியல் இல்லன்னா என்ன? அது எனக்கு சட்டை மாதிரி.

“ஆனா ரஷியிசம் என் உடம்பு மாதிரி. என் கூடவே பொறந்தது. இப்போ கூட, கையில் கத்தியை எடுத்து ரோட்டில் இறங்கினால், என் முன்னாடி எவனும் நிக்கப் பயப்படுவான். அவன் இப்போ வெளிநாடு போயிருக்கானாமே, வரட்டும், அவன் சாவு என் கையில்

தான்...” அவன் அலைபேசியை வைத்துவிட, நடுங்கிப் போனான்.

ஒரு பக்கம், அவனது அரசியல் எதிர்காலத்தை முடக்கி, அவனை அடக்கியது அவளுக்கு சந்தோஷமே. ஆனால், நேருக்கு நேராக மோதினால், ராபர்ட் எந்த அளவுக்கு எதிர்ப்பான் என அவளுக்குத் தெரியாதே, எனவே பயம் கொண்டாள்.

அவ்வளவு நாள் விஷயத்தை அவனிடம் சொல்லாமல் மறைத்தவளுக்கு, அவன் ஊருக்கு வருகிறான், இந்தியா திரும்பப் போகிறான் எனச் சொன்ன பொழுது மறைக்க முடியவில்லை.

ராபர்ட் வருவதை யார் மூலமாவது அறிந்து, ஏர்போர்ட்டுக்கே சென்று தாக்கிவிட்டால், என்ற எண்ணம் எழவே அவனிடம் தன் பயத்தைச் சொல்லிவிட்டாள்.

“என்னது... என்னை அவன் கொல்றதா? அது வரைக்கும் என் கை என்ன சும்மா இருக்குமா? இதை அன்னைக்கே நீ சொல்லியிருந்தால் பிரச்சனையை எப்பவோ முடித்திருப்பேன். இப்போ கூட லேட் ஆகலை. நான் இந்தியா வந்து இறங்கும்பொழுது அவன் அடங்கியிருப்பான் போதுமா?” கேட்டவன் அவளை சமாதானம் செய்து, தைரியம் சொல்லி அலைபேசியை வைத்து விட்டான்.

அடுத்த நிமிடம் அவன் அழைத்தது பீட்டரை தான். “பீட்டர், என்ன செய்வியோ தெரியாது. அந்த

அரவிந்தனோட பழைய கேஸ் எல்லாத்தையும் நோண்டச் சொல்லு. கூடவே, இப்போ அவன் கட்சிக்குள் செய்யும் குழப்பத்தையும் வைத்து, அவனை என்கவுண்டரில் போடச் சொல்லி பிரஷர் கொடு... அப்படியே என்ன ஸ்டேட்டஸ் என்பதை எனக்கு அப்டேட் பண்ணு” உரைத்தவன் அலைபேசியை வைத்துவிட்டான்.

எண்ணி ஒரே வாரம்... கட்சி மேலிடமே அரவிந்தனை அழைத்து, அவன்மேல் என்கவுண்டர் ஃபயில் செய்திருப்பதாகச் சொல்ல, ஆடிப் போனான்.

“என்ன தலைவரே இது? நம்ம கட்சிக்கு வேண்டி நான் எவ்வளவு செய்திருக்கேன்? எத்தனை பேரை கொன்னிருக்கேன்? என்னை எப்படியாவது காப்பாத்துங்க” அவர் காலில் விழுந்தான்.

“இதெல்லாம் நீயா இழுத்து விட்டுகிட்டுத்தான். பெரிய இடத்தோட உனக்கு என்ன பொல்லாப்பு? உன்னை கட்சியில் இருந்து விலக்கினப்போவே, எங்கே இருந்து பிரச்சனை ஆரம்பிச்சது? அதை எப்படி தீர்க்கலாம்னு பார்க்காமல், கட்சிக்குள்ளேயே பிரச்சனை பண்ண.

“அத்தோட போச்சா? மறுபடியும் அதே இடத்தில் போய் மோதியிருக்க, உன்னை இப்படிக்ே விட்டால், நீ துள்ளிட்டே இருப்பன்னு, உன் சோலியை முடிக்க சொல்லிட்டாங்க. இதில் நான் எதுவும் செய்யிறதுக்கில்லை.

“சாட்சிக்காரன் காலில் விழுறதை விட, சண்டைக்காரன் காலில் விழுந்து பிரச்சனையை முடிச்சுக்கலாம். உனக்கு இப்பவும் வாய்ப்பு இருக்கு.

முதல்ல உனக்கு, உன்னைச் சுத்தி என்ன பிரச்சனை, அதை எப்படி முடிக்கலாம்னு யோசி, போ..." கை கழுவிவிட, அரவிந்தனுக்கு வேறு வழியே இருக்கவில்லை.

இதற்கெல்லாம் பின்னால் ராபர்ட் இருக்கிறான் என்பதை அவனால் ஜீரணிக்கவே முடியவில்லை. அவனது தாத்தா அச்சுதனிடம் போய் முறையிட, அவனை ஓங்கி அடித்தவர், "இப்படி பெரிய ஆளை எல்லாம் பகைச்சுக்காமல், பக்கத்தில் வச்சுக்கணும்டா மடையா."

"இந்த குறுக்குப்புத்தி எல்லாம் இல்லாமல் நீ எப்படி அரசியல்ல குப்பை கொட்டப்போறன்னு எனக்குத் தெரியலை. அதனால்தான் நீ இன்னும், கொடி பிடிக்கிற இடத்தில் நிக்கற. அவனையே புடிச்சு, கட்சியில் ஒரு நிரந்தர இடத்தை பிடிக்கிறதை விட்டுட்டு, அவனை கொல்லப் போறேன்னு நிக்கிற?" அவர் சொல்ல, வாய் பிழந்து நின்றாவிட்டான்.

'இதெப்படி நமக்குத் தோன்றாமல் போனது?' என்பதுதான் அப்போதைய அவனது எண்ணமாக இருந்தது.

"டேய், அவனுக்கு ஸ்ருதியை பிடிச்சிருக்குன்னா நாமளே அதை நடத்திக் கொடுப்போம். அதை விட்டுட்டு, போ... நம்ம வீட்டு மருமகப்பிள்ளையை நல்லா கவனிச்சுக்கோ. காலில் விழுந்தாவது என்கவுண்டரை டிராப் பண்ண வை..." அவர் சொல்லவே, அவர் கண்களில் இருந்த செய்தி புரிய, அதைக் கேட்பான்.

அன்று ராபர்ட் இந்தியா திரும்புகிறான். எப்பொழுது வருவான் என அவள் ஆவலாக எதிர்பார்க்க, அன்று இரவு டின்னரை அவள் முடிக்கும் வரைக்கும் அவன் வரவே இல்லை.

அவன் வரவில்லையே என்ற எதிர்பார்ப்பு கலந்த ஏக்கத்தில் அவள் படுத்திருக்க, சட்டென அவளால் அந்த மாறுதலை உணர முடிந்தது. தன் அருகில் யாரோ இருக்கிறார்கள். அதிலும் அந்த வாசனை... தன்னவனுக்கே உரிய பிரத்தியேக வாசனையை அவள் நாசி உணர, சட்டென எழுந்து அமர்ந்தாள்.

“ராபர்ட்... ராபர்ட்... நீங்க இங்கேதான் இருக்கீங்க எனக்குத் தெரியும்...” அவள் தன் கைகளை காற்றில் வீச, அவள் கையில் அகப்பட்டது அவனது டிஷர்ட்.

கொத்தாக அதைப் பற்றியவள், இழுத்து அணைக்க, “மியூசிக்... ஐ மிஸ் யூ பேட்லி” உரைத்தவன், தானும் அவளை இறுக அணைத்துக் கொண்டான்.

அழகை, அழகை... சில நிமிடங்கள் கட்டுக்கடங்காமல் அழகை மட்டுமே அங்கே பேசியது. அவன் வார்த்தையில் உரைத்ததை, அவள் செய்கையில் காட்டினாள். அடுத்த நிமிடம் இதழ்கள் இரண்டும் தங்கள் இணையை ஆவேசமாகத் தேட, தேடியது கிடைத்த மறு நிமிடம் பின்னிப் பிணைந்து சண்டை போட்டுக் கொண்டன.

பற்கள் கூட ஒன்றோடு ஒன்று மோத, இதழ்கள் ஆவேசமாகக் கவ்வி காயப்படுத்திகொள்ளத் துவங்கியது.

யார் கொடுத்தது? யார் எடுத்தது? யார் அதிகம் கொடுத்தது? பெற்றுக் கொண்டது? எனப் புரியாமல் போக, மூச்சுக்காற்றுக்கு திணறிய ஸ்ருதி அவனை விட்டு விலகினாள். வாயை அகலமாகத் திறந்து அவள் மூச்சுவாங்க, சில நொடிகள் அனுமதித்தவன், மீண்டுமாக அந்த தேன் சுரக்கும் அதரங்களை கவ்விக் கொண்டான்.

இதழ்கள் இரண்டும் மரத்துப் போக, இதழ்களுக்குள் அவன் நடத்திய ஆராய்ச்சியில் அவள் வாய் உலர்ந்து போனது. அவள் கரங்கள் இரண்டும் அவன் சிகையை பிய்த்து எறிய, அது கொடுக்கும் வலியை சுகமாய் தாங்கியவன், அவளுக்குள் மூழ்கினான்.

சில நிமிடங்களில் அவள் களைத்துப் போக, 'என்ன வேண்டுமோ எடுத்துக்கொள், செய்துகொள்' என அவன் கைகளுக்குள் அடங்கிப் போனாள்.

அவன் கரங்களின் அத்துமீறலை கொஞ்சமாய் அனுமதித்தவள், அப்பொழுதுதான் தான் தன் இரவு உடையில் இருப்பதையே உணர்ந்தாள். ஒளி ஊடுருவும் உடை. மேனியை மெல்லியதாக தழுவி இருக்க, இலகுவான அந்த உடையோடு அவன் முன்னால் இருப்பது பெரும் சங்கடத்தை அளித்தது.

அவனுக்கோ, கைகள் உணரும் சொர்க்கத்தை மூளை பதிவுசெய்ய, பித்தாகிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனிடமிருந்து தன் இதழ்களைப் பறித்தவள், அழுத்தமாக அவன் நெஞ்சில் புதைந்து, அவன் கரத்தின் தேடலை தன் இரு கரம் கொண்டு அடக்கினாள்.

“இந்த நேரம் என் ஞமுக்கு வரலாமா?” அவ்வளவு நேரமாக அவனோடு சரிக்கு சரி போராடினோம் என்ப தெல்லாம் மறந்து போனது.

“ஏன்...? வந்தால் என்ன தப்பு...?” கேட்டவன், வாகாக அமர்ந்து, அவளை தன் மடியில் அமர்த்திக் கொண்டான். அவளோ, திறந்திருந்த அவன் டிஷர்ட்டின் பக்கம் தன் முகத்தை அழுத்தி, மூக்கால் உரசியவள், அவன் ஆண்மை வாசனையை அனுபவித்தாள்.

“எப்போ வந்தீங்க...?” அவன் கழுத்தில் முகம் புதைத்து, கைகளால் அவன் கழுத்தை கட்டிக்கொண்டு கேட்டாள்.

“ஆன் தீ வே... வீட்டுக்கு போய் குளிச்சுட்டு வந்து உன்னை பாக்குற பொறுமை எல்லாம் இல்லை. அதான்... அப்படியே வந்துட்டேன்... குளிக்கவே இல்லை...” அவளை தன்னோடு இறுக்கி, அவள் நெற்றி யில் இதழ் ஒற்றினான். அவன் அன்பும், தேடலும் அவளை நெகிழச் செய்ய, அவனது டிஷர்ட்டை விடாமல் பற்றி இழுத்து, தன்னோடு ஒட்டிக் கொண்டாள்.

“எனக்கு இப்படித்தான் பிடிச்சிருக்கு...” முனகியவள், மூக்கால் உரசி, அவனை இறுக்க, அவள் செய்கையில் சிலிர்த்தது அவன் தேகம்.

“இதுக்குமேலே இறுக்கினால் உன் எலும்பெல் லாம் இடம் மாறிடும்...” உரைத்தாலும், தன் ஆதியோடு அந்தமாக அவளை இறுக்க மறுக்கவில்லை. எவ்வளவு நேரமோ, அந்த ஏகாந்த நிலையைக் கலைக்காமல்

அவர்கள் இருக்க, சற்று நேரத்தில் அவனே அதைக் கலைத்தான்.

“மியூசிக்... லண்டன்ல இருந்து ஸ்பெஷல் டாக்டர் ஒருத்தர் வந்திருக்கார். நாளைக்கு உனக்கு அவரோட அப்பாயிண்ட்மென்ட். ரெடியா இரு, நான் வந்து உன்னை அழைச்சுட்டு போறேன்...” அவளை விட்டு விலக மனமில்லாமல் விலக, அவனை விட மறுத்தாள்.

“மியூசிக்... நான் போயாகணும். இல்லன்னா வம்சாவே என்னை அடிப்பா” அவள் நெற்றியில் முட்ட, அவள் கன்னங்களில் ஏறிய சிவப்பும், அவள் கரங்கள் அவள் மேனியை தழுவி, முழங்காலில் தன் முகத்தை பதிக்க, அப்பொழுதுதான், தன்னை விலக மறுத்ததன் உண்மை காரணம் புரிய, வாய்விட்டே சிரித்தான்.

கூடவே, அவளது நைட் கோட்டை எடுத்து அவள் மேனியை மூட, “ராபர்ட்...” செல்லமாக சினுங்கினாள். அவளது சினுங்கலை ரசித்தவன், “ம்ச், எதிர்பார்த்த அளவுக்கு...” அவன் வாயை பட்டென மூடினாள்.

“எதுவும் சொல்ல வேண்டாம்...” சிறு கண்டிப்பாய் உரைக்க, “ஓகே, உனக்கு ஒரு சின்ன கிப்ட் வாங்கிட்டு வந்தேன்...” உரைத்தவன் ஒரு சிறிய பேக்கை அவள் கையில் திணிக்க, ஆர்வமாக அதைப் பிரித்தாள்.

ஒரு சிறிய யானையின் உருவத்தை அவள் கையால் உணர, “தந்தத்தால் செய்த யானை... உனக்கு புடிக்கும்னு வாங்கி வந்தேன்” அவன் சொல்ல, அதை தன் படுக்கையிலேயே வைத்தாள்.

அவன் விடைபெற்றுச் செல்ல, மறுநாள் காலையில் மருத்துவரிடம் சென்று, அவர் அவளை பரிசோதித்துவிட்டு, நிச்சயம் பார்வை வர வாய்ப்பு இருக்கிறது எனச் சொல்ல அவர்களுக்கு அவ்வளவு சந்தோசம்.

அடுத்த ஒரு வாரத்தில் நாள் குறிக்கப்பட, ஆபரேஷனுக்கு அன்று முந்தின தினம் இரவில், மருத்துவமனையில் அவளை வந்து சந்தித்த ராபர்ட், அவள் கரத்தில் ஒரு மரப் பெட்டியைக் கொடுத்தான்.

“என்ன இது?” அவள் கேட்க,

“நம்மளோட அழகான தருணங்கள் எல்லாம் இதுக்குள் இருக்கு. நீ தனியா இருக்கும்போது இதைப் பார். இதோட கீ வம்சா கிட்டே இருக்கு. வாங்கிக்கோ. நம்மளோட கேம், மறுபடியும் இங்கே இருந்து ஆரம் பிக்குது” அவன் சொல்ல, சற்று திகைத்தாலும், அவள் இதழ்களில் ஒரு அழகான புன்னகை உறைந்திருந்தது.

ஸ்ருதிக்கு ஆப்பரேஷன் நல்லபடியாக முடிந்து, அவள் கண் கட்டை பிரிக்கும் நாளும் வந்தது. அன்று காலையில் அவளைத் தேடி வந்தவன், சில நொடிகள் அவள் கரத்தை அழுத்தமாக பற்றிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்தான்.

தன்னை முதல் முதலில் வசீகரித்த அந்த விழிகளை மீண்டும் காண கொள்ளை ஆசை இருந்தது. ஆனால், அதைக் காண முடியாத கழல், எத்தனைநாள் அவளது

ஒளியிழந்த கண்களைக் கண்டு உள்ளம் வெதும்பி இருக்கிறான். அப்பொழுதெல்லாம், நிச்சயம் அவள் பார்வையை மீட்பேன் என்ற வேகம் அதிகம் இருந்தது.

அவர்களைச் சுற்றி, வம்சாவும், மூர்த்தியும், அச்சுதன், அரவிந்தன் என அனைவரும் இருக்க, அதற்குமேல் அவனால் என்ன செய்ய முடியும்? “ஸ்ருதி, என்ன நடந்தாலும் தைரியமா இருக்கணும்...” அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்கிறானா, தனக்கே சொல்லிக் கொள்கிறானா எனத் தெரியவில்லை.

கண்ணுக்குள் ஏற்பட்ட நரம்புகளின் பாதிப்பாலேயே கண்பார்வை பாதிக்கப் பட்டிருந்தது என்பதாலேயே அந்த பயம். அதை சரி செய்யவே ஆப்பரேஷன் நடந்தது என்றாலும், நரம்புகளின் சேர்க்கை அவ்வளவு நுணுக்கமானது என்பதால், பத்து சதவீத பாதகத்தை மருத்துவர் உரைத்திருந்தார்.

அந்த பத்து சதவீதம் பெரிய விஷயமே கிடையாது என்றாலும், ஸ்ருதி அதிகம் பயப்படுகிறாள் என்பதால், அவள் அருகே அமர்ந்து தைரியம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“ஸ்ருதி, நான் போகணுமா? இருக்கணுமா?” அவன் கேட்க, “கிளம்புங்க...” அவள் சொன்னதை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை.

அவளுக்கோ, அவனைத் தானே கண்டுபிடிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம். இது வரைக்கும் அவனைப் பற்றி ஓரளவுக்கு தகவல் சேகரித்து வைத்திருக்கிறாள்.

அவனது வேலை என்னவாக இருக்கும் என்பது துவங்கி, அவன் எந்த இடத்தில், எவ்வளவு ஆளுமையில் இருக்கலாம் என்பது வரைக்கும் கணித்துவிட்டான்.

அனைத்தையும் ஒன்றுகூட்டி, ஒரு கோர்வையாக மாற்றுவது மட்டுமே பாக்கி. ஆனால், அவளுக்கு அப்படியெல்லாம் பெரிய வேலையை அவன் கொடுக்கப் போவதில்லை என்பதை அவள் அப்பொழுது உணர்வில்லை.

“நான் இங்கேதான் இருப்பேன். உன் கண் கட்டை பிரித்த பிறகுதான் இந்த ஹாஸ்பிட்டலை விட்டு கிளம்புவேன். மூர்த்தி, பாத்துக்கோ...” உரைத்தவன் அங்கிருந்து அகன்றான்.

அவன் பின்னாலேயே வந்த அரவிந்தன், “மாப்ள... உங்ககிட்டே சொல்லியிருந்தேனே, அந்த மெம்பர் போஸ்ட்...” அவன் தலையைச் சொறிய, “நான் சொன்னா செய்வேன்...” உரைத்தவன் அங்கிருந்து விலகினான்.

கூடவே மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். ‘மனுஷனுக்கு பதவி ஆசை பெருகுதான்’ தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அடுத்த இரண்டு மணி நேரத்தில் ஸ்ருதியின் கண் கட்டு பிரிக்கப்பட, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விழிகளை திறந்தவளுக்கு, இருள் பார்வைக்குப் பழகி, கொஞ்சமாக வெளிச்சம் பரவி, அறையில் இருந்த அந்தச் சின்ன

மெழுகுவார்த்தியின் ஒளி முதலில் பார்வையில் விழ, அவள் முகத்தில் கோடி பிரகாசம்.

மனதுக்குள் நகம் கடித்து நின்றிருந்த வம்சா, “ஸ்ருதி...” அழைக்க, அவள் பக்கம் பார்வையை திருப்பி யவள், “வம்சா...” அழைக்க, ஓடிவந்து தோழியை கட்டிக் கொண்டாள்.

அவள் கண்கள் கொஞ்சமாக கலங்க, மருத் துவரோ, “ரொம்ப எமோஷனல் ஆகக் கூடாது. கொஞ்ச நாள் பளிச்சென்ற வெளிச்சத்தை வெறும் கண்ணால் பார்க்கக் கூடாது...” என ஆயிரம் அறிவுரைகள் வழங்க, அதையெல்லாம் கேட்கும் மனநிலையில் அவள் இருக்கவே இல்லை.

தோழியின் மனம் புரிந்தவளாக, அவள் கரத்தில் ஒரு புகைப்படத்தைக் கொடுக்க, கேள்வியாக நோக்கி யவள், மறுக்காமல் அதை வாங்கிப் பார்த்தாள்.

‘இது...?’ சட்டென அவள் நினைவுகள் அந்த ஆர்ட் கேலரிக்குச் செல்ல, ‘நீங்களா...?’ மனதுக்குள் எண்ணிக் கொண்டாள்.

அந்தப் புகைப்படத்தில் வசீகரமாய் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தான் ராபர்ட். மருத்துவரோ, “கொஞ்ச நாள் பிளாக் கிளாஸ் போட்டுக்கோங்க. கண்ணில் தூசி எல்லாம் விழாமல் இருப்பது பாதுகாப்பு” உரைத்துக் கொண்டே போக, அனைத்தையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அன்று மாலையே அவளை வீட்டுக்கு அனுப்ப, வீட்டுக்கு வந்தவுடன் அவள் தேடியது ராபர்ட் அவளுக்கு கொடுத்துச் சென்ற அந்த மரப் பெட்டியைத்தான்.

“வம்சா... அந்த கீயைக் கொடு...” அவள் கேட்கவே,

“வந்த உடனேயே பாக்கணுமா? ரெஸ்ட் எடுத்துட்டு பிறகு பாக்கலாமே” அவள் சொன்னதை ஸ்ருதீ கண்டுகொள்ளவே இல்லை. பார்வை வந்த பெரும் சந்தோசம் நெஞ்சு முட்ட நிறைந்திருக்க, அத்தனை நாள் ரசித்த இயற்கையை விட, தன்னவன் கொடுத்த பரிசையே முதலில் பார்க்க மனம் தவித்தது.

தான் வைத்த இடத்தில் அந்த யானையைப் பார்த்தவள், அதன் அழகில் மெய் மறந்தாள், அதன் கழுத்து, முகம், கால் என தங்கத்தால் ஆன வேலைப்பாடு அதை அற்புதமாக காட்டியது.

தன் பீரோவுக்குள் இருந்த மரப்பெட்டியை வெளியே எடுக்க, சந்தன மணம் அந்த அறையை நிறைத்தது. ‘சந்தன மரப்பெட்டியா இது?’ அன்னைக்கு ஹாஸ்பிட்டல் ஸ்மெல்லில் இதோட வாசனை தெரியலை.

மூச்சை இழுத்து அதன் வாசனையை நுகர்ந்தவள், அதன் நுணுக்கமான வேலைப்பாடில் சில நொடிகள் லயித்திருந்தாள்.

அவன் கொடுத்த தந்தத்தால் ஆன வெள்ளை யானையை அருகில் வைத்துக் கொண்டவள், அந்த மரப்பெட்டியை மடியில் வைத்துக் கொண்டு, கீயை அதன்

இடத்தில் பொருத்தி, இடப்பக்கமாக திருப்ப, மேல் மூடி பட்டென லேசாக திறந்து கொண்டது.

‘என்னவாக இருக்கும்...?’ மனம் முழுக்க எதிர்பார்ப்பு விரவிக் கிடக்க, படபடக்கும் இதயத்தோடு அதைத் திறந்த வளை வரவேற்றது ஒரு புத்தகம்.

‘இதற்கு ஏன் இவ்வளவு பாதுகாப்பு?’ எண்ணியவள், அந்த புத்தகத்தைத் திறக்க, முதல் பக்கத்தில், இரு விழிகள் மட்டும் வரையப்பட்டிருக்க, அதை ஆசையாய் வருடினாள். அடுத்த பக்கம், முதல்நாள் அவன் அவளுக்கு அனுப்பிய ஓவியம் வரைந்திருக்க, அடுத்த பக்கத்தை திருப்பியவள் அப்படியே பார்வையை அதன்மேல் நிலைக்கவிட்டு உறைந்துவிட்டாள்.

அவளது கரத்தில், அவன் மோதிரம் அணிவிக்கும் தருணம், பென்சில் டிராயிங்கில் இருக்க, பட்டென தன் விரலைத் திருப்பிப் பார்த்தவளுக்கு, அதே மோதிரம் புகைப்படத்தில் இருக்கக் கண்டு, சிலிர்த்துப் போனாள்.

‘அன்றைய நாள் முழுவதும் இருக்குமோ?’ எண்ணியவள் அடுத்த பக்கத்தைத் திருப்ப, அவள் அறைக்குள், அவளது கண்கள் எதையோ எதிர்பார்க்கும் பாவனையில் பார்த்திருக்க, அவளது படுக்கையறையில் நிற்கும் தருணம்.

‘இது எப்போ...?’ அவள் யோசிக்க, புகைப்படத்தின் கீழே, ‘முதல் நாள், உன் அறையில் உன்னை சந்தித்த தருணம்’ பென்சிலால் மலையாளத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அடுத்த அடுத்த பக்கங்கள்... அவள் மருத்துவ மனையில் இருந்தது துவங்கி, முதல்நாள் அவனுக்காக என புடவையில் அவள் காட்சி கொடுத்த ஓவியம் இருக்க, அந்தப் புடவையின் டிசைன் அவரைக்கும் நுணுக்கமாக அவன் வரைந்திருக்க, அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தாள்.

அடுத்ததாக, அவளது பிறந்தநாள், அந்த பாவாடை தாவணியில் அவள் இருந்த அந்தப் படத்தில் இருந்து அவளால் பார்வையை திருப்பவே முடியவில்லை.

‘இதெப்படி... இதெப்படி சாத்தியம்... அடுத்த பக்கங்களை திருப்புகையில், அவள் கைகளில் மெல்லிய நடுக்கம். ஒரு பக்கம் மட்டும் வெறுமையாக இருக்க, கீழே, ‘உனக்கு விருப்பம் என்றால், நேரில் வரைந்து தருகிறேன்’ ஒரு சின்ன குறிப்பு வேறு.

பட்டென அந்த புத்தகத்தை மூடியவளுக்கு, சில நொடிகள் மூச்சுவிடவும் திணறலாக இருந்தது. ‘ராஸ்கல்... அதையெல்லாமா? ஆண்டவா...’ மனம் அடித்துக் கொண்டது.

தெரியத்தை திரட்டி, மீண்டுமாக விட்ட இடத்தில் இருந்து பார்க்க, ஓடையில் மீன் பிடித்தது, அருவியில் அவள் நனைந்து நின்ற அந்த கோலம், ‘காட்...’ சொட்ட சொட்ட நனைத்து, ஆடைகள் ஒட்டி, அவள் மேலாடை விலகி, அதற்குமேல் அதை பார்க்கும் தெரியமின்றி அடுத்த பக்கம் திருப்பினாள்.

அதில் அவனது டிஷர்ட் அணிந்து, அவள் நிற்க, அவள் கண்களில் இருந்த ஒரு பாவம்... 'பாவி... டேய்... என்னை இப்படியா ரசிப்ப?' செல்லமாக சண்டை போட்டாள்.

இறுதியாக, அவன் வெளிநாட்டில் இருந்து திரும்பிய அன்று, அவள் இரவு உடையில் இருந்த அந்த தோற்றம், படுக்கையில் அவள் ஓய்ந்து போய் படுத்திருக்கும் தோற்றம்.

'ஹையோ... எவ்வளவு நேரம் இருந்தார்ன்னு தெரியலையே...' மனதுக்குள் அலறவே முடிந்தது. அடுத்த படம், அவன் உரமேறிய நெஞ்சில், அவன் நெஞ்சின் முடி அவள் மூக்கில் உரச, இமை முடி அவனோடு ஒட்டிக்கொண்டிருந்த தோற்றம், அவன் கைகள் அவளை வளைத்திருக்க, அந்தத் தருணத்தை ரசித்திருந்தாள்.

இறுதியாக... அவன் அவளை விட்டு விலகிய பொழுது, கால்களை கட்டிக்கொண்டு, முகம் புதைத்திருந்த காட்சி... முகம் முழுக்க இப்பொழுதும் வழிந்த வெட்கத்தையும் மீறி, 'ரசனைக்காரண்டா...' மனதுக்குள் சர்டிபிகேட் வழங்கினாள்.

அவனது உப்புபெறாத அந்த கேம்... அதை நினைத்து சிரிப்புதான் வந்தது. அந்த கேமைப் பற்றி வெளியே யாரிடமாவது சொன்னால், எல்லாரும் சிரிப்பார்கள். வம்சாவே அவளுக்கு அனைத்து விவரங்களையும் சொல்லிவிட்டாள். இதில் அவள் எதைக் கண்டுபிடிக்கவாம்?

அவனது விலாசம் முதல், போன் நம்பர் வரை, அவனது அலுவலக நம்பர் துவங்கி, அவனது கம்பெனி விவரங்கள் வரைக்கும் மூர்த்தி விலாவரியாக அவளது அலுவலகத்தில் கொடுத்திருக்கிறான். இவையெல்லாம் ராபர்ட்டுக்குத் தெரியாமல் நடந்திருக்கும் என்றெல்லாம் அவள் நம்பத் தயாராக இல்லை.

‘அப்போ இதுக்கு மேலே அய்யாவுக்கு காத்திருக்க முடியாது அதானே... வரட்டும்...’ ஆனால், அவளுக்கு புரியாதது ஒன்றுதான். அந்த ஓவியங்கள், அதை வரைவது அவன்தான் என உறுதியாக நம்பும் அளவுக்கான ஆதாரங்கள் இருந்தாலும், அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

அவ்வளவு பெரிய ஓவியன், தன்னிடம் ஒரு சாதாரண மனிதனாகப் பழகுவது, தன் அன்புக்காக காத்திருப்பது, தனக்காக ஒவ்வொன்றையும் செய்வது... அவனின் சாதாரண அறிமுகம் கிடைத்தால் கூட போதும் என நினைத்திருந்தவளுக்கு,

நானே உனக்குத்தான், வைத்துக்கொள் என அவன் வந்து நிற்பது, அந்த உணர்வை அனுபவிக்கவே இந்த ஜென்மம் போதாது என்று தோன்றியது.

ஒரு வாரம் ஓய்வாக இருந்தவள், அதன் பிறகு அலுவலகம் செல்லத் துவங்கினாள். ராபர்ட்டோ... அவள் எப்பொழுது தன்னைக் காண வருவாள் என ஒவ்வொரு நாளும் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்குத் தேவையான விவரங்கள் அனைத்தும், அவளது

கைக்கெட்டும் தூரத்தில் வைத்த பிறகும், அதை அவள் காணவில்லை என அவன் நம்பத் தயாராக இருக்கவில்லை.

அதே நேரம், அவள் முன்னால் சென்று நிற்கவும் ஏதோ ஒரு தயக்கம் அனுமதிக்கவில்லை. அந்த நேரம்தான், அவனது செல்போன் டவர் வைக்க, அவளது தேயிலை தோட்டத்தில் அனுமதி வேண்டி, அவள் அம்மா இருந்த காலத்திலேயே கொடுத்திருந்த ரிக்வஸ்ட் மெயில் அவன் கவனத்துக்கு வர, அதைச் சாக்கிட்டு அவளைக் காண விரும்பினான்.

முதலில் பார்மலாக அவளை சந்திக்க அனுமதி வேண்டி மெயில் அனுப்பவே, அதைப் பார்த்தவள், 'அடேய்... இதை உனக்கு கீழே வேலை பாக்குறவன் செய்ய வேண்டியதுடா. நீ ஏண்டா செய்யிற? என்னைப் பார்த்தே ஆகணும் அதானே... வா... வா...' மனதுக்குள் சிரித்துக் கொண்டவள், அவனை சந்திக்க அப்பாயின் மென்ட் வழங்கினாள்.

'கூடவே... இதை அவர் இங்கே வரும்பொழுது, என்னிடம் ஜஸ்ட் சொல்லிவிட்டு செய்திருந்தாலே நான் அனுமதித்திருப்பேன். அதைச் செய்யாமல், நீங்க ரொம்ப பார்மல் டியர்... உனக்கு இருக்கு...' அவனிடம் விளையாடிப் பார்க்க மனம் விரும்பியது.

அவளிடமிருந்து இப்படி ஒரு பதில் மெயிலை அவன் சத்தியமாக எதிர்பார்க்கவில்லை. 'நிஜமாவே என்னைத் தெரியலையா? இல்லன்னா தெரிஞ்சுக்க விரும்பலையா?

இல்ல தெரிஞ்சும் காட்டிக்க மனசில்லையா? ஒரு வேளை என்னைப் பிடிக்கலையா?’ அவனால் அந்த நினைப்பை தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

அவள் சொன்ன அன்று, ராபர்ட், அவள் அலுவலகத்தில் சென்று சந்திக்க வரவிருக்க, தன்னவனுக்காக, பிரத்தியேகமாக அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்திருந்தாள். அன்று ஒருநாள் புடவை கட்டியிருந்த பொழுது எப்படியோ, இன்று... வானத்து தேவதையே இறங்கி வந்தாற்போல் ஜொலித்தாள்.

“ஸ்ருதி... சார் இன்னைக்கு மயக்கம் போட்டு விழப் போறார். அப்படியே தேவதை மாதிரி இருக்க. என் கண்ணை பட்டுடும் போல...” வம்சா தன் கண்ணில் இருந்த மை எடுத்து, அவள் காதுக்குப் பின்னால் லேசாக வைத்துவிட, அழகாய் புன்னகைத்தாள்.

இருவரும் எத்தனையோ முறை சந்தித்து, பேசி, ஒருவரை ஒருவர் தங்கள் புலன்களால், உணர்வுகளால் தெரிந்திருந்தாலும், நேருக்கு நேர், பார்வையால் சந்தித்துக் கொள்வது, அதுவும் தெரிந்து சந்தித்துக் கொள்வது முதல் முறை ஆயிற்றே.

வம்சாவின் உதவியால் அவனது நிழல்படம் அவளுக்கு பரிச்சயம் என்றாலும், நேரில் அவன் எப்படி இருப்பான் என்ற எதிர்பார்ப்பு அதிகம் இருந்தது. கூடவே, வம்சாவின் அலைபேசியில், அவர்கள் இருவரும் ரோஜா கார்டனில் இருந்தபொழுது சேர்த்து எடுத்த படங்களைக் கண்டு ரசித்தும் இருக்கிறாள்.

அவளது தாத்தா அச்சுதன் ஒரு படி மேலே போய், அவர்களது தீருமணத்தைப் பற்றி பேச, அவனது வீட்டுக்கு தன் குடும்பத்தோடு போகட்டுமா என விடாமல் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்.

அரவிந்தன் செய்ய இருந்த செயலை நினைத்து அவர்கள்மேல் கோபம் இருந்தாலும், தனக்கென நால்வராவது வேண்டும் என தாய் சொன்னது நினைவுக்கு வர, அந்த உறவை தாமரை இலை தண்ணீராக தொடர முடிவெடுத்திருந்தாள்.

அவரது கேள்விக்கு, அவர்களாகவே பேச வருவார்கள், அதுவரை அமைதியாக இருக்கச் சொல்லி அடக்கியிருந்தாள்.

அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருந்தவளுக்கு, அவன் எப்பொழுது வருவான்? என்ற எதிர்பார்ப்பு அதிகம் இருந்தது. அவளை அதிக நேரம் தவிக்க விடாமல், மூர்த்தியோடு அவள் அலுவலகத்துக்குள் நுழைந்தான்.

அடர் நீல வர்ண கோட் சூட்... அதில் வெள்ளை நிற வரிகள்... லைட் நீல முழுக்கை சட்டை உள்ளே அணிந்திருக்க, மெருன் வர்ண டை கழுத்தில் அணிந்திருந்தான். வாசலில் இருந்து, இருக்கையை அவன் நெருங்கும் வரைக்கும் இமைக்க மறந்து அவனையே பார்த்திருந்தாள்.

அவனும் அவளைத்தான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இமைக்காத பார்வை. அந்த பேசும் விழிகளை

மீண்டுமாக சந்திக்கும் தருணம், அந்த தீராட்சை விழிகளை, தன் பார்வையாலேயே கவ்விக் கொண்டான்.

அவன் கண்களில் இருந்த எதிர்பார்ப்பு புரிந்தாலும், அதை மறுத்து, சட்டென தன் பார்வையை திருப்பிக் கொண்டவள், தன்னை மீட்டுக் கொண்டு, “ஹல்லோ ராபர்ட்... வெல்கம்...” இருக்கையில் இருந்து எழுந்து அவனிடம் கை குலுக்க கை நீட்டினாள்.

அவளது பார்மல் அழைப்பு ஒரு நொடி திகைக்க வைக்க, சுதாரித்து தானும் கரம் குலுக்கினான். அதன் பிறகு பேச்சு முழுவதும் வேலையைப் பற்றி மட்டுமே இருக்க, அவனது கண்கள் தன்னவளை அங்குலம் அங்குலமாக அலசிக் கொண்டிருந்தது.

‘குருவாயூரப்பா... ஏன் இப்படி பாத்தே கொல்றார்...?’ அவன் பார்வையில் அவளுக்கு மூச்சடைத்தது. தன் முகமாறுதல்களை மறைக்க அவ்வளவு சிரமப்பட்டாள்.

அவனோ, ‘என்னைத் தெரியுது, என் பேரைத் தெரியுது... அப்படின்னா... விளையாடுறாளா?’ அவன் மனதுக்குள் அதுதான் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

“இங்கே... எந்த இடத்தில் டவர் வைக்கப் போறீங்க?” கேட்டவள், அவன் பார்வை வீச்சில் இருந்து தப்பிக்க, இருக்கையில் இருந்து எழுந்துகொள்ள, அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்.

தேயிலைத் தோட்டங்களுக்கு மத்தியில் இருவரும் இறங்கி நடக்க, இதற்கு முன்னர், அந்த இடங்களில்

அவன் கை பிடித்து நடந்த எண்ணம் எழுந்து அவளை அலைக்கழித்தது.

‘அப்படியே அவர் கரத்தை கோர்த்துக்கவா...?’ அவள் எண்ணம் சுழல, அங்கே இருந்த சிறு கூழாங்கல் அவள் காலை இடறியது. அவள் சட்டென விழப் பார்க்க, “மியூசிக்... பாத்து...” பதறியவன், அவளைப் பற்றும் முன்பு, அருகே இருந்த தேயிலைச் செடியைப் பிடித்து நின்றுவிட்டான்.

அவனது அந்த அழைப்பு... ‘விளையாட்டாவது ஒன்றாவது... அவன் நெஞ்சில் போய் விழுந்து விடுவோமா?’ தவித்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் இப்படி விளையாடிப் பார்க்கக் காரணமே, இதற்கு முன்னர், ஏற்காடு சென்றபொழுது அவன் தன்னை எவ்வளவு தவிக்க விட்டான், அது அவனுக்கும் தெரிய வேண்டும் என்பதாலேயே அவ்வாறு செய்தான்.

எத்தனை மாசம், போன், பொக்கே, போன் நம்பரை மறைத்து... என்னவெல்லாம் செய்தார். நான் அதில் பாதி கூட செய்யலை. எண்ணிக் கொண்டான். ஆனால், தன்னவள் தன்னை உணர்ந்த பிறகும், விலகி நிற்க அவன் மனதில் பெரும் பயம் கவ்வியது.

‘ஒரு வேளை என்னைப் பிடிக்கலையா?’ எண்ணியவனுக்கு அவள் பார்வை தடுமாறி நிற்கும் விதம், அவளது அலங்காரம் தோற்றம், இணக்கம், எல்லாம் சாதகமாகத் தோன்ற என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை.

அவளிடம் விடைபெறும் நேரத்திலாவது தன்னிடம் பேசுவாள் என எதிர்பார்க்க, அவள் செய்யாமல் போனது அதிர்வாக இருந்தது. அவனாவது பேசலாம் என முயன்றால், அதை அவள் அனுமதிக்கவும் இல்லை.

அதன் பிறகு அலுவலகம் செல்ல முடியாமல், வீட்டுக்கே சென்றுவிட்டான்.

மனம் தாளாமல் அவளது அலைபேசிக்கு அழைக்க, அவளோ அழைப்பை ஏற்கவே இல்லை. பைத்தியம் பிடிக்கும் உணர்வு. தன் பெர்சனல் அறைக்குள் நுழைந்துவிட்டால், இந்த அலைக்கழிப்பு குறையுமா? எண்ணியவன் அங்கே செல்ல,

தன் பெர்சனல் அறைக்குள் தூரிகையை கையில் எடுத்துவிட்டால், இந்த உலகத்தையே மறந்து விடுபவனுக்கு, அன்று தூரிகையை கையில் எடுக்க கூடத் தோன்றவில்லை. வெளியே வந்தவன், தன் படுக்கையில் படுத்து விழி மூடிக் கொண்டான்.

தாய் வந்து உணவுக்கு அழைத்தும் செல்லவில்லை, காபி அருந்தவில்லை, இரவு உணவையும் தவிர்க்க, ஜாஸ்மின் பிடிவாதமாக அவனைப் பால் அருந்த வைத்த பிறகே விட்டார்.

மகனது அந்த நிலை அவரை கவலை கொள்ளச் செய்ய, உடனே இரவென்றும் பாராமல் ஸ்ருதியை அழைத்தார். ஏற்கனவே அவளது அலைபேசி எண்ணை வாங்கி வைத்திருந்ததால் அது வசதியாகப் போயிற்று.

“நான் ஜாஸ்மின் பேசறேன்...” அவர் சொல்லவே, “சொல்லுங்க அதை...” அவனது அழைப்பை எதிர் பார்த்திருந்தவளுக்கு, ஜாஸ்மினின் அழைப்பு சிறு அதிர்ச்சியையும், கேள்வியையும் கொடுத்தது.

“என்னம்மா உங்களுக்குள்ளே ஏதாவது பிரச்சனையா? ஏன்னா... வேற எதுக்காகவும் என் பிள்ளை சாப்பிடாமல் எல்லாம் இருக்க மாட்டான், அதான் கேட்டேன். நாலு நாளா கொஞ்சம் ஒரு மாதிரிதான் இருந்தான், ஆனா இன்னைக்கு... உன்னைப் பாக்க வர்றேன்னு சொல்லிட்டு வந்தான்.

“மதியம் வந்தவன்கிட்டே ஏதாவது பேசலாம்னு போனால், என்னை எதுவும் கேக்காதீங்கன்னு ஒரே பதில்... ஏம்மா... அவன் உன் மனசு கஷ்டப்படுற மாதிரி ஏதாவது செஞ்சுட்டானா? பேசிட்டானா?” அவர்களுக்குள் என்ன பிரச்சனை என கேட்பது அநாகரீகம் எனப் புரிய, சற்று சங்கடமாகவே கேட்டார்.

“ஹையோ அத்த... அவர்கிட்டே கொஞ்சம் விளையாடிப் பார்க்க நினைத்தேன், அவ்வளவுதான். அவர் இப்படி... நான்...” இப்பொழுது அங்கே போய் நிற்பது சரியாக இருக்குமா எனப் புரியாமல், கேட்க வந்ததை அப்படியே நிறுத்தினாள்.

அதைப் புரிந்தவர், “ஒரு எட்டு வந்துட்டு போறியாம்மா... அவனை இப்படியே விட்டால் தூங்குவானான்னு கூட தெரியலை.” ஒரு தாயாக வருத்தப்பட்டார்.

“உடனே வர்றேன்...” உரைத்தவள், தன் காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டாள்.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் அவர்கள் வீட்டில் இருக்க, அங்கே சென்ற பிறகுதான், அவனது தாயைவிட, தந்தையை எப்படி எதிர்கொள்வது எனத் தெரியாமல் தடுமாறிப் போனாள்.

ஆனால், அவள் பயந்ததுபோல் செபஸ்டியன் அங்கே இருக்கவில்லை. அவளை வீட்டுக்குள் அழைத்த ஜாஸ்மின், “சாப்ட்டியாம்மா?” அவளிடம் கேட்க, அவர் கேட்டதில் கவனம் பதியாமல், ராபர்ட்டை பார்க்க கண்களும் மனமும் அலைபாய்ந்தது.

மெல்லியதார்க சிரித்தவர், “மேலே, ரைட் சைட் இரண்டாவது ஈரும், போ... போய் பாரு...” அவளிடம் சொல்ல, அப்பொழுதுதான் அவர் இருப்பது அவள் கவனத்தில் பதிய, சங்கடமாக புன்னகைத்தாள்.

“அது... நான்... அவர்...” அவள் திணற,

“இப்போ எதுக்கு இவ்வளவு பயம்? தயக்கம்? தடுமாற்றம்? நானும் உன் வயசை எல்லாம் தாண்டி வந்தவதான். முதல்ல போய் அவனைப் பார்” உரைத்தவர், அவளை அனுப்பிவிட்டு தங்கள் அறைக்குச் சென்றார்.

படிகளில் தடதடவென ஏறியவளுக்கு, அவன் அறைக்கு முன்னால் வந்து நின்றவளுக்கு அவன் அறைக்கதவை தட்டும் தைரியம் கூட இருக்கவில்லை. எத்தனையோமுறை தன் அறைக்கு அவன் வந்திருக்கிறான்தான்.

ஆனால், அவன் அறைக்கு அவள் வருவது முதல் முறை ஆயிற்றே. நேரம் செல்ல, தன் ஒற்றை விரலால் அவன் அறைக்கதவை தட்டியவள், அவன் பதிலுக்காக காத்திருக்க, “மாம்... பிளீஸ்... லீவ் மீ அலோன்...” அவன் குரல் சலிப்பாக வெளியேறியது.

அடுத்த நிமிடம் அவன் அறைக்கதவை திறந்து கொண்டு அவள் உள்ளே நுழைய, பெர்முடாகும், உள் பனியனும் அணிந்து, படுக்கையில் அவன் படுத்திருப்பது அவள் பார்வையில் விழுந்தது. பார்வை இரண்டும் சீலிங்கை வெறிக்க, ஏசி காற்றுக்கு அவன் முன்சிகை அசைவாடிக் கொண்டிருந்தது.

தயக்கமாய் அடியெடுத்து வைத்து, அவன் படுக்கையை நெருங்கியவள், படுக்கை நுனியில் அமர்ந்தாள்.

“ராபர்ட்...” மெல்லியதாக அழைக்க, “ம்...” பட்டென பார்வையை அவள்பக்கம் திருப்பியவன், “ம்ச்... கனவில் எல்லாம் நல்லாத்தான் பேசற, சிரிக்கற, நேர்ல என்னைத் தெரிந்த மாதிரி கூட காட்டிக்க மாட்டேங்கறியே...” மீண்டும் தன் பார்வையை சீலிங் பக்கம் திருப்பிக் கொண்டான்.

படுக்கையின்மேல் இருந்த அவனது இடக்கரத்தை மெல்லியதாக பற்ற, “ஸ்ருதி...” அழைத்தவன், நம்ப முடியாத திகைப்பில் விழித்து, அடுத்த நொடி, அவள், அவனது வலப்பக்கம் படுத்திருந்தாள். நொடியில் அவள் கரத்தைப் பற்றி இழுத்து, படுக்கை வைத்திருந்தான்.

“ராபர்ட்... என்ன பண்ணீங்க...?” அவள் பதறி எழு முயல, அவள்மேல் சரிந்தான்.

“ஏன் அப்படிப் பண்ணை...?” அவனது உரமேறிய நெஞ்சு, அவளது பூவுடலை அழுத்த, அவஸ்தையாக இதழ் கடித்தவள், “கேமை விளையாடக் கூடாதுன்னா எப்படி...?” மெல்லியதாக முனக, அவன் பார்வையோ அவள் இதழ்களில் நிலைத்திருந்தது.

அவன் இதழ்கள் அவளை விழுங்க வர, “கீழே அதை இருக்காங்க...” அவனைத் தடுக்க முயன்றான்.

‘கீழே...’ என்ற வார்த்தையைத்தான் அவளால் உச்சரிக்க முடிந்தது. மிச்ச வார்த்தைகள் அவன் இதழ்களுக்குள் ஒலித்து அடங்க, அவள் இதழ்களை விழுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

சில நொடிகள் அந்த முத்தம் நீள, பட்டென அவளை விட்டு விலகியவன், அவளை விட்டு எழுந்து, அவள் கரம் பற்றி எழுப்பினான். ‘என்ன?’ சிறு ஏமாற்றமும், எதிர்பார்ப்பும் கலந்த கலவையாக அவனைப் பார்க்க, “வா...” அவளை அழைத்துக் கொண்டு சென்றான்.

அவன் அறையின் மற்றொரு கதவை அவன் திறக்க, அங்கே விரிந்தது ஒரு ஓவியனின் உலகம்.

சிறியதும் பெரியதுமாக பல ஓவியங்கள்... அனைத்தும் கறுப்பு வெள்ளை ஓவியங்கள்தான். நடு நாயகமாக ஸ்டேண்டில் ஒரு ஓவியம் திரை மூடி வைக்கப்

பட்டிருக்க, அதன் முன்னால் அவளை நிறுத்தியவன், “ரிமூவ் தி க்ளாத்...” அவன் சொல்லவே, அதை விலக்க, அங்கே வரையப் பட்டிருந்தது இரு விழிகள் மட்டுமே.

“இது...?” இமைகளை படபடவென கொட்டி அவள் கேட்க,

“உன்னோட ஐஸ்... இந்தக் கண்ணும், பார்வையும் தான் முதல்ல என்னை தாக்குச்சு.” அவளை பின்னால் இருந்து அணைத்துக் கொண்டான்.

“ராபர்ட்... இப்போ... இந்த நிமிஷம்... நான் எப்படி பீல் பண்ணேன்னு தெரியுமா? இந்த ஓவியரோட நிழல் படம் கிடைக்குமானு எத்தனையோ பேர் தவம் இருக்க, எனக்கு... நான்... அவர் கைக்குள்ளே...”

அவன் பக்கம் திரும்பியவள், அவனை ஏறிட,

“அவள் பார்வையை சந்தித்தவன், அந்த இரு விழிகளை அசையாமல் பார்த்திருந்தான்.

தன் மொத்த காதலையும் கொட்டி அவனைப் பார்க்க, “காட்... யூ ஆர் கில்லிங் மீ. நான் சந்தித்த நபர்களிலேயே, பேசும் விழிகள் உனக்கு மட்டும்தான்...” அவள் இமைகளில் இதழ் ஒற்றினான்.

“ஹேய்... அந்த ஆர்ட்டிஸ்டை பார்த்தால் என்ன செய்வேன்னு சொன்னது ரூபகம் இருக்கா?”

அவளை சற்று விலக்கி நிறுத்தி அவன் கேட்க, அவள் முகத்தில் வெட்கச் சிவப்பு.

“எனக்கு ஞாபகம் இல்லை...” அவள் உரைக்க, “ஆனா எனக்கு ஞாபகம் இருக்கே... அந்த ஆர்ட்டிஸ் லிப்ஸ்ல கிஸ்சடிப்பேன்னு சொன்ன” அவன் சொல்ல,

“அவர் கையில்தான் கிஸ் பண்ணுவேன்னு சொன்னேன்” அவள் வேகமாக மறுத்தாள். தன் வலக்கரத்தை அவள் முன்னால் நீட்ட, சற்று தயங்கினாலும், தன் இதழ்களை அவன் புறங்கையில் ஒற்ற முயன்றாள்.

“நோ... நான் இப்போ உனக்கு ஸ்பெஷல்... சோ... எனக்கு ஸ்பெஷல் முத்தம் வேணும்...” கேட்டவன் அவளை நெருங்கி நிற்க, நின்ற இடத்தை விட்டு அசையாமல் நின்றாள்.

“என்னோட படத்தை, என் முன்னாலேயே வரைந்து கொடுங்க, கொடுக்கறேன்” அவள் டீல் பேச, “பிறகு மாத்தக் கூடாது...” உரைத்தவன், வெள்ளைக் காகிதத்தை எடுத்தவன், அவனது இருக்கையில் சென்று அமர்ந்தான்.

அடுத்த அரைமணி நேரம், நிமிர்ந்து பார்க்காமல் வரைந்து முடித்தவன், அந்தக் காகிதத்தை அவள் கரத்தில் கொடுக்க, “காட்...” பட்டென அந்தக் காகிதத்தைத் தன் முதுகின் பின்னால் மறைத்தாள்.

அவன் நெஞ்சில் கையால் குத்தியவள், “பிராட்... பிராட்... நான் எதைக் கேட்டால். நீங்க ரொம்ப மோசம்... இப்படியெல்லாமா...?” தன் முகத்தை அவன் நெஞ்சில் வைத்து அழுத்தி மறைத்துக் கொண்டாள்.

அன்று அந்த புத்தகத்தில் எந்தப் படத்தை நீ அனுமதித்தால் வரைந்து தருகிறேன் எனச் சொல்லி யிருந்தானோ, அந்தக் காட்சி அவள் கையில் உயிர் கொண்டு இருக்க, அதைப் பார்த்தவளுக்கு, அவன் முகம் பார்க்கும் தைரியம் இருக்கவில்லை.

“பிடிச்சிருக்கான்னு கேட்டல்ல...” அவன் சொல்ல, மீண்டுமாக அவன் நெஞ்சில் செல்லமாக குத்தினாள்.

“அதுக்கு...”

நியாயம் கேட்டவளுக்கு வெட்கம் வந்து கவ்விக்கொண்டது.

“டீல் இஸ் எ டீல்...” உரைத்தவன் அவள் கன்னம் தாங்கி, அவள் முகத்தை நிமிர்த்த, “ராபர்ட்...” சிணுங்கியவள், நிமிர மறுத்தாள்.

“இந்த கலைஞனுக்கு அங்கீகாரம் கிடைத்தால்தான் விடுவேன்” அவன் பிடியிலேயே இருக்க, அவள்தான் இறங்கிப் போக வேண்டி இருந்தது.

“நீங்க ஏன் உங்க முகத்தை காட்ட மறுக்கறீங்க? இந்த ஓவியனின் முகம் பார்க்க எத்தனைபேர் தவம் இருக்காங்க தெரியுமா?” மனத்தாங்கலாக கேட்க, “அதற்கான சரியான சந்தர்ப்பம் அமையலை. அமைந்தால் பார்க்கலாம்.” முடித்துக் கொண்டான்.

“சரி, நீ எப்படி இந்த நேரம் இங்கே வந்த?” அவன் கேட்க, “அத்தைதான்... ஹையோ, அவங்க கீழே வெயிட் பண்ணிட்டு இருப்பாங்க. இப்போ எப்படி நான் அவங்க

முகத்தில் முழிக்கிறது...” அலறியவள் அங்கிருந்து கிளம்ப முயன்றாள்.

அவள் கரம் பற்றி தடுத்தவன், “அதெல்லாம் அம்மா தூங்கப் போயிருப்பாங்க. நீ சொல்லு, நம்ம கல்யாணத்தை எப்போ வச்சுக்கலாம்?” அவளிடம் கேட்டான்.

“நாளைக்கே... இல்லன்னா... இப்போவே... இப்படியேன்னா கூட எனக்கு ஓகே” அவள் சொல்ல, அவளை இறுக அணைத்தவன், காதலனாக சின்ன சில்மிஷம் செய்ய, அவனை சற்று அனுமதித்தவள், அவன் சற்று எல்லை மீறத் துவங்கவே, வேகமாக விலகி நின்றாள்.

“ஹப்பா... வர வர உங்க சேட்டை தாங்க முடியலை...” செல்லமாகக் குறை பட்டாள்.

“ஏன் ஒரு வாரம் லேட் பண்ணை? நான் ரொம்ப பயந்துட்டேன் தெரியுமா?” அந்த நேரம் அங்கே இருந்தது அவளது காதலன் மட்டுமே.

“என்கிட்டே நீங்க எப்படியெல்லாம் விளையாண்டீங்க, செல் நம்பரை மறைத்து, ஏற்காடு ப்ரிப்பில் ரோட்ல ஓடவிட்டு கண்ணாமூச்சி ஆடுனீங்கல்ல, அதான் சின்னதா உங்களை டீஸ் பண்ணை பார்த்தேன், அதுக்கு இப்படியா செய்வீங்க?

“இன்னைக்கு முழுக்க சாப்பிடவே இல்லையாமே, சாரி... நான்...” அவள் வாயை அடைத்தவன், சில நிமிடங்கள் அவளை பேசவே அனுமதிக்கவில்லை.

அதன் பிறகு சற்று நேரம் தங்கள் எதிர்காலம் பற்றி பேசியவர்கள், “இந்த மூர்த்தி பயலுக்கும், வம்சாவுக்கும் நடுவில் என்னவோ ஓடியிருக்கு, அதையும் கவனிக்கணும்” அவன் சொல்ல,

“ஓ... அதான் வம்சா சோகமா இருக்கக் காரணமா? ஆனா இன்னைக்கு கூட அவங்க நேருக்கு நேர் பாத்துக்க கூட இல்லையே” அவள் சந்தேகமாக இழுத்தாள்.

“அங்கேதான் எதுவோ இடிக்குது... பேசிப் பார்க்கலாம், இல்லையா, பெரியவங்களை வைத்து நேரடியாவே விஷயத்தில் இறங்கிட வேண்டியதுதான்” அவன் சொல்லவே,

“அவளுக்கு தாய் வீட்டு சீர் என் பக்கம் இருந்து எந்தக் குறையும் இல்லாமல் செஞ்சுடுவேன்னு மூர்த்தி வீட்டில் பேசிடுங்க...” அவள் சொல்ல,

“அதெல்லாம் பிரச்சனையே இல்லை. அவனுக்கு ஓகேன்னா, அவங்க வீட்டில் மறுப்பே கிடையாது. வம்சாதான் கொஞ்சம் பிடி கொடுக்காமல் இருக்கான்னு நினைக்கறேன்”.

“வம்சாதான் பிரச்சனைன்னா, அவகிட்டே நான் பேசறேன்...”

தங்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றி பேச வந்து, தங்கள் நண்பர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி பேசிக் கொண்டு இருந்தார்கள். அதற்கு ஒரு அழகான தீர்வும் கிடைக்க, அவர்கள் மனதில் மகிழ்ச்சி நிரம்பி வழிந்தது.

“ராபர்ட், நான் உங்களுக்கு தேங்க்ஸ் சொல்லவே இல்லை...” அவள் தீடுமென உரைக்க, அவள் சொல்ல வந்ததை அவன் சொல்ல அனுமதிக்கவே இல்லை.

“உனக்கு நீயே தேங்க்ஸ் சொல்லிப்பியா? எப்படியோ இருந்திருக்க வேண்டிய நம் சந்திப்பு, வாழ்க்கை, இடையில் ஒரு தடங்கல் வந்தாலும், இப்போ என் கனவு கை கூடியதில் எனக்கு ரொம்ப சந்தோசம். இன்னும் ஆயிரம் தடை வந்தாலும், நம் இருவரையும் பிரிக்க முடியாது” உளமாற உரைத்தான்.

“என் தாத்தா, அரவிந்தன்...” அவள் இழுக்க, “அவங்களை எல்லாம் சமாளிக்கும் வித்தை எனக்குத் தெரியும். நீ ஓர்ரி பண்ணிக்காதே. நம் கல்யாணத்தை எப்படி எங்கே வைப்பது, ஹனிமூன் எங்கே போவது, என்பதைப் பற்றி மட்டும் யோசி...” அவன் சொல்ல, மலர்ந்து சிரித்தாள்.

‘இவன் தன் வாழ்வில் வராமல் போயிருந்தால்?’ அவள் எண்ண... கடவுளின் இணைப்பை மனிதன் மாற்ற முடியுமா என்ன?

அந்த இரவு அழகான ஒரு விடியலுக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது.

எழுத்தில்லா

ஒசைகள்

இன்பா அலோசியஸ்

